GEL
evlenelim
Helen Nielsen' den
Gülten Suveren

Gel Evlenelim

Casey Morrow, bütün parasını içkiye vermek niyetindeydi. Kadehin biri gidip biri geliyordu. Bir ara içkisinden başını kaldırdı. Karşısında mor gözlü, çok genç ve güzel bir kız oturuyordu.

Kız, gülümseyerek, ona doğru eğildi.

«**Sana beş bin dolar veririm...**»

Casey, «Neden?» diye sordu. «Beş bin doları kazanmak için ne yapacağım...»

Mor gözlü kız, biçimli omuzlarını silkti.

«**Hiç... Sadece benimle evleneceksin...**»

* * *

Casey, ertesi sabah uyandığı zaman, mor gözlü kız ortada yoktu. Yalnız, cebi para doluydu. Bir de elbisesinin kolunda büyük bir kan lekesi vardı...

Genç adam gece olanları hatırlamıyordu bile...

Üçüncü Kitap:

Vahşi Gelin

Akbaba «Dünya romanları» dünya dillerinde milyonların okuduğu romanlardır.

Fiatı 5 lira

AKBABA, DÜNYA ROMANLARI : 2

Gel Evlenelim

Yazan :
Helen Nielsen

Çeviren :
Gülten Suveren

AKBABA
YAYINLARI

Akbaba Matbaası
İstanbul 1964

1

Bu hâdise bir rüya, saçma sapan bir rüya ile başladı.

Casey hayatın çok tatsız olduğunu düşünüyordu. İnsan, istemediği halde bu dünyaya geliyor ve gideceği zaman da buna bir çare bulamıyordu. İki arada da işe yarar bir şey yapamıyordu. Fakat, hayat tıpkı bir Noel hediyesine benziyordu. Paketi açtıktan sonra bunu başınızdan atmaya imkân yoktu.

Casey Morrow yine düşünmeye başlamıştı. Bu hiç de iyiye alâmet değildi işte. Kendi kendine, «Bir içki daha içmem lâzım», diye mırıldandı. Cebindeki banknotları çıkarıp baktı. Öğleden beri içtiği için pek fazla parası da kalmamıştı. Buruşmuş banknotları camlı masanın üstüne koyup dikkatle saydı. Evet, sadece iki dolar... Çevirdiği «Büyük İş»den sadece bunlar kalmıştı. Parası bitmeden sızıp kendisinden geçebilmesi için elini çabuk tutması lâzımdı. Daha ucuz bir bara gidebilirdi tabii... Casey bunların hepsini biliyordu. Fakat bu gün en pahalı yerde içmek istiyordu. Bu camlı masa, yumuşak koltuk ve loş bar hoşuna gitmişti. Cehennem bile bu kokteyl salonu kadar karanlık olamazdı. Üstelik Casey, cehennemi de çok iyi biliyordu.

Yapayalnız otururken karanlıkların arasından çıkan bir garson masaya bir kadeh Skoç viskisi bırakıp, doların birini alarak uzaklaştı. Yerdeki kalın halı yüzünden adamın ayak sesleri bile duyulmuyordu. Sadece epey uzaktaki mavi renkli bardan hafif kadeh şıkırtıları gelmekteydi. Casey'in bara baktığı yoktu. Zaten baksa bile orayı görecek halde değildi. Fakat başını çevirmemesine rağmen öğleden sonra saat dörtte bir kokteyl salonunda pek müşteri olmıyacağını biliyordu. Bu saatte pek az kimse Chicago'nun şık bir barında oturup içki içebilirdi. Bunu yapacak insanın bir şeyi kutlaması... Meselâ kendi ölüm yıldönümünü tesid etmesi lâzımdı. İşte tam o sırada hâdise başladı...

— «Oturmama müsaade eder misiniz?»

Garip olmakla beraber Casey böyle suallere çoktan alışmıştı. Bu tip hâdiselerle sık sık karşılaşmıştı. Genç adam gözlerini zorluk-

la önündeki viski kadehinden ayırıp başını kaldırdı. Sual soran mahlûk bir kızdı. Yüzü ve vücudü az bulunacak kadar güzeldi. Fakat kızın kendisine dikilmiş gözleri bile Casey'i ayıltamadı.

Kız, «Yalnızsınız galiba», diye ilâve etti. «İsterseniz beraber yalnız kalalım.»

Casey Morrow iyi veya kötü her şeye tahammül ederdi. Bunu istediği için yapmıyordu, fakat tecrübeleri kimsenin kendisine fikir sormayacağını öğretmişti. Şimdi de bu kız gelmişti... Üstelik son derece de güzeldi. Casey'in bildiği kelimeler mahduttu, ama güzel sözü tam bu kıza göreydi. Kızın söylediği mânidar lâfa bir cevap düşünürken o geçip karşısına oturmuştu bile. Bir an dizleri bacaklarına süründü, Casey onun bal rengi saçlarına sürmüş olduğu nefis kokuyu duyarak âdeta sersem oldu. Şimdi masadaki küçük lâmba kızın yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri menekşe rengi bir dumanı andırıyordu. Dolgun dudakları da fevkalâde cazip ve tazeydi.

Casey, «Bu kız benim gibi otuzunu geçmiş, yaşından daha fazla gösteren ve üstelik yakışıklı da sayılmıyacak bir erkekten ne isteyebilir.» diye düşündü. Sonra mânalı mânalı gülerek elini uzattı ve âdeta muhabbetle masada duran doları avuçladı. «Kusura bakma. Bunu sana veremem.»

Kız, yüzünü bile buruşturmadan, «Bu hareketiniz hiç de hoş değil?» diye mırıldandı.

— «Ne yaparsınız tasarruf... Tasarrufun birinci kaidesi budur.» Dili dolaştığı için bu sözleri zorlukla söyleyebilmişti. Kendisini toplayarak aynı lâfları dikkatle tekrarladı. Sonra işi samimiyete döktü. «Acı hakikati itiraf edeyim, yavrum. Hepsi bu kadar. Başka param yok.»

Bilinen kaidelere göre kızın o anda randevusu olduğunu hatırlayarak hemen masadan kalkıp kaçması icabederdi. Fakat anlaşılan bu, kaidelerle alâkası olmyan bir mahlûktu. Mor duman gibi gözler Casey'in yüzüne dikilmişti. Kız dikkatle genç adamı süzüyordu. Onun kahverengi karışık saçlarına, köşeli çenesine, geniş ağzına baktı ve hattâ iyi nişancı olmayan bir Kızıl Korelinin adamın kaşının kenarında bıraktığı izi bile fark etti. Bu arada Casey'in pis pis gülerek kendisine hakarete çalıştığını görmemesine de imkân yoktu. Fakat nedense buna rağmen masadan kalkmadı.

Nihayet, «Müsaade ederseniz kendime bir içki ısmarlıyayım», dedi.

Casey omzunu silkti. «Şekerim, istersen bana da bir içki ikram edebilirsin. Umurumda bile değil.»

— «Peki, şimdi ısmarlarım.»

Kız gayet sakin konuşmuştu. Arkasına yaslanan Casey vaziyeti tahlile çalıştıysa da muvaffak olamadı. Kız hâlâ karşısında oturu-

yordu. Hakikaten çok güzeldi ve üstelik o kartal bakışlı garsonu çağırmış içki ısmarlıyordu.

Casey, «Pekâlâ», diye homurdandı. «Bu işten bir şey anlamadığımı itiraf ediyorum. Ne istediğini söyle bakalım.»

— «Söyledim ya. Barda tek başıma oturmaktan sıkıldığım için yanınıza geldim.»

Casey, «Senin gibi bir kızın yalnız kaldığını da ilk defa duyuyorum», diye mırıldandı. «Bu ne biçim şehir böyle?»

Kız hafifçe tebessüm etti. Casey o zaman onun gülüşünün fevkalâde bir şey olacağını hissetti. Bu arada kız gözlerini dikmiş masum masum yüzüne bakmaktaydı. Genç adam bu bakıştan pek rahatsız oluyordu ama genç kızın sözleri kendisini daha da sersem etmişti.

Kız, «İsterseniz bana anlatın», dedi.

— «Neyi anlatayım?»

— «Dertlerinizi.»

— «Benim dertli olduğumu mu zannediyorsun.»

— «Herkesin derdi vardır. Hele bizim gibi insanların daha da fazla...»

— «Bizim gibi insanlardan kastın nedir?»

— «Dertlerimizden biri de bu ya... Nasıl insanlar olduğumuzu biz de bilmiyoruz.»

Bu mübalâğalı derecede uzun kirpikli ve güzel dudaklı kız çok genç olmasına rağmen akla hayale gelmiyecek lâflar ediyordu.

Casey birdenbire, «Tamam, kim olduğunu şimdi anladım», diye bağırdı. «Sen yardım cemiyetinde çalışıyorsun. Sırtındaki vizon manto önce beni yanılttı.» Kızın sırtındaki manto en iyi cinsten vizondu. Bu yüzden Casey sözlerinin doğru olmadığını da biliyordu.

Genç adam ilâve etti. «Belki beni eski kafalı bulacaksınız ama senelerdir bu şehire uğramadım da... Bu yüzden burada neler olup bittiğini de bilmiyorum. Ne istiyorsan açıkça söyle.»

— «Bir sigaranız var mı?»

Casey ona bir sigara uzattı. Kız bunu kazanmak için epey uğraşmıştı doğrusu. Çantasından elmaslı bir çakmak çıkarıp sigarasını yaktı. Genç adam lâkayıt bir tavırla onu süzüyor ve ne yapacağını merakla bekliyordu.

Kız, «Her şeyden şüphelenen bir tip olduğunuz belli», diye içini çekti. «Bu hoşuma gitti. Zeki bir insan olduğunuz anlaşılıyor.»

— «Teşekkür ederim hocam. Mükâfatımı ne zaman vereceksiniz?»

Kız bu alaya aldırmadı bile. «Bu kadar haşin davranmanıza lüzum yok. Belki de ben kapınızı çalan «Talih»im.»

Casey omzunu silkti. «Buna imkân yok. Son defa Talih kapımı

Belki bu çok aptalca bir sözdü ama Casey o anda kendisini her şeyi yapabilecek kadar hür ve cesur hissetmekteydi. Bu menekşe gözlü pervasız kız gelmeden evvel içki içerek içinde bulunduğu müşkül vaziyeti unutmaya çalışmıştı. Belki de şu anda talihi değişecekti. Kız tekrar içik ısmarladı. Sesi git gide uzaklaşmaktaydı. Casey onun kendisi kadar içip içmediğini fark etmemişti. Zaten kendisi çok evvelden başladığı için bu bir şey ifade etmezdi. Fakat kızın birdenbire gözünün önünden kayboluvermesini de istemiyordu. Elini çenesine dayayarak ona bakmaya çalıştı. Bir taraftan da söylediklerini anlamaya gayret ediyordu.

— «Tam size uygun bir iş var. Beyeneceğinizi sanıyorum!»

— «O halde kamyon şoförü olmamı istemiyeceksin.»

Kız hafifçe güldü. «Hayır, hayır öyle bir şey değil.»

— «Cinayet mevsimi de değil.»

O tebessüm! Kız hafifçe gülümsüyor ve dudaklarını oynatıyordu. Fakat Casey bütün uğraşmasına rağmen onu göremiyordu. Kız bir bulutun arkasında kaybolup kaybolup gidiyordu sanki. Hem onun sözlerini de anlıyamıyordu. Fakat anlarmış gibi başını sallamaktaydı. Nihayet kız hesabı istedi. Garson gelip gidene kadar Casey onun masanın üstünde duran çantasını görmedi. Casey için çantaların hiçbir ehemmiyeti yoktu. Fakat kızın çantasında duran tomarla banknot genç adamın bir an kendisine gelmesine sebebiyet verdi.

Boğuk bir sesle, «Ne dedin?» diye sordu.

Kız kısaca cevap verdi. «Beş bin.»

Beş bin... Beş bin dolar Casey'in şimdiye kadar duyduğu en güzel lâftı. Genç adam bütün gücüyle kızın sözlerinden bir mâna çıkarmaya çalışıyordu. O sırada kapı açılarak içeriye bir müşteriyle birlikte soğuk hava da girdi. Bu kasvetli Pazartesi günü hava kapalı olduğu gibi Kasım ayı da fazlasıyla soğuktu. Yalnız bu serin hava Casey'in biraz kendisine gelmesine yardım etmişti. Genç adam biraz doğruldu. Kızın söylediklerini anlayabilmesi için biraz kafasını kullanması icap edecekti. Fakat nedense bu sefer de kız susmuş bekliyordu. Nihayet Casey onun kendisini beklediğini anlayabildi.

Kız yerinden kalktı. «Akşam olmadan oraya gidebilmemiz için hemen yola çıkmamız lâzım.»

Demek bir yere gidiyorlardı. Casey onun neden bahsettiğini bilmemesine rağmen, bunu açıkça söylemeye de çekiniyordu. Güç belâ ayağa kalkıp yağmurluğunu giyebildi. Birlikte barın kapısına doğru yürürlerken, «Bana bak», diye homurdandı. «Şu işi halletsek fena olmaz. Ne yapmamı istiyorsun?»

Casey haklı olduğunu anladı. Bu sefer kız güldü. Yüzü daha da güzelleşmişti. Genç adam ona bakarken kendi kendine şişelerden çı-

kan hayallerin saçma, garip hattâ çılgınca şeyler olduğunu düşünüyordu.

Genç kız birdenbire gayet samimî bir tavırla, «Demek deminden beri dalga geçiyordun», diye alay etti. «Bir kız sana evlenme teklif ettiği zaman biraz alâka göstermen icabetmez mi?»

2

Casey bir rüya görmüştü. Yavaş yavaş kendine geldi. Gerinerek gözlerini açtı fakat etrafına bakınınca daha uyanmamış olduğuna kanaat getirdi. Duvarlarda türlü türlü şekillerde acaip mahlûklar dolaşıyordu. Kendisini zorlayarak dikkatle baktı. Hayır, bunlar dolaşmıyorlar oldukları yerde duruyorlardı. Geniş odanın veya stüdyonun her tarafı yağlıboya tablolarla doluydu.

Casey yattığı yerde acı acı düşünmeğe başladı. Acaba buraya nereden düşmüştü? Onun sanatla ve sanatkârlarla pek alâkası yoktu. O sırada hafif bir gürültü oldu ve karşı taraftaki kapı açılarak içeriye sırtında beyaz bir iş gömleği bulunan tombulca bir kadın girdi. Bir an durup genç adamı süzdükten sonra yaklaştı. «Uyandın mı?»

Casey atletini örtmek için battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. Sonra merakla, «Beni buraya kim getirdi?» diye sordu. «Sen kimsin?»

Genç kadın gülümsedi. «Kimin getirdiğini bilmiyorum. Fakat kapının önünde yatıyordun. İsmime gelince Maggie Doone.»

Casey onun gözlerinde garip bir merhamet gördü. «Peki, kapının önünde sızmam, beni içeriye alıp yatırman için bir sebep teşkil etmez ki.»

— «Çok yağmur yağıyordu da.»

Casey bunun kâfi bir sebep olmadığını biliyordu. Fakat genç kadın fazla sual sormasına meydan vermemek için, «Banyo holün sol tarafında», diye ilâve etti. «Suyu şimdi açarsan onbeş yirmi dakika sonra ısınır. O arada ben de ekmeklerle yumurtaları yakarım herhalde.»

* * *

Casey gibi başından türlü macera geçmiş olan bir insan, sabahları yabancı yerlerde uyanmaya da alışıktı tabiî. Fakat buna rağmen banyonun tavanındaki çapkın halli deniz kızları ve duvarlardaki Dalî tarzındaki resimler onu bir hayli şaşırttı. Bina, eski, karanlık ve ambar gibi bir yerdi. Bu «Büyük Yangın»dan kalmış bir konak da olabilirdi. O zaman genç adam, «Belki de Chicago'da değilim», diye düşündü. Zira son saatlerde yaptığı şeylerin hiç birini hatırlamıyordu. Dün sabah — veya evvelki sabah — Grant Parkının karşısında pahalı

bir otele yerleşip bir günlük ücreti peşin ödemiş ve sonra sokağa çıkarak iflâs ettiğini unutmak için içmeye karar vermişti. Bu arada sadece gözleri menekşe rengi bir dumana benzeyen güzel bir kızı hatırlıyordu. Fakat bu eve gelene kadar ne yaptığını bilemiyordu. Banyodan çıkıp Maggie'nin stüdyosuna dönerken o kızı ve garip rüyayı düşündü, ve sonra da bunun bahsini etmemeye karar verdi. Bu vaziyette yapılacak tek şey özür diledikten sonra kadına teşekkür edip, buradan kaçmaktı.

Maggie, «Hiç olmazsa kahve iç», diye ısrar etti. «Bu berhanede yaşayan insanların stüdyomdan sabahın köründe bir erkeğin çıktığını görmelerine aldırmam ama kimseyi bulamadığım için senin gibi bir canlı cenazeyi içeriye aldığımı sanmalarını da istemem. Biraz kendine geldikten sonra gidersin.»

Casey içini çekerek kadının uzattığı fincanı aldı. Sıcak kahveden birkaç yudum içince biraz canlanır gibi oldu. Genç kadının yüzüne bakarak mahçup bir tavırla gülümsedi. «Herhalde vaziyeti izah etmemi bekliyorsun. Özür dilerim ama biraz imkânsız. Dün gece ne yaptığımı ben de bilmiyorum... Hiçbir şeyi hatırlıyamıyorum.»

Maggie, «Ziyanı yok», diye cevap verdi. «Chicago'nun misafirleri pek sevdiğini duymadın mı? Kibar ziyaretçilerimizin eğlenmesi için elimizden geleni yaparız.»

Casey önce onun sözlerine bir mâna veremediyse de sonra Beverly Hills'in çok pahalı bir mağazasından satın aldığı yağmurluğuyla elbisesini hatırladı. Herhalde Maggie bunların içindeki etiketleri görmüştü. Chicago'da da birçok iş toplantıları, konferanslar tertip edildiği için kadın onun da buraya böyle bir iş için geldiğini sanarak yanlış bir neticeye varmıştı.

Casey gülerek kıvırcık saçları başında bir kalpak gibi duran bu iyi niyetli ve merhametli kadına baktı. «Herhalde benden bahsetmiyorsun... Ben doğduğu yere dönen bir insanım hepsi o kadar.»

— «California gibi güneş ve ebedî gençlik ülkesini bırakıp buraya nasıl geldin? Yoksa oradan sıkıldın mı?»

Casey, «Orası tam yaşanılacak bir yer», dedi. «Ama kısa bir ziyaret hoşuma gitmez.»

— «Uzun zaman başka yerlerde kaldın galiba.»

Maggie de aklı sıra onun ağzını aramaya çalışıyordu. Fakat genç adam buna sinirlenmedi. Zira kadının yaptığı iyiliğe karşılık birkaç sual sormaya hakkı vardı.

Casey, «Daima başka yerlerdeydim», diye mırıldandı. «Hattâ Chicago'da oturduğum zaman bile çok uzaklardaydım. Çocukluğumdan beri bu böyle... Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

— «Evet, anladığımı sanıyorum.»

— «Buna memnun oldum. Zira ben pek emin değilim.»

— «Peki, nerelere kaçtın bakalım?»

Maggie ile konuşmak o kadar kolaydı ki. Casey içini çekti. «Bu o kadar mühim değil... Rahat edebileceğim bir yer olması kâfiydi. Şık ve pahalı eşyalarla döşenmiş, temiz ve güzel bir yer... Kibar bir muhit. Avluları çöplüğe dönmüş, daracık merdivenli loş ve kasvetli binalar, sinirleri bozulduğu için birbirinin gırtlağına sarılan insanlarla dolu bir semtte yaşamak istemiyordum. Onun için istikbal hakkında türlü türlü hayaller kurardım.» Mazının birdenbire canlanması, o eski nefret ve korkuları olanca şiddetiyle duymak ne feciydi? «İstikbal hülyalarım çok güzeldi. Fakat her şey bitince o hayallerin boşluğunu daha da iyi anladım.»

Maggie, müstehzi bir tavırla, «Haklısın», diye cevap verdi. «Artık yaşlandın... Saçların da ağardı. Onun için soğuk ve rutubetli günlerde bir köşeye oturup, kahveni içerek elinden giden gençliğini düşünmekten başka yapılacak bir şey yok.»

Casey gayri ihtiyarî güldü. Nedense insan Maggie'nin yanında çok rahat ediyordu. «Galiba bana pek acımıyorsun?»

— «Neden acıyayım? Ben de dahil olmak üzere Allahın bütün kullarının kendilerine göre dertleri var. Hem lâf aramızda sen böyle süslü hayallere nereden kapıldın?»

— «Bunları bazı insanlar sayesinde öğrendim ve kısmen de istediğim gibi bir hayat sürdüm.»

— «Arkadaşların zengin veya nüfuzluydu herhalde.»

— «Yok canım. Hepsi de boş kafalı mahlûklardı. Benim gibi onlar da harpten dönmüşlerdi. Hepsinin de türlü plânları ve pek az paraları vardı.»

Evet, Maggie ile konuşmak çok kolaydı. İnsan böyle boş boğazlık edip sonra da bir hayli pişman olurdu. Halbuki artık Casey pişman olabilecek vaziyetten çıkmıştı. Bu onun için bir lükstü. İskemlesini iterek kalkıp etrafa bakındı. Banyoya giderken yanındaki koltukta duran pantalonunu alıp giymişti. Fakat ceketi ortada yoktu. Kendi kendine konuşur gibi, «Anlamıyorum», diye ilâve etti. «Bir gün her şeye sahipsin, bütün istediklerini elde etmiş vaziyettesin. Ertesi gün iki yüz dolarlık bir elbisenin buruştuktan sonra otuz dolarlıktan fark edilmiyeceğini öğreniyorsun.»

Lâkin Maggie'nin küçük dolaptan çıkardığı ceket hiç de buruşuk değildi. Kadıncağız bunu silip ütülemiş olacaktı. Maggie, dalgın dalgın, «Bunu biraz temizledim», diye mırıldandı. «Kirlenmişti de...»

Genç kadın ceketi ütülediği için âdeta mahçup olmuştu. Casey ona karşı ani bir muhabbet duydu. Hem bu hissin kardeş sevgisiyle de alâkası yoktu. Maggie isimli bu garip mahlûk, boya lekeleri içinde kalmış, iş gömleği, kalkık burnu ve kıvırcık saçlarıyla o kadar şirindi

ki. Kadın onun kafasından geçenleri anlamış gibi hemen yağmurluğunu eline tutuşturup kapıyı açtı.

Dudağını bükerek, «Bu şehirde kalmak istiyorsan kendine bir şapka al», dedi. «Artık California'nın o güneşli günleri yok.»

* * *

Casey binadan çıktıktan sonra kendini toplamak için durup etrafına bakındı. Saat daha çok erkendi. Gök yüzü kirli bir kumaş parçasını andırıyor ve nehir tarafından esen rüzgâr çift taraflı bir ustura gibi insanın yüzünü kesiyordu. Genç adam rüzgâra karşı yürümeyi göze alamadığı için hemen sola sapıp ilk köşeye kadar yürüdü. Oradaki tabelâyı okuyunca da durakladı. Erie Sokağındaydı... Otelden bir hayli uzaktaydı yani...

Neyse sert rüzgâr biraz kendisine gelmesine sebep olmuştu. Bir an otobüse veya tramvaya binmeyi düşündüyse de, sonunda yürümeye karar verdi. Zaten öğleye kadar otele dönüp bavulunu alması lâzımdı. Ondan sonra nereye gideceğini düşünmek için bol bol vakti vardı. İsterse ömrünün sonuna kadar bu suale cevap vermeye çalışabilirdi. Birdenbire annesinin şehrin kuzeybatısında kalan beş odalı katını hatırladı. Bu Big John'un meyhanesinin üstündeydi... Üvey babası Big John'un yüzü gözlerinin önünde belirdi. Meyhaneye sinmiş olan yağlı sosis ve bira kokusunu duydu. O zaman, neden bu şehre döndüğünü düşünmeye başladı. Daha buraya dönmeden evvel, başına gelecekleri tahmin etmişti.

Halbuki San Fernando Valley'de şimdi güneş pırıl pırıl parlıyor ve bir zamanlar oturduğu evin damındaki pencerelerden içeriye süzülüyordu. Arkadaşlarıyla birlikte büyük bir hayale kapılarak, piyasanın çok tutacağından emin oldukları yeni tipte bir televizyon cihazı imal etmeye kalkmışlardı. Kâğıt üstünde çok ucuza çıkacağı hesaplanan cihazlar, imalâta geçince pek pahalıya mal olmuştu. O küçük fabrikanın kapısında artık bir kilit asılıydı. Ama Casey ağlamıyordu. Bu koca dünyada küçük bir iş adamının batması o kadar ehemmiyetsizdi ki.

Pasifik mehtabı da çok güzeldi! O zamanlar son model, üstü açık arabasıyla gezerken yanında daima o kızıl saçlı kız bulunurdu... Fakat bu iş de sona ermişti. Yine aynı sebepler yüzünden... Parası ne işe ne de aşka kâfi gelmişti. Buna rağmen Casey'in eve dönmesi şart değildi. On sene evvel Kore Harbine gidebilmek için gönüllü yazıldığı günden beri eve dönmekten kaçınmıştı. Ama işte yine de geri gelmişti. Hiçbir işe yaramayan genç adam, tıpkı burnu kanayan küçük bir çocuk gibi eve koşuyordu.

Evet, mektepten burnu kanayarak eve döndüğü günleri de çok iyi hatırlıyordu. Yırtılmış bir gömlek veya pantalon için bir mazeret

kabul etmeyen veya ağzını açmasına bile müsaade etmeyen annesi hemen duvarda asılı duran kırbacı eline alırdı. Kırbaca uzanırken kadının yüzünde beliren o korkunç ifadeyi Casey bu güne kadar unutmamıştı.

Casey, Güneye doğru yürümeye başladı. Nehire yaklaştıkça sokaklar da kalabalıklaşıyordu. Elektrik ışığı kasvetli ve karanlık güne kafa tutar gibi evlerin pencerelerinden dışarıya taşıyordu. Genç adam nehire gelince, bir şilebi geçirmek için açılmış olan köprünün kapanmasını bekledi. Casey şehrin en çok bu kısmını severdi. Gemilerin geçtiği köprü ve tren istasyonu... Yani hareket halinde olan vasıtalarla dolu yerler... Casey, beklerken etraftaki insanları da fark etti. Kollarının altında çantaları olan bir sürü iş adamı ve nehrin karşı kıyısındaki büyük bir afişin üstündeki saate telâşlı telâşlı bakan satıcı kızlar. Sabah gazetelerini duvara dizen bir gazeteci çocuk...

Köprü kapandı ve bekleyen ahali yürümeye başladı, fakat Casey olduğu yerde kalmıştı. Gözlerini dikmiş, gazetelerin birinci sahifelerine konulmuş olan kızın resmine bakıyordu. Âdeta donup kalmıştı. Koskocaman bir fotoğraftı bu. Casey bu bal rengi saçların nefis kokusunu, o menekşe rengi dumana benzeyen gözleri çok iyi hatırlıyordu. Bir gece evvel gördüğü rüyaydı bu. Ama artık bu hâdisenin bir hayalle alâkası kalmamıştı.

O kız gazetelerin birinci sahifesine basılan bir resimdi şimdi. Casey biraz daha yaklaşıp gazetenin başlığını okudu:

MEŞHUR BANKER ÖLDÜRÜLDÜ: MİLYONERİN KIZI KAYIP

— «Sahifeyi çevirmemi ister misiniz efendim?» Gazeteci çocuğun bu alayı genç adamın birkaç adım gerilemesine sebep oldu. Ne yapıp yapıp bu gazeteyi almalıydı. Bu onun için her şeyden daha mühimdi. Fakat birdenbire o barın camlı masasına bıraktığı buruşuk iki doları hatırlamıştı. Belki biraz bozuk para kalmıştır ümidiyle yağmurluğunun ceplerini yokladığı sırada eline bir şey değdi. Casey bunu usulca muayene etti. Sonra kalın tomarı çıkarıp baktı. Hepsi de yüzer dolarlık banknotlardı galiba. Casey saymaya bile lüzum kalmadan paranın ne kadar olduğunu tahmin etti. Bir akşam evvelki rüya, «Beş bin dolar», diyordu. «Beş bin dolar...»

3

Resmin altındaki yazıyı okuyunca rüyadaki kızın adının Phyllis Brunner olduğunu öğrendi. Milyonerin çok genç, güzel ve zengin olan kızı dün akşamdan beri kayıptı. Fakat babasının başına gelenler deha da mühimdi. Milyoner Lakeshore'daki mükellef dairesinin çalışma

odasında ölü bulunmuştu. Gazete adamın başına şöminenin önünde duran maşa ile vurulduğunu ve ölüme bu şiddetli darbenin sebep olduğunu yazıyordu. Darius Brunner II nin saat kaçta öldürüldüğü henüz tesbit edilememişti. Yalnız kır saçlı, yakışıklı milyonerin akşam saat sekizde sekreteri Miss Leta Huntley'le yemek yediği öğrenilmişti.

Miss Huntley, sorgu esnasında polise, «Dün geç vakte kadar çalıştığımız için Mr. Brunner beni ısrarla yemeğe dâvet etti», demişti. «Sonra da arabasıyla beni evime bıraktı. Benden ayrıldığı zaman saat dokuz buçuktu. Kendisinin doğru eve gideceğini tahmin ediyordum. Böyle feci bir şeyi kimin yaptığını bilmiyorum. Mr. Brunner o kadar fevkalâde bir insandı ki!»

Bu sözlerden sonra Miss Huntley ağlamaya başlamış ve kabiliyetli bir fotoğrafçı o anı tesbit edivermişti.

* * *

Casey nihayet hâdiseyi öğrenmeye muvaffak olmuştu. Beş bin doları bulduktan sonra ceplerini karıştırmaya devam etmiş ve o sırada otelin oda anahtarı da eline geçmişti. Herhalde o gün öğleden sonra otelin antresine indiği zaman anahtarı müracaata bırakacak yerde doğru bara girmiş olacaktı. Daha sonra da iyice sarhoş olduğu için anahtarı da oteli de unutuvermişti. Şimdi en mühim mesele şuydu: Otel müstahdemi daha doğrusu, bardaki garson kendisini hatırlıyor muydu acaba? Casey otelin antresine girince yandaki barın ismini okudu. «Dumanlı oda...» İçerisinin bir hayli karanlık olması genç adama ümit veriyordu. Fakat Casey o loş yerde kızın yüzünü iyice seçebilmişti. Bu garson da onu tanımış olabilirdi. Phyllis'in yüzü de pek öyle kolay kolay unutulacak gibi değildi.

Genç adam otelin altıncı katında kalmasına rağmen asansöre binmeye cesaret edemedi. Kimseye görünmeden odasına çıkıp bütün gece orada kalmış gibi hareket etmek istiyordu. Telefon edip kendisine bir gazete getirmelerini söyleyecek ve garson odasına gelince de yeni uyanmış gibi davranacaktı. Hemen yatağı karıştırdı, bavulunu açıp pijamalarını çıkarttı. Yağmurluğunu dolaba astı ve ceketini de bir sandalyeye bıraktı. Sonra telefon edip bir gazete istedi. Kapı vurulduğu zaman Casey banyoda traş oluyordu.

Genç adam kapıyı açıp, tekrar banyoya geçerek ellerini kuruladı. Böylece odasına gelen garsona, etrafa bir göz atması için vakit bırakmış oluyordu. Kendi kendine, «Belki bir şahide ihtiyacın olacak», dedi. «O zaman bu garsondan istifade edebilirsin.»

Nihayet elinde bir yüz dolarlık banknotla garsona yaklaştı. «Bunu bana bozduruver. Daha küçük param yok. Biraz acele edersen çok iyi olur. Zira trene yetişmem lâzım.»

Kapı kapanır kapanmaz Casey gazeteye saldırdı.

Brunner'in cesedi, kahvede bowling oynamaktan dönen uşak Avid Petersen tarafından bulunmuştu. Uşak soruşturma esnasında, «O gece izinli değildim», demişti. «Fakat Mr. Brunner öğleden sonra telefon ederek akşam yemeğine gelmiyeceğini söyledi ve bana izin verdi. Gece on bir buçukta eve döndüğüm zaman kendisini ölü buldum. Çok iyi bir insandı. Yirmi senedir yanındaydım...»

O sırada Arlington Heights'deki Brunner çiftliğinde de kalmakta olan Mrs. Brunner hâdiseyi duyunca fenalık geçirmiş ve gazetecilerle konuşmayı da reddetmişti. Bununla beraber kadının resimlerini bulup basmışlardı. Ondan, «Kurduğu hayır cemiyetleriyle tanınan, sosyeteye mensup Mrs. Brunner», diye bahsediyorlardı.

Casey hırsla gazeteyi bıraktı. Ona Mrs. Brunner'in hayır işleri lâzım değildi. Onu alâkadar eden Phyllis Brunner'in kaybolduğuna dair olan kısa haberdi. Gazeteciler de fazla bir şey bilmiyorlardı anlaşılan. Sadece milyonerin kızının son model spor arabasıyla evden ayrılmış ve bir daha da gözükmediğini yazmışlardı. Fakat, bunun cinayetle bir alâkası olduğunu düşünerek onun büyük resimlerini de basmışlardı. Neyse Casey'in en korktuğu şeyden bahis yoktu. Meçhul bir şahsın Phyllis Brunner'le bardan çıktığına dair bir kelime bile yazılmamıştı.

Casey biraz rahatlamıştı. Hattâ garson bozdurduğu parayı getirdiği zaman genç adam onunla neşeli neşeli konuşacak hale gelmişti. «Aferin, elin sahiden çabukmuş.» Aldığı paradan bir on dolarlık ayırıp uzattı.

Fakat garson bunu pek fark etmemişti. Gözlerini dikmiş, büyük bir dikkatle baş sahifedeki resme bakıyordu. Casey spor sahifesini çevirmediğine pişman oldu. Garson, «Güzel bir kız», diye mırıldandı. «Böyle bir parçayı içeriye tıkmalarına üzülürüm doğrusu.»

Garson yaşı belli olmayan insanlardandı. Çizgili yüzüne, daima çatılmış kaşlarına bakan onun yirmi mi yoksa kırk yaşında mı olduğunu kolay kolay tahmin edemezdi. Üstelik sesi de kulakları tırmalayacak kadar tizdi. Bu sözleri duyan Casey âdeta midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Fakat bu adamla konuşması, onun ağzını araması lâzımdı. «Ne demek istediğini anlıyamadım. Gazete onun kayıp olduğunu yazıyor.»

— «Gazetelerin her yazdığına inanmayın. Zaten daha onların bir şeyden haberleri yok. Öğrendikleri zaman da pek bir şey yazmaya cesaret edemiyeceklerdir. Bir kız tanınmış bir aileye mensup olursa, onun hakkında kötü şeyler de bilinse bunlar yine açıklanmaz. Şimdi ne dediğimi anladınız mı?»

Casey bir an tereddüt etti. Belki de bütün bunlar dedikodudan ibaretti. Fakat nedense garson pek emin bir tavırla konuşuyordu. Zaten bu hale geldikten sonra kabil olduğu kadar malûmat edinmesi doğru olurdu. «Sen bir şeyler biliyorsun», diye mırıldandı.

Garson yüzünü buruşturdu. Galiba tebessüm etmekteydi. «Dün öğleden sonra kızın burada olduğunu biliyorum. Aşağıdaki barda oturmuş içiyormuş. Bizim barmen onu görmüş. Bir müddet sonra da kız arka masalardan birine gidip bir sarhoşla ahbap olmuş. Biraz daha içip, birlikte çıkıp gitmişler... Gerisini tahmin etmek de kolay...»

Casey'in ağzı açık kalmıştı. Zaten konuşacak halde olsa bile ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç adamın bu hali garsonun çok hoşuna gitmiş olacaktı ki, «Herhalde kız yeni arkadaşını eve, babasına götürmüş olacak», diye ilâve etti. «Galiba babasıyla da arası açıkmış. Belki de katil milyonerden sonra kızı da haklamıştır. Yakında onu da bir çöplükte bulurlar.»

Garson sözünü bitirdiği için Casey'in elindeki on doları fark etmişti. Fakat genç adamın o anda bahşiş düşünecek hali yoktu. «Fakat o kız, barlardan sarhoşları alıp götürecek bir tipe benzemiyor.» Sesinin bu kadar boğuk çıkmasına kendisi de şaşmıştı. «Belki de senin barmen arkadaşın sırf gazetede resminin çıkması için bunları uydurmuştur. Belki de başka birini Pyhllis Brunner'e benzetti.»

— «Earnie mi?» Garson karşısında bir aptal veya pek küçük bir çocuk varmış gibi genç adamı merhametle süzdü. «Siz Earnie'yi tanımıyorsunuz. Earnie «Brunner'in kızını gördüm» dediyse, muhakkak onu görmüştür. Bunu size kolaylıkla ispat edebilirim.»

Casey'in odası arka tarafa düştüğü için caddeye bakıyordu. Garson eliyle pencereden gözüken büyük binayı işaret etti. «Bakın, bu Brunner Şirketi. Zaten bina da milyonerin malıydı. Pyhllis Brunner sık sık buraya gelir, babasına ugrardı. Sonra bizim bara girer, birkaç saat otururdu. Ben bile onu birçok defa Dumanlı Oda'da gördüm. Hattâ onun kadar genç, güzel ve zengin kızın neden bu kadar dertli olduğunu merak ettim.»

— «Dertli mi?»

— «Şey... Çok üzgün dururdu da... Hem son derece sinirliydi. Kızın canı bardaki bir sarhoşla ahbaplık etmek istemişse, ona kim karışır? Yalnız bu sefer tehlikeli birini seçmiş olacak.»

Casey, bir an bu her şeyi bilen, başkalarının işine burnunu sokan adamı pencereden atmayı düşündü. Fakat bir taraftan da onun başka bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu. Zaten garsonun sözlerinin o kadar fazla tesiri olmamıştı. Onu asıl mahveden işin aslını, olanları bir türlü hatırlıyamamasıydı. Cebindeki paralar da onu endişelendirmekteydi. Kimse insana beş bin doları sadaka olarak vermezdi. Demek kendisi bir şeyler yapmıştı...

Nihayet kendisini toplayarak, «Peki kızla giden sarhoşun kim olduğunu tesbit edebilmişler mi?» diye sordu. «Polis peşindeymiş?»

Garson düşünceli bir hal aldı. «Bu çok enteresan bir nokta. Polisler katillerin er geç yakalanacağını iddia ederler. Fakat, pek çok

suçlu iz bırakmadan kaybolmaya muvaffak olmuştur. Yakalanırsa bile, avukatı adamın cinnet getirdiğini iddia edebilir ve böylece onu idamdan kurtaracağını sanır. Ama Brunner'in milyonları karşısında polis çok sert davranacaktır... Büyük paranın tesiri de fazla oluyor... Başka bir isteğiniz var mı?»

Belki Casey'in sinirleri çok bozulmuştu. Fakat garson ona çok dikkatle bakmıştı. Belki de adam sadece on doların peşindeydi. İçini çekerek parayı uzatıp, «Kusura bakma», diye mırıldandı. «Bu gün kafam pek işlemiyor. Yandaki odada kalan arkadaşımla dün gece içkiyi fazla kaçırmışız.» Halindeki gayri tabiiliğe bir bahane bulmak için bu sözleri söylemişti. Hem dün gece müracaattaki memur da odasına telefon etmiş olabilirdi. Yan odadaki, hayalî arkadaşıyla içmiş olması da arandığı zaman bulunamamasını izah edebilirdi.

— «Kendinize gelmeniz için bir şey ister misiniz? Bizim Earnie'nin insanı hemen dirilten bir ilâcı var.»

Casey, tanımamasına rağmen bu barmenden nefret etmeye başlamıştı.

— «Ama şu anda biraz meşgul. Cinayet masasından memurlarla konuşuyor... Fakat, içki yüzünden rahatsız olduğunuzu söylersem her halde polislerin yanından beş on dakika ayrılabilir.»

Casey, «Polisler mi?» diye kekeledi. «Polisler burada mı?»

— «Paranızı bozdururken, Earnie'nin yanındaydılar. Onun ifadesini alıyorlardı. Ama kendisine söylersem...»

Casey kendisini tutmasa bağıracaktı. «Yok.. Yok.. İstemez. Trene yetişmem lâzım.» Fakt bu sefer hakikaten trene binip oradan uzaklaşmaya karar vermişti. Garson nihayet odadan çıkınca genç adam yatağa çöktü. Başı fena halde ağrıyor, âdeta iki çekiç şiddetle şakaklarına vuruyordu.

Kendi kendine, «Demek böyle?» diye mırıldandı. «Başıma gelenler yetişmezmiş gibi, bir de bütün polislerin toplandığı yere dönmüşüm.» Casey şimdi garsonun ne demek istediğini daha iyi anlıyordu. Fakat polisin peşinde olması onu telâşlandırmamıştı. Genç adam, daha gazeteyi görmeden, bu korkunç hikâyeyi duymadan evvel kaçmaya niyet etmişti. Belki de Allahın belâsı Ernie hâlâ polisle konuşmaktaydı. O takdirde kendisi usulca kaçabilirdi. İçmeyi unuttuğu sigara parmaklarını yakınca kendisine geldi. Düşünmenin zamanı değildi. Casey, hemen ayağa kalkarak hazırlanmaya başladı.

Bütün elbiseleri Dearborn İstasyonunda bıraktığı bavullarda olduğu için, maalesef kılık değiştiremiyecekti. Fakat temiz bir gömlek giyip, değişik bir kravat takmanın belki biraz faydası olurdu. Belki de Earnie barda gördüğü sarhoşun sırtında koyu gri bir elbise olduğunu söylemişti bile. Casey hayatında ilk defa şık giyindiğine pişman oldu. Ucuz ve dikkati çekmeyecek cinsten bir elbise ne kadar işine

yaryacaktı. Phyllis Brunner'in barda bulduğu sarhoşa benzememek için elinden geleni yapması lâzımdı.

Genç adam, «Hiç olmazsa yağmurluğum başkalarınınkine benziyor», diye düşündü. «Bunu giyince belki elbisemi pek fark etmezler.» Aynanın önünde dururken ceketinin sağ kolunun altında kalan hafif lekeyi gördü ve Maggie'nin sözlerini hatırladı. «Biraz temizledim... Kirlenmişti de.» Evet, ceket kirli olduğu için, kadıncağız bunu suyla silmişti. Fakat bu açık renk leke Casey'in aklına pek kötü bir şey getirmişti .Gazetedeki resimde Brunner'in cesedinin yanında duran kanlı ağır maşanın da resmi vardı. Hattâ bu yerdeki halıyı bile kirletmişti. Belki kendisi de...

Ceketin kolunu çekip dışına kıvırınca aradığını buldu. Maggie ceketin astarını temizlemeyi unutmuştu. Burada kocaman bir kan lekesi vardı.

4

«Ben Casey Morrow... Los Angeles'den yeni geldim. Orada bir fabrikam var. (Veya vardı.) Bütün gece oteldeki odamdaydım. Phyllis Brunner'i ömrümde hiç görmedim. Onun babasının ölümüyle de katiyen alâkam yok. Ceketimin astarında kan lekesi olamaz. Cebimde de beni suçlu çıkaracak beş bin doları taşımıyorum. Bir polis görürsem suçlu, suçlu başımı öne eğmiyeceğim. Hele telâşlanıp kaçmaya kalkmam lüzumsuz!»

Asansör otelin antresine inene kadar Casey bu sözleri içinden tekrarlayıp durmuş ve bunun doğru olduğuna inanmaya çalışmıştı. Trene yetişmek için acele eden bir adam tavrıyla asansörden hızla çıkarak bavulunu almaya gelen garsonu savdı. «Lüzum yok... Lüzum yok.» Doğru müracaata gitti.

Bir taraftan kafası saat gibi çalışıyordu. «Otel ücretini peşin verdiğimi hatırlar gibiyim. Fakat ya vermediysem? Keşke parayı daha önceden ödeyip, odanın anahtarını da garsonla aşağıya yollasaydım. Ama, belki böylesi daha iyi. Ortalarda polise benzer birini göremiyorum. Acaba yanıldım mı?»

Orta yaşlı, ciddî tavırlı bir adam kenarda durmuş otel kâtibi ile konuşuyordu. Koyu gri şapkasının altından gözüken saçları iyice kırlaşmıştı ve mavi gözlerinde garip bir ifade vardı. Sırtındaki eski, iyice buruşuk yağmurluğa, alelâde elbiseye ve lâkayıt tavrına rağmen, polis olabilirdi. Casey bunu nasıl sezdiğini bilemiyordu fakat orada duran adamın cinayeti tahkik için gelmiş olduğundan emindi. O sırada gözü kâtibin yanındaki diğer şahsa takıldı. Bu ufak tefek, saçları dö-

külmüş, koyu renk elbiseli ve papyonlu adamın adı muhakkak Earnie'ydi. O anda barmenin konuştuğunu duydu.

— «Ben o adamı bu otelde bulacağınızı sanmıyorum. Bir kere paralı bir insan değildi.» Earnie bu hususta ısrar ediyordu anlaşılan. «Hem sanki son dolarını harcıyormuş gibi endişeliydi.»

Casey, kâtibe yaklaşmasına rağmen dönüp barmene bakmadı. Sadece odanın anahtarını verirken cüzdanını çıkarttı ve Earnie'nin görmesi için bir an elinde tuttu.

Kâtip, «Bir dakika Müfettiş bey», diye mırıldandı ve Casey'nin yanına geldi. «Gün aydın efendim. Otelden çıkıyorsunuz galiba?»

— «Evet.»

— «Otelimizden memnun kaldığınızı ümit ederim.»

— «Çok memnun oldum. Her şey mükemmeldi. Dün gece deliksiz bir uyku çektim.»

Kâtip bir müddet kayıt fişlerini karıştırdıktan sonra tebessüm etti. «Odanın ücretini peşin vermiştiniz Mr. Morrow.»

— «Ya öyle mi?.. Ha, evet, evet, şimdi hatırladım.» Casey öbür uçta duran adama yüzünü göstermemeye gayret ederek döndü. Fakat o arada aklına fevkalâde bir fikir geldiği için tekrar kâtibe baktı. «Beni arayan olursa, işini bitirip California'ya gitti dersiniz.»

—.«Hay, hay, Mr. Morrow. Adresinizi bırakacak mısınız?»

Bu işi fazla üstelememek daha iyi olacaktı. Casey yalandan güldü. «Beni arayan dostlarımın hepsi adresimi bilirler.»

Vaziyet fena değildi. Ağır, ağır hareket etmesi lâzımdı. Rahat rahat gidebilirdi. Bir adım attıktan sonra durup bileğindeki saate baktı. Böylece otel kâtibi ile polis müfettişi arasındaki konuşmayı dinleyebilecekti.

Mavi gözlü adam, «Bu tariften bir şey çıkarmak zor olacak», dedi. «Fakat Earnie sarhoşu gördüğü takdirde hemen tanıyacağını iddia ediyor.»

Barmen hemen lâfa karıştı. «Hafızam çok kuvvetlidir. O adamı görür görmez tanıyacağımdan eminim.»

Casey yavaş yavaş yürüdü. Otelin dönen kapılarıyla arasında pek az mesafe kalmıştı. Biraz daha sabrettiği takdirde hürriyete kavuşacaktı.

— «Bir dakika!»

Casey donup kaldı. Bu sözleri söyleyen insanın kim olduğunu tahmin etmişti. Üstelik adam kendisine seslenmekteydi. Casey bir an «Koşarsam belki kaçabilirim», diye düşündü. Fakat o sırada döner kapıdan içeriye giren üniformalı dev gibi polis orada duran bir garsonla konuşmaya başladı. Yapılacak bir şey yoktu. Casey çaresiz başını çevirip baktı ve barmenle yüz yüze geldi.

Earnie, «Bavulunuzu unutmuşsunuz», dedi.

Casey derin bir nefes aldı. «Çok teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim.»

Dışarıda hava son derece soğuktu. Üstelik rüzgârla karışık yağmur yağmaktaydı. Fakat, Casey kar tipisine bile aldıracak halde değildi. Kazasız belâsız otelden çıkabilmişti ve o anda serbestti ya! Köşede duran bir taksiye atladı. Şoför, «Nereye gideceğiz?» diye sordu.

Casey, California'ya dönmenin tehlikeli olabileceğini biliyordu. Arkasına yaslanıp bir an gözlerini kapattı. «İstasyona gidelim», bu kâbus başlayalı beri kendisini ilk defa biraz rahat hissediyordu.

Fakat bu huzur ancak birkaç dakika sürdü. İstasyona gelmişlerdi bile. Lâkin genç adam bu kısa zaman zarfında kaçtığı takdirde bir daha rahat etmiyeceğini anlamıştı. Casey Morrow gibi her işin kolayını arayan bir insanın mücadele etmeyi düşünmesi çok garipti doğrusu.

Casey Morrow mu? Genç adam kendi kendine güldü. Bu yalana ne lüzum vardı?... Casey Morrow adlı bir insan yoktu ki. Bir zamanlar ismi Casimir Morowski'ydi. O sıska suratlı, uzun siyah çoraplar ve dar şayak pantalonlar giyen ince bacaklı çocuğu düşünmek bile istemiyordu. Ailesi onu «Cas» diye çağırır ve Big John'un meyhanesindeki bayağı müşteriler ise, «Buraya gel», diye bağırırlardı. O günler ne kadar geride kalmıştı.

Bir zamanlar Morrow adıylya orduya yazılıp, harbe gitmiş ve Baş Çavuşluğa kadar yükselmişti. Fakat o baş çavuş da ölmüştü. Böyle amansız harplerden kimse sağ çıkmıyordu zaten. Şimdiki Casey Morrow'a gelince pahalı elbise ve ısmarlama ayakkabılar giyen bir kukladan başka bir şey değildi o. Üstelik California'daki iş battıktan sonra çocukluğundan beri duyduğu yükselme hırsını bile kaybetmişti.

Taksi istasyona girdi. Şoförün parasını ödeyen Casey bir müddet içeride dolaştı fakat hiçbir yere bilet almadı. Gidip bekleme odasında bir banka oturarak düşünmeye başladı. Fakat nedense kafası da pek çalışmıyordu. Dikkatle kapıya bakarak mavi gözlü, gri şapkalı polisin gelmesini bekliyordu. Çünkü otelden çok kolaylıkla çıkmıştı. Bu yüzden takip edildiğinden şüphelenmekteydi. İki, üç sigara içtikten sonra kiralık çelik dolapların bulunduğu kısma geçip bavulunu bunlardan birine kilitledi. Hareket halinde olan bir insanın bavul taşıması doğru olmazdı.

Erie sokağında bir hayli dolaşan Casey, nihayet Maggie'nin evini buldu. Civardaki bütün binalar köhneydi. Bu yüzden genç adam teker teker bütün kapılardaki isimlere baktı. Herhalde kadının ilk ismi kısaltılarak Maggie halini almıştı. Acaba asıl adı neydi? Margaret mi? Yarım saat kadar gezdikten sonra bir kapının iç tarafındaki kart dikkatini çekti. «Maggie Doone» Demek genç kadının ilk ismi hakikaten

Maggie'ydi. Zile basıp bekledi ama kimse kapıyı açmadı. Casey dışarıya çıkıp bir müddet düşündü.

Genç kadını, o gazeteleri görmeden yakalamak istiyordu. Hele barmenin anlattıkları da gezetelere düşünce vaziyeti büsbütün güçleşecekti. Earnie gibi konuşmasını çok seven bir adam muhakkak bütün bildiklerini gazetecilere anlatacaktı. Herhalde bu arada Maggie de kafasını kullanarak Phyllis Brunner'in sarhoş ahbabının kim olduğunu anlayıverecekti. Ceketinin sağ kolu kan içinde kalmış bir sarhoş! Elbisesinde Beverly Hills'in en meşhur dükkânının etiketi olan bir ayyaş! Zaten Casey en çok bu kan lekesini düşünerek Earie sokağındaki eve gelmişti. Tanımadığı bir adamın ceketindeki kanları silecek kadar merhametli bir kadın belki onun anlatacağı saçma sapan hikâyeye de inanırdı. Bu eve dönmek tehlikeli bir şeydi, fakat bazan verilen izahata inanan bir kadının insana çok yardımı dokunabilirdi.

Casey onun geldiğini taa uzaktan gördü. Maggie'nin başı açıktı. Sırtına da herhalde tütün ve terebantin kokan çadır gibi geniş bir tvid palto giymişti. Daha da mühimi elinde yiyecek dolu kocaman bir file vardı. Genç adam, «Bir suçluyu haber vermek için acele sokağa çıkan bir kadın herhalde elinde erzak filesiyle sakin sakin evine dönmez», diye düşündü.

Maggie tam kapının önüne gelince onu farketti. Kaşlarını çatarak genç adamı süzdü. «Söyleme... Söyleme, anladım. Herhalde stüdyomda mendilini unuttun.»

Casey, «Seninle konuşmam lâzım», diye cevap verdi. «Bu çok mühim.»

— «Pekâlâ, konuş bakalım.»

— «Burada olmaz.»

— «Beni dinle yavrum. Sana bir iyilik ettim. Bu kadarı kâfi.»

Casey, genç kadının geçmesi için sokak kapısını açarak, «Burada olmaz», diye tekrarladı.

Birlikte antreye girip, daracık merdivenleri çıktılar. Maggie'nin alnı iyice kırışmıştı. Kadın bir şeyler düşünüyordu herhalde.

O kapıyı açar açmaz Casey hemen stüdyoya dalıp etrafına bakındı. Neyse ortada gazeteye benzer bir şey yoktu. Sonra Maggie'nin filesinin üstünde duran katlanmış gazeteyi farketti.

— «Demek gördün?»

Maggie kaşlarını çatarak, «Neyi gördüm?» diye sordu. «Hem sen ne istiyorsun kuzum?»

Maggie gibi bir kadınla açık açık konuşmaktan başka çare yoktu. İnsan onu ya ikna eder veya çaresiz mağlûbiyeti kabullenirdi. Bu kadını aldatmaya çalışmak saflıktan başka bir şey olmazdı.

Casey, «Ceketimin kolunda kan lekesi vardı değil mi?» dedi.

Maggie cevap vermedi, ama rengi birdenbire sarardı.

— «Kolumda kan lekesi görünce hayret etmedin mi? Neticede bu kötü bir şeye delâlet edebilirdi.»

— «Hayır, biriyle dövüşmüş olabilirdin.»

— «O zaman yüzümde veya vücudümde yara bere olması icap etmez miydi?»

— «Seni soyup muayene etmediğimi biliyorsun. Ne istiyorsan açık söyle?»

Maggie, filedeki gazeteyi almak için elini uzattı, fakat Casey daha çabuk davranmıştı. «Gazeteyi benim anlatacaklarımı dinledikten sonra okuyabilirsin. Fakat şimdi böyle bir şeye kalkışman doğru değil.»

Genç adam otelin barına girmesinden başlayarak bütün hâdiseyi anlattı. Hattâ masanın üstündeki son iki dolarını bile söylemeyi ihmal etmedi. Uzun uzun kızı tarif ettikten sonra onun kendisine nasıl davrandığından da bahsetti. «En sonunda bardan birlikte çıktık. Daha doğrusu bardan beraber çıktığımızı söylüyorlar. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum... Kızla nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı bilmiyorum.»

Maggie, «Bugün koca çok zor bulunuyor», diye mırıldandı. «Fakat kızların onlara drahoma verdiğini bilmiyordum.»

Birden susup gözlerini açarak Casey'in cebinden çıkarıp mutfak masasına bıraktığı dolarlara baktı. Sonra hayretle kekeledi. «Bunları... Bunları nereden buldun?»

— «Buradan ayrıldıktan birkaç dakika sonra elimi yağmurluğumun cebine sokunca bu paraları buldum. Bir hayli de şaşırdım tabiî! Tam beş bin dolar... Kız da zaten bana beş bin dolar teklif etmişti.»

Maggie, «Bu işten bir şey anlamadım», diye fısıldadı.

— «Ben de öyle.»

— «Peki kızın adını biliyor musun?»

— «Yeni öğrendim.»

Genç adam artık kadına gazeteyi gösterebilirdi. Bunu Maggie'nin eline tutuşturduktan sonra geçip masanın yanındaki iskemleye ata biner gibi oturdu ve ellerini çenesine dayayıp beklemeye başladı. Maggie dikkatle baş sahifedeki haberleri okudu. Fakat onun bütün hareketlerini takip eden genç adam, yüzündeki ifadeden bir şey anlıyamadı. Bir müddet sonra genç kadın gazeteyi bıraktı.

Casey, «İstiyorsan polise telefon edebilirsin», diye homurdandı. «Veya anlattıklarıma inanırsın. Zaten artık bir şeye aldırdığım yok. Ne olursa olsun umurumda değil.»

Maggie mırıldandı. «Phyllis Brunner.»

— «Hep pahalı şeyleri hayal ediyorum değil mi?»

— «Peki kimse bu vaziyeti biliyor mu?»

— «Birkaç kişi. Dumanlı Oda'nın barmeni bir saat evvel ben otelden çıkarken halinden bir hayli becerikli olduğu anlaşılan bir polis müfettişine beni tarif etmekle meşguldü. Ben pek akıllı bir insan değilim ama böyle bir vaziyetin tehlikesini idrak edecek kadar zekâm var. Gazetelerde eşkâlim çıkar çıkmaz mahvolacağım. O zaman birçok kimse beni yakalamaya çalışacak. Övündüğümü zannetme, Maggie. Herhalde kaatili bulana mükâfat vermeyi de vaad edeceklerdir.»

Maggie, «Bana mükâfattan bahsetme», diye bağırdı. «Zaten malî vaziyetim pek parlak değil. Gözüm kararırsa seni polise teslim ediveririm.» Genç kadının rengi iyice solmuştu ve halinden çok sinirli olduğu da anlaşılıyordu.

Casey için için ona hak verdi. Cinayet suçuyla aranan bir insan, hattâ iki kişiyi öldürdüğünden şüphelenilen bir şahsı evde misafir etmek herhalde hoş bir şey değildi. Buna rağmen Maggie'de korkmuş gibi bir hal yoktu. Daha doğrusu henüz korkmamıştı...

Kadın birdenbire dönüp gözlerini genç adama dikti. «Buraya geri gelmenin sebebi nedir? Bana bunları neden anlattın?»

Casey bu suale verilecek bir cevap bulamadı. Ne söylese saçma olacaktı. Maggie, elini uzatıp paraları karıştırdı. Sanki bunların hakikaten masada durduğunu anlamaya çalışıyordu.

Casey, «Paranın bir miktarını harcadım», diye mırıldandı.

— «Ya paralar işaretlenmişse...»

— «İşaretlenmişse mi?» İşin tuhafı bunu hiç düşünmemişti. Başına geleceklerden çok korktuğu için bir an evvel kaçmaya kalkışmıştı. Hepsi o kadar. Bu yüzden de parayla meşgul olamamıştı. Belki de Phyllis Brunner cinayeti üzerine yıkacak bir insan aramış ve kendisinde karar kılmıştı. Bu arada Maggie'nin böyle bir tehlikeyi haber vermesi genç adamı biraz cesaretlendirdi. O çok iyi bir kadındı.

Casey, «Hiç olmazsa sızacak iyi bir kapı seçmişim», diye güldü.

— «Bunu seçtiğinden emin misin?»

Maggie Doone'un hali birdenbire değişmişti. Ona bakan adam, genç kadını avının üstüne atılmaya hazırlanan vahşi bir hayvana benzetti.

— «Sen kendiliğinden benim kapıma gelmedin. Bana kalırsa biri getirip seni buraya bıraktı. Bu işi yapan kafasını kullanarak hareket etti sanırım.»

Maggie stüdyonun bir köşesine gidip kocaman bir tuval çıkardı. Bunu sürükleye sürükleye getirip, «Bu işi yapan şahsın kim olduğunu biliyorum», dedi. Sonra tuvali çevirerek Casey'e gösterdi.

Genç adam donup kaldı. Bu resmi nerede olsa tanırdı. Phyllis Brunner'in bir portresiydi bu...

* * *

5

Maggie, «Sana Phyllis Brunner hakkında bütün bildiklerimi anlatayım», diye içini çekti. «Maamafih fazla bir şey söyleyeceğimi de sanma. Zira ben de pek az bir şey biliyorum.»

Stüdyoda iki tane dar divan vardı. Maggie birine oturup, ayaklarını altına alarak dalgın dalgın portreye baktı. «Ben onun asıl adının Phyllis Brunner olduğunu bilmiyordum. İsminin Paula Browning olduğunu söylemişti. Herhalde süet çantasının üstündeki P.B. markasını gördüğüm için bu yalanı uydurdu. Bu çantayı çok iyi hatırlıyorum, zira en aşağı seksen, doksan dolar ederdi. Halbuki kızın cebinde bir sent bile yoktu. Onu ilk tanıdığım zaman Schiaparelli'den alınmış çok pahalı bir tayyör giymişti. Sırtındaki tayyörden başka, balerinlerin giydiği cinsten bir dans pantalonu vardı. Bütün eşyası da bundan ibaretti. Yalnız o vakte kadar bu kadar mânalı ve derin bakışlı göz görmemiştim.»

Casey, «Menekşe rengi bir duman gibi», diye mırıldandı.

Maggie, birdenbire gülümsedi. «Tamam! Paula'ya yani Phyllis'e ilk rastladığım gün kendisi Papa Danikoff'un yandaki stüdyosuna giriyordu. Papa, dans hocasıdır. Vaktiyle Rus İmparatorluk balesinde çalıştığını iddia eder. Bütün dansör ve dansözlerin sözlerini kabul edecek olursan Çar'ın bale teşkilâtının çok geniş olduğunu da anlarsın. Galiba bütün Beyaz Ruslar ve birkaç da Moğol kavmi bu işle alâkadarmış. Neyse, Papa fena hoca değildir... Üstelik fazla para da istemez. Zaten o sırada Paula da her şeyini satmış ve bir tek yakut yüzükle kalmıştı.»

— «Vah vah, zavallı kız çok sıkıntı çekmiş demek!»

— «Yaa öyle! Nihayet bir gün o yakutu da rehine koyup odasında bir ziyafet verdi. Papa Danikof ve bütün talebeleri dâvetliydi. Kızın odası stüdyomun üstünde olduğu için çaresiz ben de bu ziyafette bulundum. Zira bütün gece tepemde tepinmelerini istemiyordum. Maamafih gittiğim iyi oldu. Herkes gayet çok eğlendi. Paula tencereler dolusu makarna yapmış, bir sürü Pizza da almıştı. Kırmızı ve beyaz şarap da su gibi aktı. Paula hayatından çok memnundu. O gece, kızı seyrederken, onun hayatında ilk defa bir parti verdiğini anladım... Aynı akşam onun resmini yapmak hevesine de kapıldım.»

Maggie, susup bir sigara yakarak uzun uzun portreye baktı. Bu siyah blûz giymiş bir kenç kızın portresiydi. Gözlerinin güzelliği resimde bile belli oluyordu.

Maggie, «Paula bu fikri pek beyendi», diye devam etti. «Fakat, modellik etmesine rağmen benden on para almadı.»

— «Son yakut yüzüğünü rehine vermiş olmasına rağmen buna yanaşmadı demek?»

— «Evet, buna rağmen ona para kabul ettiremedim. Üstelik iyi bir modeldi de... Yalnız son derece yalancıydı.»

Casey'in alâkayla dinlediğini fark eden Maggie güldü. «Başlangıçta onun yalan söylediğini anlıyamadım, tabiî. Fakat Maggie Doone gibi bir aptalın bile zaman zaman kafası çalışır. Paula, annesinin Avrupanın meşhur primadonnalarından biri olduğunu iddia ediyordu. Üstelik o dünyanın en güzel kadınıydı... Galiba annesinin Macar olduğundan bahsetmişti. Babası ise Bohem ruhlu bir asilzadeydi ve Paula'nın büyük babası çok kibirli bir prens olduğu için oğlunun bu haline tahammül edemiyerek, onu evlâtlıktan reddetmişti. Paula hiçbir zaman bana gayri meşru olduğunu söylemedi ama bu fikri beyendiği her halinden belliydi.»

Casey, «Hiç olmazsa muhayyilesi iyi çalışıyormuş», diye homurdandı.

— «Dur daha hikâyenin başındayız. Paula'nın doğumundan biraz sonra o güzel primadonna ölüvermişti. Bu felâkete dayanamayan kocası ise günden güne çökmüştü. Adam hali hazırda, Paris'de ahır gibi bir yerde oturuyordu. Elinde kalan son parayı da Paula'ya iyi bir tahsil verebilmek için sarfediyordu.»

— «Herhalde kızını Papa Danikoff'un dans mektebinde yetiştirdiği için çok memnundu.»

Genç kadın bir kahkaha attı. «Bu hikâyenin ne kadar saçma sapan olduğunu görüyorsun! Ama ben ağzımı açıp Paula'ya bir şey söylemedim. Nedense, onun birdenbire kaybolacağından korkuyordum... Zaten sonunda da tahminim doğru çıktı. Paula bir gün kayıplara karıştı.»

Casey hemen atıldı. «Dur... Bir dakika dur. Şu son sözlerini bir daha tekrarlasana.»

— «Kız haber vermeden ortadan kayboldu... Kaçtı... Bana gözükmeden gitti. Bak bu yüzden tabloyu da bitiremedim. Halbuki o kadar memnumdum ki... Hevesle çalışıyordum. Bunun diğer tablolarımdan çok daha güzel olacağına inanıyordum. Onun için kız kaçınca fena kızdım. Komşuların hepsine Paula'yı sordum fakat ne kızlar ne de erkekler onu görmüşlerdi. Hiç biri onun nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmiyorlardı. Nihayet Papa'nın talebelerinden biri onu fevkalâde lüks siyah bir arabaya binerken gördüğünü söyledi. Üstelik kızın o sırada ağladığını da iddia etti. Hepimiz bu hâdiseyle alâkalandık ve bir müddet Paula'nın ne olduğunu merak ettik. Ama bu semtte oturan herkesin kendi işi ve dertleri var. Zaten kimse birbirinin işine karışmayı da sevmez. Bu yüzden kısa zaman sonra kızı unuttuk. Yalnız ben resmi tamamlıyamadığım için hâlâ hiddetliyim.»

Casey için için genç kadına hak verdi. «Bitsin, bitmesin ben bu portreyi pek beyendim. Hakikaten Phyllis Brunner'e benziyor.»

Maggie'nin gözleri sevinçle parladı. «Çok teşekkür ederim beye-

fendi... Çok naziksiniz. Böyle bir iltifata nail olmak için bütün ömrümce bir esir gibi çalışmaya razıyım.»

Resim hakikaten kıza çok benziyordu. Gözlerindeki o hüzünlü ifade, taze dudaklarında titreyen hafif tebessüm Casey'i iyice sersem etmişti. Başı dertte olan bir insanın kendisini tatlı hayallere kaptırmaması lâzımdı. Halbuki bu tablo karşısında durdukça genç adam bir türlü kafasını toplıyamıyordu. Birdenbire başını çevirdi. Sert bir sesle, «Paula Browning'i bir daha görmedin mi?» diye sordu.

— «Hayır. Fakat bu hâdiseden haftalar sonra, —zannedersem bir buçuk, iki ay sonra— bir gece gazeteyi okuyordum. Gözüm cemiyet sütunundaki bir habere takıldı.»

Maggie divandan kalkarak köşede duran üstü kâğıt dolu yazıhaneye gitti. Bir müddet arandıktan sonra iyice buruşmuş bir gazeteyle döndü. Bunu Casey'e uzattı. «İşte buldum.»

Genç adam **Nişanlananlar** başlıklı sütunu okudu:

Mr. ve Mrs. Darius Brunner II, kızları Phyllis'in şehrimizin genç ve tanınmış avukatlarından Lance Gorden'le nişanlandığını bildirmişlerdir.....

Yazı epey devam ediyordu ama Casey'e bu kadarı kâfi gelmişti. Genç adam dikkatle gazetedeki fotoğrafa baktı. Bu geniş bir merdivende duran bir kızla genç bir erkeğin resmiydi. Phyllis Brunner her zamanki kadar güzeldi. Lance Gorden ise bir diş macununun reklâmını yapar gibi otuz iki dişini göstererek gülmüştü. Gorden uzun boylu, geniş omuzlu, sarışın ve yakışıklı bir erkekti. Casey daha resmini görür görmez ondan nefret ettiğini hissetti. Kendi kendine, «Herhalde bu adam iyi tenis oynuyordur», diye söylendi.

Maggie başını salladı. «Evet, öyle. Hem şort ona pek yakışıyor.»

Casey, sebebini tahlil edemediği bir hiddete kapılmıştı. Gazeteyi fırlatıp ayağa kalktı. Haşin bir tavırla, «Pekâlâ», diye bağırdı. «Elimizde hiçbir şey yok. Benim halim ne olacak? Phyllis Brunner'in aşk hayatı beni alâkadar etmiyor. Sadece onun bu sefer nereye kaçtığını bilmek istiyorum. Neden saklandığını da öğrenmem lâzım. Bunu anlamam şart! Cebime yüzlük banknotlar koyması cinayet suçunu üstüme alacağıma delâlet etmez.»

Maggie onun sözlerine aldırmamıştı bile. Sakin sakin yüzüne bakıyordu. Nihayet gülümsedi. «Bana kalırsa kızın aşık hayatı ile ilgilenmen lâzım.»

— «Anlamadım?»

— «Bir şeyi merak ettim de...» Kadın gazeteyi alıp masaya yayarak dikkatle okudu. Sonra yüzünü buruşturarak bir müddet düşündü. «Bugün ayın kaçı?»

Casey, «Ne bileyim ben?» diye homurdandı. «Dün gece hâtıra defterime tarihi yazmayı unutmuşum.»

— «Şakanın sırası değil! Şükran gününe çok az vakit kaldığını düşünüyorum da...»

Genç adam hiddetle Maggie'nin sözünü kesti. «Çok memnun oldum. Herhalde Şükran Gününde ben hapishanede olurum. Artık hindiyi de orada yerim.»

— «Ben bayram hindisinden bahsetmiyorum. Phyllis'in düğünü Şükran günü yapılacakmış. Casey...»

Genç adam nihayet kadının ne demek istediğini anlamıştı. Hemen masaya yaklaşıp, «Anlat», dedi. «Seni dinliyorum.»

— «Phyllis Brunner'in sana evlenme teklif ettiğinden emin misin?»

— «Bunu sana uzun uzun izah ettim sanırım? Belki de bütün olanlar bir rüyadan başka bir şey değildi.»

— «Hayır, beş bin doları göreli beri bunun bir rüya olmadığına kanaat getirdim! Phyllis Brunner başkasıyla nikâhlandığı takdirde Lance Gorden'le evlenmek mecburiyetinde kalmıyacağını hesaplamış olacak.»

Kadın bu fikrini pek beyenmişti ama Casey hâlâ şüpheliydi. «Mecburiyet mi?» Genç adamın sesinden şaşkınlığı belliydi. «Yani bir kadının da benim gibi Gorden'den tiksinebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?»

— «Neden olmasın? O kadar iri yarı, güçlü kuvvetli erkekler bir çok kadının sinirine dokunur. Bizler erkeklerde merhametimizi tahrik edecek, analık duygularımızı uyandıracak bir şeyler ararız. Hem anladığıma göre Phyllis Brunner birinden kaçmaya çalışıyordu. İlk seferinde gelip bu semte gizlendi fakat onu bulup götürdüler. Belki de dün yine aynı insandan kurtulmak için uğraşıyordu.»

— «Peki, hâlâ saklanıyor mu?»

— «Bu ihtimal dahilinde.»

— «İyi ama kimden veya neden kaçıyor?»

Maggie, «İşte bunu ben de bilmiyorum», diye cevap verdi. «Bunu öğrenmemiz lâzım.»

Casey bir an düşündü. Bütün ömrü boyunca her şeyin bir sebebi olduğuna inanmış, bu kendisinde âdeta bir fikri sabit halini almıştı. İşte yine aynı tatsız fikir kafasına girmişti. Kızla karşılıklı oturdukları sırada onun söylediği sözleri ve yaptığı hareketleri hatırlamaya çalıştı. Acaba Phyllis bir şeyden kaçtığına veya korktuğuna dair bir şey söylemiş miydi? Fakat, boşu boşuna uğraşıyordu. Kendisini ne kadar yorarsa yorsun gözlerinin önünde kızın menekşe rengi çekik gözleri ve bal rengi saçları beliriyordu. Maamafih, Maggie'nin sözlerini de yabana atmamak lâzımdı. Böyle müşkül mevkide kalan bir insanın en küçük ipucunu bile hesaba katması gerekirdi. Nihayet, «Çok iyi bir insansın, Maggie», diye mırıldandı. «Aklı başında bir kız olduğun için seninle birlikte mücadeleye karar verdim.»

Maggie gözlerini açıp feryadı bastı. «Aman ne güzezl! Sokakta bir sarhoş bulup donmasın diye eve alayım ve bu yüzden başım polisle belâya girsin. Bir de cinayeti örtbas etmeye kalktığım iddiasıyla beni de içeriye tıksınlar. Hem o geveze barmen herhalde bütün gazetecilere seni tarif etmiştir. Bu vaziyette beraber çalışmamız pek kısa sürecek sanırım.»

— «Ben alelâde bir insanım. Bana benzeyen bir sürü adam var. Zaten biraz kılığımı da değiştireceğim. İlk vazifen sokağa çıkıp bana bir şapka almak!.. Ama California'lıların giydiği biçimde olmasın.»

— «Peki sonra ne olacak?»

Sonra... Casey, «Sonra ne olacak?» diye düşündü. «Ben belki bir kaatil, veya yeni evlenmiş bir erkek, veyahut da iftiraya uğramış bir insanım... Ne pahasına olursa olsun bunu öğrenmem lâzım.»

Başını kaldırıp kadına bakarak, «Tenis oynamak için hava çok soğuk», diye cevap verdi. «Acaba bizim yakışıklı nişanlı öğleden sonraları ne yapıyor?»

6

Casey Morrow, yağmurdan korunmak için, yakasını kaldırmış, yeni şapkasını da gözlerine kadar indirmişti. Yanından geçenlerin ekserisinin kılığı da kendisininkine benziyordu fakat buna rağmen genç adam Chicago'nun göbeğinde dolaşan bir Eskimo kadar nazarı dikkati çektiğini sanmaktaydı.

Polis, Casey Morrow'un peşindeydi. Daha kendisini hangi suçlardan dolayı aradıklarını bile bilmiyordu. Hâdise biraz yatışana kadar ortalarda gözükmemesi doğru olacaktı ama saklanabileceği bir yer yoktu. Hattâ Maggie'nin stüdyosu bile tehlikeliydi. Hem beklemek azapların belki de en korkuncuydu.

Casey, Brunner binasının önüne geldiği zaman kalbi şiddetle çarpmaya başlamıştı. Gorden'in yazıhanesinin müstakbel kayın pederinin şirketinin civarında olacağını nasıl da tahmin edememişti?

Lance Gorden'in yazıhanesi son derece lükstü. Bekleme odasının duvarları nadide bir ağaçla kaplanmıştı. Casey, «Herhalde bu kurutulmuş armut ağacı olmalı», diye düşündü. Yerdeki halı ise yeşil bir çayırı andırıyordu. On yedinci kattaki yazıhanenin büyük pencerelerinden gri bir renk almış olan göl ve gök yüzü gözükmekteydi. Köşedeki camlı büyük masanın arkasında oturan sarışın kız da bir hayli güzeldi.

Kız son derece soğuk bir tavırla, «Mr. Gorden bugün gelmedi», dedi. «Geleceğini de zannetmiyorum. Zaten bütün randevularını da iptal etti.»

Kız bu arada başını kaldırıp genç adama bakmamıştı bile. Casey ısrar etti. «Mr. Garden'le randevum yok. Sadece kendisini görmek istiyorum.»

— «Evet, biliyorum. Hepiniz aynı şeyleri söylüyorsunuz.»

— «Hepimiz mi?» Casey yaklaşıp masaya dayandı. «Yani başkalarının da onu aradığını mı söylemek istiyorsun, yavrum?»

— «Mr. Gorden'in burada olmadığını söyledim ya. Sual sormanıza ne lüzum var?»

— «Peki, kendisi nerede?»

Kızın plâtin rengi saçları, simsiyah uzun kirpikleriyle bir tezat teşkil ediyordu. Üstelik bakmasını ve göz süzmesini de gayet iyi biliyordu. Kaşlarını çatarak, «Ben Mr. Gorden'in sekreteriyim», diye cevap verdi. «Dadısı değilim. Bana nereye gideceğini söylemedi.»

— «İyi, ama mühim bir şey olursa kendisine nasıl haber vereceksin?»

— «Ne gibi mühim bir şey?»

— «Anlattım ya, kendisini görmek istiyorum. Bundan daha mühim bir şey olabilir mi.»

Kız iri kahverengi gözlerini genç adama dikerek, «Galiba gazetecisiniz», diye söylendi. «Ama maalesef geç kaldınız.»

Casey, kızın kendisini gazeteci zannetmesine memnun olmuştu. Böylelikle onun ağzından daha kolay lâf alabilirdi. «Demek bizimkiler benden evvel davrandılar ha?... Senin kadar güzel bir kızın aynı zamanda iyi bir medyum olmasına şaştım doğrusu. Gazeteci olduğumu nasıl da anladın?»

Kız, genç adamı süzerek yüzünü buruşturdu. Her halinden Casey'den hoşlanmadığı anlaşılıyordu. «Diğer gazeteciler birkaç saat evvel buradalardı.»

Casey içini çekti. «Sabahları erken kalkmasını bir türlü öğrenemedim.»

Yağmurluğunun cebinden bir paket çıkartıp kıza uzattı. Fakat sekreter soğuk bir tavırla reddedince kendisi bir sigara alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı ve etrafta kibrit aradı. Sonra diğer köşedeki camlı masanın üstünde duran gümüş çakmak gözüne ilişti. Gidip sigarasını yaktı. Masanın arkasında kürk kaplı bir divan ve duvarda da modern bir resim vardı. Casey bu tablodan bir şey anlamadıysa da bunun pahalı bir resim olduğunu tahmin etti. Genç adam Beverly Hills'den geleli beri bu kadar lüks bir yer görmemişti.

Kıza bakarak, «Patronun, hayata yeni atılmasına rağmen iyi para kazanıyor galiba», dedi.

Sekreter yüzünü buruşturdu. «Günde üç öğün yemek yiyecek kadar parası var.»

— «Herhalde Brunner de patronuna bol bol iş veriyordu.»

— «Olabilir.»

— «Acaba Gorden müstakbel kayın pederinin işlerine de bakıyor muydu?»

— «Muhtmeldir.»

— «Brunner'in vasiyetnamesini Gorden mi tanzim etmişti?»

Kız, ilk defa hafifçe gülümsedi. «Polis Müfettişi Johnson da bu sabah gelip aynı şeyleri sordu.»

Johnson... Casey hemen mavi gözlü koyu gri şapkalı polis memurunu hatırladı. Herhalde Müfettiş Jahnson o olacaktı. Demek cinayet masasından bir memur sabah sabah gelip Lance Gorden'in işini tahkik etmişti. Vaziyet git gide enteresan bir hal almaktaydı. Genç adam yine kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. O halde polis de bir şeyler sezmişti. Öyleyse kendisini boş yere tehlikeye atmamıştı. Gözlerini sekretere dikerek, «Herhalde Gorden, Darius Brunner'in ölümüne çok üzülmüştür», diye mırıldandı.

— «Herhalde üzülmüştür.»

— «Kendisini tanır mıydınız?»

— «Brunner'i mi?» Kız boyalı uzun tırnaklarıyla masanın üstündeki cama vurmaya başladı. «Tanımaz olur muyum? Beraber mektebe gittikti. Yale Üniversitesinde birlikte kürek çektik! Bana bakın, Savcı bey, bir sürü işim var... Sizinle uğraşacak vaktim yok.»

Casey kızın son sözlerine inanmadı. Zira ilk içeriye girdiği zaman sekreterin dalgın dalgın tırnaklarını parlatmakla meşgul olduğunu görmüştü. Üstelik masada ne bir daktilo makinesi ne de mektup kâğıdı vardı. Anlaşılan Lance Gorden işlerini başkalarına yaptırıyordu. Genç adam kızın son derece sinirli olduğunu da fark etmişti. Biraz daha ısrar ettiği takdirde belki bir şeyler öğrenebilirdi. Bu yüzden birkaç sual daha sormaya karar verdi.

Tatlı tatlı gülümsiyerek, «Brunner'in şirketi de bu binada değil mi?» diye sordu. «Bâzan sekreterlerin birbirleriyle arkadaşlık edip, patronlarını konuştuklarını biliyorum. Sen Brunner'in sekreterini tanıyor musun?»

— «Brunner'in sekreteri mi?» Kız bu lâfları tükürür gibi söylemişti. Hatâsını fark ederek birdenbire durmasına rağmen işi tevil edemedi.

Casey hemen atıldı. «Belki de Brunner'le karısının arası açıktı.»

Kız gülmeye başladı. «Siz hangi gazetedensiniz kuzum?»

— «Neden sordun?»

— «Neden mi? Herkes Brunner'lerin ayrıldığını biliyor. Boşanmadılar ama birbirleriyle geçinemedikleri için ayrı evlerde oturuyorlardı... Bir gazetecinin bunu bilmemesine çok hayret ettim doğrusu.»

Casey, «İnsan her dakika yeni bir şey öğreniyor», diye düşündü. Milyonerin kızı galiba nişanlısından hoşlanmadığı için sık sık orta-

dan kayboluyor... Brunner'in sekreteri ise anlaşılan adamın sevgilisiymiş... Zavallı Mrs. Brunner ise bu hale dayanamayıp ayrılmış... Meğer ben ne saf bir insanmışım.» Başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı. «Herhalde boşanma dâvasına da Gorden bakacaktı, değil mi?»

— «Onlar boşanmıyacaklardı ki.»

— «Bundan emin misin?»

— «Evet, Mrs. Brunner boşanmanın aleyhindeydi.»

Kızın gözleri Casey'in fikrini değiştirmesine sebep oldu. Genç adam bir an Phyllis'in Gorden'e adam boşama dâvasına girdiği için garez olduğunu sanmıştı. Maamafih ,bu pek saçma bir fikirdi.

Casey düşünceli bir tavırla, «Demek Brunner onun için şehirdeki apartmanında kalıyordu?» diye mırıldandı. «Karısı ise çiftlikte oturuyordu. Acaba milyonerin kaybolan kızı nereye gizlendi?»

Sarışın kız âdeta onun söylediklerini duymamıştı. Gözlerini dikmiş Casey'in omzunun üstünden bir yere bakıyordu. Genç adam tekrar sordu. «Phyllis Brunner'in nerede olduğunu biliyor musun? Hani senin patronunla evlenecek olan kız... Evlenmek isteyip istemediğini de bilmiyoruz ya.»

— «Neyi bilmiyorsunuz?» Bu bariton sesin sekreterden çıkmasına imkân olmadığına göre demek odada üçüncü bir şahıs vardı. Casey içinden yerdeki kalın halıya ve sessiz sedasız açılan kapılara küfrederek döndü ve Lance Gorden'i hemen tanıdı. Resimdeki gibi dişlerini göstererek gülmüyordu ama Casey bu iri yarı, sarışın, geniş omuzlu genç adamı nerede olsa tanırdı. Avukat başına koyu lâcivert bir şapka giymişti, sinirli sinirli elindeki ıslak şemsiyenin sapıyla oynuyordu. Casey renginin bir hayli soluk olduğunu düşündü.

Sonra da pis pis gülerek, «Halıyı ıslatıyorsun», dedi.

— «Kim bu adam?»

— «Bir gazeteci, Mr. Gorden. Demindenberi kendisini başımdan savmaya çalışıyorum.»

Kızın sesindeki tatlılığa şaşmamak kabil değildi. Bir an evveline kadar buz gibi duran sekreter birdenbire canlanmıştı. Kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Onun Phyllis Brunner'den bahsetmek istememesine şaşmamak lâzımdı. Kız patronuna iyice âşıktı.

— «Öğel yemeği yediniz mi, Mis Nardis?»

— «Şey, hayır, Mr. Gorden. Ama ziyanı yok.»

— «O halde hemen gidip yemeğinizi yiyin. Vakit bir hayli geç, aç kalmanızı istemem.»

Gorden gayet ciddi bir tavırla konuştuğu için sarışın kız ağzını açıp bir kelime söyleyemedi. Avukat üstünden halıya damlayan sulara aldırmadan duruyor ve pis pis Casey'i süzüyordu. Sekreter çı-

karken Casey, «Güle güle Miss Nardis», diye bağırdı. Fakat kız dönüp bakmadı bile.

— «Ben içeriye girdiğim sırada ne söylüyordunuz, bakalım?»

Casey bir iki saniye düşündü. İçin için Maggie'ye hak veriyordu. Bu adamın beyenilecek bir tarafı yoktu. Sarışın sekreter de zevksiz bir kızdı herhalde. Buna rağmen Lance Gorden gibi iri yarı ve son derece hiddetli bir adamdan çekinmek doğru olurdu.

Casey içini çekerek, «Hafızam pek iyi değildir», diye mırıldandı.

— «Miss Brunner'le aramın açık olduğunu imaya çalışıyordunuz sanırım.»

— «Ya öyle mi?»

— «Evet, gayet iyi duydum.»

— «Acaba bu sözleri neden söyledim?»

Gorden, «Sualime cevap verin», diye gürledi.

Casey bir an saçlarının dim dik olduğunu hissetti. Gorden'in hiddetle elindeki şemsiyeyi sıkması genç adamın aklına ölen milyonerle yanında duran ağır maşayı getirmişti. Acaba... Casey güç belâ kendisini toplayarak tebessüm etmeye çalıştı. «Herhalde duyduğum bir dedikodu buna sebep oldu. Birkaç ay evvel Miss Brunner'in sizi bırakıp kaçtığını ve bir bale trupuna girdiğini söylemişlerdi de...»

Gorden'in yüzü birdenbire karıştı. Casey onun şaşırdığını hattâ biraz da utandığını sandı. Ama bu hususta yanılmış olabilirdi. Belki de avukatın düşünceleri tamamiyle başkaydı.

Lance Gorden boğuk bir sesle, «Bunun aslı yok», diye homurdandı. Miss «Brunner güzel sanatlara ve bu arada dansa bir hayli düşkündür. Fakat bu hiçbir zaman aramızda bir münakaşa mevzuu olmadı. Bu anlattıklarınızı gazeteye yazmamanızı tavsiye ederim. Sizin için hiç iyi olmaz.»

Casey dudağını büktü. «Şu anda neyi yazıp, neyi yazmıyacağımı ben de bilmiyorum. Yalnız size bir şey soracağım. Dün öğleden sonra Miss Brunner'le kavga etmediğinizden emin misiniz. O, Dumanlı Oda barına gittiği zaman çok üzüntülüymüş?»

Genç adam bu sefer şemsiyeyi kafasına yiyeceğini tahmin etti. Fakat dişlerini sıkan Gorden kendini tuttu. Sonra şemsiyesini camlı masaya bırakıp elini ceketinin cebine sokarak bir hayli arandı ve nihayet altın bir tabaka çıkarıp bir sigara yaktı. Casey onun ellerinin titrediğini fark etti.

Avukat ağır ağır konuşmaya başladı. «Anlaşamadığımız hususlar vardı, tabiî. Bütün nişanlılar zaman zaman münakaşa ederler. Zaten Miss Brunner de sinirli bir tipti ve babası için çok üzülüyordu. Bu yüzden...»

— «Babasının sekreteriyle olan münasebetine mi üzülüyordu?»

Lance Gorden sigarasının dumanını üfleyerek soğuk soğuk Ca-

sey'in yüzüne baktı. «Ne dediğinizi anlıyamadım.»

— «Brunner'in çapkınlığından bahsediyorum...»

— «Saçma!»

— «Demek siz bir şey duymadınız. Bütün şehir bunu konuşuyor.»

— «Bütün şehrin böyle saçma sapan bir şeyden bahsetmesine çok şaştım. Brunner ailesini yakından tanırım... Bu kadar münasebetsiz bir şey duymamıştım.»

— «Peki Brunner'le karısının ayrıldığını da bilmiyor muydunuz?»

— «Ne münasebet? Böyle bir şey olamaz.»

Gorden kendisini toplamıştı. Hattâ beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. «Mr. Brunner'in birkaç ay evvel şehirde bir apartman tuttuğu doğrudur. Fakat bunu doktorunun tavsiyesi üzerine yaptı. Her gün sayfiyedeki evinden şehre gidip gelmesi onu fazla yoruyordu. Bunun için doktoru şehirde oturmasını söyledi. Mr. Brunner son zamanlarda bir hayli çökmüştü. Phyllis de buna üzülüyordu ya.»

Kim olsa avukatın izahını makul bulurdu. Fakat bir akşam evvel kızın kendisine evlenme teklif ettiğini hatırlayan ve cebine konulan beş bin doları düşünen Casey böyle sözlere kanacak gibi değildi. Darius Brunner'in yorgunluğu Phyllis'i evden kaçacak hale getiremezdi.

Genç adam alaylı bir tavırla gülerek, «Miss Brunner babasının sıhhatine üzüldüğü zaman hemen en yakındaki bara mı koşardı?» diye sordu.

— «Nişanlımın sinirli bir insan olduğunu söyledim sanırım.»

— «Çok da yalnızmış galiba?»

Lance Gorden'in kendinden emin hali pek kısa sürdü. Avukatın yüzü birdenbire bembeyaz kesildi. Konuşmakta da zorluk çektiği belliydi. Titrek bir sesle, «Ne istediğinizi bilmiyorum», diye mırıldandı. «Fakat kötü niyetli olduğunuz anlaşılıyor. Dürüst hareket etmiyorsunuz.»

— «Cinayet de dürüst bir şey değildir.»

— «Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum zaten. Nişanlımın ismini düşünmediğiniz anlaşılıyor. Onun hakkında kötü şeyler yazmaktan çekinmiyeceksiniz. Fakat hiç olmazsa Phyllis'in annesinin hislerine biraz hürmet edin. Bu facia zaten Mrs. Brunner'i harab etti. Bir de kızının şuursuz hareketlerini kötü mânaya çekerek gazetenize yanlış haberler vermeyin. Kuş beyinli okuyucularınızın bu gibi pis skandallerden hoşlandıklarını biliyorum ama biraz insaflı olmalısınız.»

Casey, «Mrs. Brunner'i üzmek istemem», diye cevap verdi. «Fakat sevgili kızı babasının başına maşa ile vurmuşsa bunu kuş beyinli okuyucuların da öğrenmesi gerekir.»

— «Phyllis mi?» Gorden doğruldu. Hayretle Casey'e baktıktan sonra sekreterinin iskemlesine çökerek başını önüne eğdi. «Aman Allahım! Olamaz... Bu olamaz!»

— «Bu aklınıza gelmedi mi?»

Avukat, «Hayır», diye fısıldadı. «Hayır, bunu hiç düşünmedim. Fakat, nasıl olur? Bu imkânsız bir şey.»

— «Hiç de değil. Bizim gibi kuş beyinliler bile bunu düşünebiliyorlar. Bütün gazeteciler saatler evvel bu ihtimali tetkike başladılar.»

Gorden inler gibi bir sesle, «Fakat Phyllis babasını çok severdi», dedi. «Babasına hayrandı.»

— «Ama Brunner öldürüldü. Kızı da kayıplara karıştı. Bir suçu olmasaydı saklanmazdı herhalde.»

Gorden başını kaldırıp dikkatle Casey'e baktı. Avukatın kafası çalışmaya başlamıştı galiba. Sonra soğuk bir tavırla, «Herhalde işinizi pek seviyorsunuz», diye mırıldandı. Yüzünde sinsi bir ifade belirmişti. «Hangi gazetede çalışıyorsunuz?»

Casey, gülümsedi. «Ahçılık Sanatı Mecmuasının yazı işleri müdürüyüm.»

— «Yaa, öyle mi?» Gorden vaziyetin garipliğini sezmişti. «Neden bu bildiklerinizi polise anlatmıyorsunuz? Herhalde cinayet masası memurları sizi ilgiyle dinleyeceklerdir... Hattâ onların da size verecek haberleri var sanırım.»

Gorden arkasına yaslanıp genç adamı pis pis süzdü. «Buraya gelmeden evvel ne yaptığımı bilmek ister misiniz? Belki bu sizin işinize yarar.»

Adamın haline bakan Casey tehlikeyi sezmişti. Bu yüzden gayri ihtiyarî birkaç adım geriledi.

Gorden'in gözlerinde garip bir ışık yanıp söndü. «Buraya gelmeden evvel nehir kenarındaki daracık sokaklardan birine gittim. Daha doğrusu polisler beni oraya götürdüler. Miss Brunner'in arabasını görmemi istediler. Biri getirip nişanlımın arabasını oraya bırakmış ve polisin otomobilin içini görmesine mâni olmak için de yakmaya kalkmış. Fakat yoldan geçen biri dumanı görünce köşedeki memura koşmuş. Tabiî hemen vaziyete müdahale etmişler. Bilhassa arabanın döşemesi dikkatimi çekti. Bir taraf kan içinde kalmıştı. Fakat şoför mahallinde hiç leke yoktu.»

Nehir civarında dar bir sokak. Nehirin kenarında birçok yol vardı. Fakat Casey bunun Dumanlı Oda Barı ile Erie sokağı arasında bir yer olacağını tahmin etti. Kendisini toplayarak, «Ya Miss Brunner neredeydi?» diye sordu. «Arabada mıydı?»

— «Bir blok ötede çantasını bulmuşlar... Fakat henüz kendisinden bir haber yok.»

Gorden yavaş yavaş doğruldu. Sol elini de telefona uzattı. «Otelin barında buluştuğu adama gelince...»

Avukat sözünü tamamlamaya fırsat bulamadı. Telefona doğru

eğildiği sırada Casey'in yumruğu çenesine iniverdi. Avukat iskemleye çöküp hareketsiz kaldı.

Casey koşmaya başladı. Çabucak hole çıkıp asansöre atladı ve antreyi de süratle geçerek sokağa fırladı. Sarışın sekreterin geri dönüp yakışıklı patronunu bulması an meselesiydi.

Ya Phyllis Brunner ölmüşse?.. Genç adam bir türlü bu fikri kabul etmek istemiyordu. Maggie, muhakkak haklıydı. Kendisini stüdyonun kapısına Phyllis bırakmıştı.

* * *

Casey stüdyoya geldiği zaman Maggie henüz dönmemişti. Genç adam kadının verdiği anahtarla kapıyı açıp içeriye girdi. Bir taraftan da Maggie'nin Belediye Nikâh memurluğunda bir şey öğrenip öğrenemediğini düşünüyordu. Kadın onun Phyllis'le evlenmiş olabileceğini ileriye sürmüştü. Fakat Casey milyonerin kızının şehrin göbeğindeki nikâh dairesinde evlenmiyeceğini biliyordu. Phyllis gizli kalması için başka bir şehir veya eyaleti seçmiş olacaktı. Zaten Chicago'da evlenebilmek için müsaade aldıktan sonra üç gün beklemek icab ediyordu. Halbuki İndiana'da hemen evlenmek kabildi.

Stüdyo bir hayli loştu. Yağmurlu günlerde hava erkenden kararıyordu. Tepedeki camdan sızan ışık da sadece bir noktayı aydınlatabiliyordu. Casey kapıyı usulca kapatıp, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. O hafif ışık tam Phyllis Brunner'in tablosunun üstüne vurmuştu. Genç adam barda da onu öyle yarı karanlıkta gördüğünü hatırladı. Kızın hafifçe çekik, mor duman gibi gözleri de ne kadar güzeldi.

Kendi kendine, «Sana ne oldu Casey Morrow?» dedi. «Sen kadınların cazibesine kapılacak bir insan değildin. Phyllis Brunner'de seni böyle büyüleyecek ne vardı?... Onunla ilk karşılaşmandan beri sadece yirmi dört saat geçti. O eşsiz yüzü göreli sadece bir gün oldu. Halbuki sen sanki onu yıllardır tanıyormuşun gibi davranıyorsun...»

Casey birdenbire durdu. Artık düşünecek de, kendi kendine konuşacak da hali kalmamıştı. Bu loşlukta bile tablonun canlanmış olduğunu görmüştü. Phyllis Brunner kendisine doğru geliyordu.

7

Phyllis Brunner ölmemişti... Kız, stüdyoya kimin girdiğini anlamak için yavaş yavaş yaklaştı. Halinden tereddüt etmekte olduğu belliydi. O sırada Casey elektrik düğmesini bulup çevirdi. Kızı ilk defa aydınlıkta görüyordu.

Phyllis'in rengi solmuş, sırtındaki vizon manto da ıslak bir kediye dönmüştü. Buna rağmen kız hâlâ çok güzeldi. Casey'in iki adım öte-

sinde durup onun konuşmasını bekledi. Halbuki genç adam ağzını açacak halde değildi.

Kız onun ses çıkarmadığını görünce çaresiz söze başladı. «Şey... Şey.. Maggie'yi bekliyordum. Bir zamanlar ben de burada otururdum.»

Casey başını salladı. «Biliyorum.»

— «Odanın anahtarı hâlâ bende... Galiba bu binanın bütün kilitleri aynı.»

Kızın karşısında durup elindeki anahtarı göstermesinin hiçbir mânası yoktu. Herhalde Casey gibi o da ne söyliyeceğini şaşırmıştı. Zaten saçma sapan konuşması da lüzumsuzdu. Genç adam onu omuzlarından tutup sarsmak istedi. Belki o zaman kızın aklı başına gelir de içinde bulundukları feci vaziyeti izah ederdi. Fakat Phyllis'in halinde de bir gariplik vardı, gözlerinden de korku okunuyordu. Zaten Casey'in de kolunu kaldıracak takati kalmamıştı.

Kız, «Seni arıyordum», diye ilâve etti.

Casey pis pis güldü. «Bundan emindim zaten.»

— «Doğru söylediğime inan. Dün gece seni neden buraya getirdiğimi izah etmek istiyordum... Bu stüdyoya gelmem için başka bir sebep olabilir mi?»

Casey omzunu silkerk, «Bilmem», diye homurdandı. «Zaten bunu tahmin etmekten bile korkuyorum. Belki de bana yeni bir iş teklif edeceksin.»

Kızın yüzü bembeyaz kesildi. Küçük yumruklarını sıkarak hırsla bağırdı. «Ne demek istiyorsun? Bu sözlerinle neyi kasdettin?»

Casey sakin sakin, «Bunu sen benden çok daha iyi biliyorsun», diye cevap verdi. «Açıkçası benim hafızam biraz zayıftır. Bütün hatırladığım dün öğleden sonra «Dumanlı Oda» barında yanıma gelip erarengiz bir işten bahsetmen. Geri kalanların hepsini unutmuşum... Bu sabah babanı ölü bulmuşlar. Adamcağızın kafasını parçalamışlar. Ben de uyanınca ceketimin kolunun kanlı olduğunu gördüm. Ondan sonra da cebimden tam beş bin dolar para çıktı... Bir de bana ne demek istediğimi soruyorsun. Biraz da sen anlatsan fena olmaz sanırım. Şu başıma sardığın belâyı izah et bakalım...»

Casey gayet sert bir tavırla konuşmuştu, kızın bu sözlere üzüleceğini biliyordu. Fakat başka türlü davranmasına da imkân yoktu. Phyllis Brunner bir an bayılacak gibi oldu. Kız belki hakikaten fena olmuştu veya fevkalâde rol yapmasını biliyordu.

Phyllis olduğu yerde sallandı ama genç adam ona yardım etmek için kımıldamadı bile. Kendi başının çaresine bakabilirdi o. Hem kızın müthiş yalancı olduğunu Maggie de söylemişti. Casey katiyen ona itimad etmek niyetinde değildi.

Kız, nihayet, «Hayır...» diye inledi. «Hayır... Düşündüğün doğru değil... Sana babamı öldürmen için para vermedim!»

Casey, neredeyse ona inanacaktı. Fakat bu kıza itimad ettiğinden değil sadece bu işle bir alâkası olmadığına inanmak istediği için...

Genç adam yüzünü buruşturdu. «Ben böyle bir şey söyledim mi? Bu da nereden aklına geldi? Sen sadece işler güçleşince suçu üstüne atacak birini aradın. Hepsi bundan ibaret. Peki, neden beni ele vermedin? Sarhoş olduğum için kendimi müdafaa edecek halde de değildim. Neden polisleri çağırmadın?... Yoksa polislerin uyduracağın hikâyeye inanmıyacaklarını mı sandın?»

Casey cebinden paraları çıkardı. «Üstelik babanı bu paraları çalmak için öldürdüğümü de söyleyebilirdin. Hafızası zayıf bir insan senin gibi meşhur bir ailenin kızıyla nasıl mücadele edebilirdi ki... Beni kolaylıkla içeriye tıktırırdın... Söyle, niçin vazgeçtin? Neden korktun?»

Kız kendisini müdafaa edecek halde değildi. Sadece acı bir çığlık kopardı. «Fakat... Fakat sen her şeyi ters anlamışın. Söylediklerin doğru değil.»

— «Teferrüatta hatâ yapmış olabilirim.»

— «Kafanda her şeyi halletmişsin... Beni suçlu buluyorsun değil mi?» Sırtındaki ıslak ve yapış yapış kürke rağmen, Phyllis Brunner'de kendinden emin, hattâ gururlu bir hal vardı. O kolay kolay ağlayacak bir kıza da benzemiyordu. O anda da hiç sesini çıkarmadı. Sadece arkasını döndü. Fakat omuzlarının sarsıldığını gören genç adam onun ağlamakta olduğunu anladı.

Casey acı bir sesle, «İşin doğrusunu biliyorsan anlat», dedi.

— «Teşekkür ederim!.. Çok teşekkür ederim!»

— «Allah aşkına, ne düşünmemi istiyorsun? Bunun başka bir izahı olabilir mi?»

Genç adam böyle heyecanla bağırmakla doğru hareket etmediğini biliyordu. Kıza, şüphelendiğini belli etmesi çok kötü olmuştu. Casey, her şeyden eminmiş gibi davranıp kızı sıkıştırmayı tasarlamışken bir anda kendisini ele vermişti. Halbuki bütün gün kendi kendine Phyllis Brunner'in kötü bir mahlûk olduğunu tekrarlayıp durmuştu. Ama için için buna inanmak istememişti.

Genç kız tekrar döndüğü zaman Casey gayri ihtiyari ona inandığını hissetti. Phyllis bir şeyler anlamak ister gibi gözleriyle onun yüzünü araştırıyordu. Güzel gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu. Kızcağız âdeta küçük bir çocuğa dönmüştü. Casey bir an ona karşı sonsuz bir merhamet ve şefkat duydu.

Phyllis, «Affedersin», diye mırıldandı. «Zaten bütün gün deli gibiydim. Bu arada senin neler düşünebileceğin hiç aklıma gelmedi.» Saklamasına rağmen korktuğu her halinden belliydi. «Beni dinlersen...»

Fakat kızcağız sözlerine devam edemedi. Olduğu yerde sallandı ve düşüp bayıldı. Casey hemen koşup onu kaldırmaya çalıştı.

O sırada bir anahtar sesi duyuldu ve Maggie içeriye girdi. Phyllis'in

yerde yattığını görünce telâşla koştu. «Ne oldu? Ne var?»

Casey, «Bayıldı.» diye mırıldandı. «Durmuş benimle konuşuyordu... Sonra birdenbire düşüp bayıldı. Elleri ve yüzü buz gibi. Üstelik üstü başı da ıslak.»

Kötü bir hâdise olmadığı için içi rahatlayan Maggie hemen aksileşti. «Bayılmış olduğunu ben de görüyorum. Aptal aptal bakacağına mutfağa geç de ben kızın sırtındaki ıslak elbiseyi çıkarayım. Becerebilirsen kahve pişir bari. Phyllis'e iyi gelir.»

Casey hemen ayağa kalkıp mutfağa koştu. Kahve ibriğine güç belâ su doldurduktan sonra kahve kutusunu araştırdı. Elleri müthiş titrediği için kahveleri yerlere döktü. Bir kızın ağladığını görmek çok fena bir şeydi. Bayılması ise daha da kötüydü. Maggie'yi görünce ne kadar sevinmişti. Hiç olmazsa o ne yapacağını biliyordu. Phyllis bayılınca kendisi ne yapacağını şaşırmıştı. Kızı yerden kaldırıp divana yatırmasını bile beceremeyişti. Kendi kendine, «Maggie herhalde içeriye girip vaziyeti görünce benim Phyllis'e vurduğumu veya daha da korkunç bir şey yaptığımı sanmıştır», diye düşündü. Fakat ellerinin bu kadar titremesine bir mâna veremiyordu. Bunun sebebini araştırmak lâzımdı. Dalgın dalgın düşünürken Maggie'nin sesini duydu.

Kadın, «Phyllis ayıldı», diye bağırıyordu. «Hem konuşuyor da...»

Genç adam süratle mutfaktan çıkıp kızın yanına gitti.

— «Casey...»

Genç adam o zaman kızın kendi adını bildiğini anladı. Herhalde Phyllis kendisi hakkında başka şeyler de öğrenmişti. Bunları sarhoşken Casey'nin ağzından almış olacaktı. Fakat genç adam artık bu meseleyle meşgul değildi. Bir iskemle çekip oturdu. Maggie kızı tamamiyle soyup, divana yatırmış ve üstüne de eski bir battaniye örtmüştü.

— «Anlat bakalım... Seni dinliyorum.»

— «Senin söylediklerin doğru değil.»

— «Pekâlâ, sen doğrusunu anlat.»

— «Çok... Çok korkunçtu.» Phyllis sıkı sıkı battaniyeye sarıldı. Fakat soğuktan ziyade korkudan titriyordu. «Babamın apartmanına gittiğimiz zaman vakit bir hayli geçti. Galiba saat onbir olmuştu. Sen fena halde sarhoştun. Güç belâ seni arabadan indirdim. İçeriye girdik. Küçük asansöre binip babamın dairesine çıktık. Çalışma odasında ışık olduğunu görünce seni onun yanına götürüp tanıştırmaya karar verdim.»

Casey, «Bu da yeni bir numara», diye mırıldandı. «Baban çok geniş fikirli bir insanmış galiba.»

Kız bu sözleri duymadı bile. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözleri garip garip parlıyordu. «Odaya girip iyice yaklaştıktan sonra vaziyeti anladım. Dehşetten donup kalmıştım. Sesimi çıkaracak halim bile

yoktu. Fakan sen o sırada yerdeki maşaya takılıp sendeledin ve sonra bunu eline alıp baktın. İşte o zaman ceketin kan içinde kaldı.»

Casey, «Kanlı maşayı elime mi aldım?» diye sordu. «İşte buna çok sevindim. Herhalde maşanın üstünde parmak izlerimi de bıraktım...»

— «Evet, öyle olacak. Maşayı alıp silmek o anda aklıma gelmedi.»

Cayes yan gözle Maggie'ye baktı. Âdeta ondan yardım bekliyordu. Bakışı, «Bu kız ne zaman yalan söyler?» der gibiydi. «Ona inanmamız doğru mu?» Maggie, Casey'in bakışını gördüyse bile hiç sesini çıkarmadı.

Phyllis sözlerine devam etti. «Nihayet babamın öldürülmüş olduğunu anlayarak son derece korktum. Binada çıt çıkmıyordu. O sırada asansörün sesini duydum. Bu bizim katta durmadı ama ben iyice telâşlanmıştım. Bir an evvel kaçmayı istedim. Belki de orada kalmam daha doğru olurdu. Polise telefon edip vaziyeti anlatabilirdim. Ama paniğe kapılmıştım. Bilhassa senin hesabına korkuyordum, Casey. Senin başını derde sokmak istemiyordum.»

Maggie, «Çok düşünceli kızsın, Phyllis», dedi.

Phyllis ısrar etti. «Emin ol, doğru söylüyorum. Neyse güç belâ Casey'i merdivenlerden indirip arabama soktum. O sırada yağmur başladı. Ben herhalde arabayla sokaklarda saatlerce dolaştım. Nihayet onu buraya bırakmayı düşündüm. Bildiğim başka bir yer yoktu.»

Maggie, «Peki sen nereye gittin?» diye sordu.

— «Önce anneme gitmek üzere yola çıktım... Fakat gidemedim.»

— «Neden?»

— «Bilmiyorum ama gidemedim.»

Casey, «Annen seni iyice bir pataklarsa fena olmaz», diye homurdandı. «Bilâkis kendisini son derece takdir ederim.»

Kız alnına dökülen bal rengi saçları kaldırıp Casey'e baktı. Gözleri hiddetten parlıyordu. «Bana inanmıyorsun! Zaten sen bana inanmak istemiyorsun! Bir kere karar vermişsin. Ne anlatsam boş. Fikrinden caymıyacaksın. Ne yaparsam yapayım bir tesiri olmıyacak. Ben babamı neden öldüreyim?... Veya neden babamı sana öldürteyim? Onun kadar kimseyi sevmezdim ki...

Phyllis Brunner elini çenesine dayayarak durdu. Gözlerini de kapamış olduğu için neler düşündüğü belli değildi. Bu sefer ağlamıyordu. Yalnız Maggie ile Casey ona bir şey sormaya cesaret edemediler. Kızın hali çekinilecek gibiydi.

Nihayet o gözlerini açıp dikkatle Casey'i süzmeye başladı. Genç adam onun barda da kendisine böyle baktığını hatırlıyarak rahatsız oldu.

Phyllis sakin bir tavırla, «Babamın kaatilini bulmak için bana yardım edeceksin», dedi.

Casey hayretle gözlerini açtı. «Ben mi?»

— «Evet. Hem bu o kadar zor bir şey de değil. Bütün mesele bunu ispat edebilmekte. O son derece kurnazdır.»

Maggie, «Kaatilin kim olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

— «Bildiğimi zannediyorum. Hayır, hayır, bildiğimden eminim. O sadece babamdan çekinirdi. Zaten işlerine mâni olabilen tek şahıs babamdı. Bir çoklarını kandırdığı gibi annemi de tesiri altına almıştı. Fakat babam böyle şeylere inanacak insan değildi. Hattâ babam istemediğim takdirde onunla evlenmek mecburiyetinde olmadığımı da söylemişti.»

Casey dönüp Maggie'ye baktı. Kadın «Nasıl sana söylemedim mi?» der gibi başını salladı. Genç adam onun üzerine Phyllis'e vaziyeti anlattı. «Maggie buraya ilk geldiğin zaman nişanlından kaçtığını tahmin etmiş.»

— «Sen Lance Gorden'i tanıyor musun?»

Casey dalgın dalgın yumruğunu okşıyarak, «Evet, kendisiyle karşılaştık», diye cevap verdi.

— «Maggie haklı. Ben Lance'dan kaçıyordum. Kendisi benimle evlenmek istiyordu. Annem de durmadan ısrar etmekteydi. Bu yüzden en sonunda teklifini kabul etmek mecburiyetinde kaldım.» Phyllis kaşlarını çatıp bir müddet düşündükten sonra ilâve etti. «Annem benim için çok üzülüyor. Evlenirsem ağır başlı bir insan olacağımı tahmin ediyor. Herhalde benim iyiliğimi istiyor ama Lance'in onu nasıl kandırdığını bir türlü anlıyamıyorum. O annemi âdeta büyüledi.»

Maggie, «Herhalde konuşmasını iyi biliyor», diye mırıldandı.

Fakat kadının sesinin tonu Casey'nin aklını başına getirmeye kâfi geldi. Maggie ihtar ediyordu. **Bu çocuğun hayalinin geniş olduğunu unutma. Ölen primadonna ile kızın talihsiz ve fedakâr babasını hatırla.**

Casey, «Gorden neden seninle evlenmek için bu kadar ısrar ediyor?» diye sordu. «Bilinen sebebi bırak! Bunu münakaşa bile etmek istemiyorum.»

Phyllis hemen cevap verdi. «Aklı fikri paramda.»

— «İyi ama onun vaziyeti de hiç fena değil.»

Genç kız acı acı güldü. «Hiç fena değilmiş! Babam yardım etmeseydi bugün ne halde olurdu biliyor musun? Annem Gorden'e yardım etmesi için babamı sıkıştırıp dururdu. Zaten bu da annemin fikri.»

— «O halde nişanlın çalışmaktan bıktığı için kendisine maddi yardımda bulunan ve bir sürü iş veren adamı temizleyiverdi. Bunun makul bir tarafını görüyor musun?»

Phyllis Brunner'in alaya tahammülü olmadığı belliydi. Biraz evvel dudakları titreyen, gözleri korku dolu olan kız birdenbire hırslanıverdi. Yanakları pembeleşti ve gözleri de ateş saçmaya başladı. «Ben sana hayalî bir şeyden bahsetmiyorum. Olanları anlatıyorum. Doğruyu

söylüyorum. Bana inanıp inanmaman da o kadar mühim değil. Nasıl olsa bütün istediklerimi yerine getireceksin. Buna mecbursun.»

Maggie, «Hiç olmazsa bunu Cesey'den daha nazik bir şekilde isteseydin», dedi. «Meselâ rica etmen hiç de fena olmazdı.»

Fakat Phyllis son derece hiddetlendiği için kimseyi dinleyecek halde değildi. «Bir kere ikiniz de beni gördüğünüzü polise söyleyemiyeceksiniz. Beni bulmalarını istemiyorum... Yani şu ara ortaya çıkmayı arzu etmiyorum. Zaten bunun için arabamı da yaktım.»

Casey alaylı alaylı onu süzdü. «Sana tatlı bir şey söyliyeyim mi?.. Maalesef bunu başaramamışsın. Araban yanmamış.»

Kız bir an durakladı fakat hemen kendisini toplayarak, «Ziyanı yok», diye cevap verdi. «Nasıl olsa otomobili başımdan attım. Ben bir müddet için saklanacağım. Lance benim nerede olduğumu düşünüp telâşlanacak. Bu hususta da sen bana yardım edeceksin.»

— «Sana yardım edeceğimden pek eminsin, yavrum. Bunun sebebini sorabilir miyim?»

— «Buna mecbursun Casey. Yoksa polise gider babamı öldürdükten sonra beni nasıl kaçırdığını anlatırım.»

Kız konuşmaya başladığından beri Casey böyle bir tehditle karşılaşacağını tahmin ediyordu. Münakaşa edip bazı şeylere mâni olmak kabildi. Fakat Phyllis Brunner'in yüzündeki kararlı ifade onun dediğini yapacak cinsten bir insan olduğunu açıkça ortaya koymaktaydı.

Genç adam dönüp Maggie'ye baktı. Genç kadın gülümsedi. «Maalesef seni zayıf tarafından yakalamış Casey. Çaresiz dediklerini yapacaksın.»

Fakat Casey bu vaziyete çok kızmıştı. Hırsla, «Belki de yanılıyorsun», diye homurdandı. «Benim de bir bildiğim var.» Divanda yatan kızı buz gibi bir tavırla süzdü. Phyllis, kendisinden son derece emin bir tavırla hattâ küstah bir edayla bu bakışa mukabele etti. Genç adam onu tokatlamamak için kendisini güç tutuyordu. «Neticede bana iftira atmaya kalkarsan ben de bildiklerimi polise anlatırım. Ortada bir şahit yok. Polisler dar kafalı olabilirler fakat aptal değillerdir. Düşünecek olursan babanı öldürmekle benim elime bir şey geçmiyor. Bu işi para mukabili yapmam icap eder. O zaman da senin bu parayı babanı öldürtmek için vermiş olduğunu zannederler. Onun için yavrum sen ağzını açıp kimseye bir şey söyleyecek vaziyette değilsin. Neticede Darius Brunner'le benim hiçbir alâkam yoktu.»

— «Kim demiş? Bilâkis onu senin öldürdüğünden şüphe edecekler!»

— «Anlamadım.»

Phyllis'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Bunu gören Casey Morrow başına yine kötü bir şey geleceğini sezdi. Heyecandan miğdesi bulanmaya başladı.

Genç kız, «Fakat sen hiçbir şey hatırlamıyorsun», diye güldü. «Seni arabamla ta İndiana'ya kadar götürdüm. Nikâh merasimi esnasında da yere yıkılıp sızmaman için koluna girdim. Allahtan nikâh memuru miyoptu. Üstelik de senin kadar paragözdü. Sana bir müjdem var Casey. Benimle evlendin. Benim yeni adım Mrs. Casey Morrow.»

Phyllis bu sözlerin tesirini anlamak ister gibi susup genç adama baktı. Casey bu habere hiç de şaşmamıştı. Fakat kızın konuşma tarzı onu hayrete düşürmüştü. Bu kadar genç ve güzel bir kızın böyle karışık işlere kalkışması hiç de hayra alâmet değildi. Bu yüzden Casey yakında başına daha birçok dert açılacağını hissediyordu.

Phyllis, «Bunu elde edebilmek için beş bin dolar ödedim», diye söylendi.

Casey kaşlarını çattı. «İltifat ediyorsun.»

— «Doğru. Bu işi daha ucuza yapacak birini bulabilirdim. Fakat seni barda görünce kararımı verdim. Acı acı masadaki son dolarına bakıyordun. Kendi kendime, «İşte tam istediğim gibi bir insan», dedim. «Bununla anlaşmamız kabil olacak» Haklıymışım, değil mi Casey?»

Casey bu suali duymamazlığa geldi. «Peki benimle Gorden'in yüzünden mi evlendin?

— «Evet.»

— «Artık onun seninle evlenebilmesi imkânsız.»

— «Zaten ben de bunu düşündüm. Benimle evlenemiyeceği için de parama el atmasına imkân yok.»

Casey, «Para», diye tekrarladı. «Hangi para?»

Phyllis bir kahkaha attı. Sesi son derece pürüzsüz, âdeta billûr gibiydi. «Para lâfını duyunca alâkalanacağını biliyordum. Benim param tabii. Babam annemin işten hiç anlamadığından emindi. Veraset vergisi fikrini de hiç beyenmiyordu. Bu yüzden bütün servetini sağlığında benim üstüme yapmıştı. Miktarını da söyliyeyim de ağzın sulansın. Dokuz milyon dolardan fazla param var. Yalnız, daha yirmi bir yaşına gelmediğim için bir vasim veya kocam olması lâzımdı.»

Casey'in kafası iyice karışmıştı. Bu işi düşünebilmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Şimdi Phyllis Brunner'in plânını daha iyi anlıyordu. Bu arada kendisi de bu işten faydalanabilirdi. Kız haklı olduğu takdirde kendisi de kâr edecekti. Lance Gorden'in Darius Brunner II yi öldürdüğünü ispat ederek kendisini temize çıkarabilir, sonra da Phyllis'le hesap görürdü. Kendisine evlenmek için beş bin dolar veren kız ayrılma meselesinde daha da cömert davranabilirdi. Zaten onun teklifini kabul etmediği takdirde başı belâya girecekti.

Merakla onu süzen Phyllis başını kaldırarak, «Hikâyeme ne dersin?» diye sordu. «Bu sefer anlattıklarımı beğendin galiba?»

Maggie, araya girdi. «Bırak Casey vicdanıyla biraz konuşsun. Son-

ra sana kararını bildirir. Maamafih onun elini çabuk tutacağını sanıyorum.» Genç kadın tuhaf bir sesle ilâve etti. «İkinizin bir arada çok mesut olacağınızdan eminim.»

8

Zeki bir ilk mektep talebesi, arkadaşını baltayla öldürene kadar Darius Brunner'in katli gazetelerin birinci sahifelerinde yer aldı. Neyse artık Chicago'lular konuşacak başka bir mevzu bulmuşlardı. Yalnız bu arada herkes kaybolan milyoner kız ile esrarengiz adamın eşkâlini de iyice öğrenmişti. Bu arada Casey Morrow ile karısı küçük bir apartmana yerleşmişlerdi. Burası pek kullanışlı bir daire değildi. Ufak bir oturma odası, bir yatak odası, mutfak ve su borularında bozukluk olan bir banyodan ibaretti. Fakat Maggie bu kadar kısa zamanda daha iyi bir yer bulamamıştı. Zaten gözönünde olan yerlerde oturmaları da doğru olmazdı.

Casey'in vicdanıyla konuşması biter bitmez genç kadın, «Burada kalamazsınız», diye diretmişti. «Bir kere burada yer yok. İkincisi Papa Danikoff'a gelen çocuklar hemen Phyllis'i tanırlar. Üçüncüsü...» Maggie'nin kaşları çatılıvermişti. «Kalan ömrümü hapishane köşelerinde geçirmek istemem.» Genç kadına hak vererek ses çıkaramamışlardı.

Sonra Maggie sokağa çıkıp bu apartmanı bulmuş, hattâ biraz da alış veriş etmişti. Casey'e gömlek ve çamaşır, Phyllis'e de alelâde bir palto satın almıştı. Genç kızın sırtında vizon manto ile dolaşması doğru değildi. Casey Maggie'ye parayı verirken Phyllis, «Her şeyin hesabını tut», demişti. «İşler yoluna girince bunları sana öderim.»

Zoraki damat Casey de başıyla tasdik etmişti. «Ödemeyeceğini zannediyorsan çok yanılıyorsun.»

Taşındıklarının ertesi günü, yani cinayetten iki gün sonra sabah kahvaltısı ederlerken Casey kahvesini bırakıp, «Söyle bakalım patron», diye homurdandı. «Şimdiye kadar yakalanıp hapse atılmadık. Harekete geçmemiz lâzım değil mi? Ne yapmamı istiyorsun?»

Casey hayatından hiç de memnun değildi. Genç adam, daha bir şey söylenmeden oturma odasındaki divanda yatacağını anlamıştı. Fakat buna da o kadar üzülmemişti. Onu çileden çıkaran Phyllis'di. Bir kızın sabahın erken saatlerinde bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu. Casey tanıdığı kadınları onunla mukayese ediyordu. Hiç biri bu kadar cazip değildi. Fakat genç kız Maggie'nin satın aldığı ucuz sabahlığı giyip, saçlarını topuz yaptığı zaman bile fevkalâde oluyordu. Güzelliğiyle genç adamı rahatsız ettiği yetişmiyormuş gibi son derece de sakindi.

Phyllis, «Sana Maggie'nin stüdyosunda da söyledim», diye cevap verdi. «Lance'in neden babamı öldürdüğünü öğrenmen lâzım.»

— «Yani hemencecik bunu anlayıvereyim öyle mi?»

— «Bilmiyorum. Bunu öğrenmek için ne lâzımsa yapmalısın. Lance'in kendisine maddî yardımı dokunan birini öldürmiyeceğini söyleyen sensin. Onun için ortada çok mühim bir sebep olması lâzım.»

Kız, o kadar sakin konuşuyordu ki az kalsın Casey gazetede okuduğu haberi unutacaktı. Kendisini toplayarak, «Gorden babanın öldürüldüğü gece sizin sayfiyedeki malikânede kaldığını iddia ediyor», dedi. «Güya arabasıyla gidip geceyi orada geçirmiş. Babanın öldürüldüğü haberini de orada almış. Bu da kâfi değilmiş gibi annen de onun sözlerini tasdik etmiş.»

Phyllis oralı bile olmalı. «Tabiî. Lance anneme başının sıkıştığını söylemişse, o da hemen sevgili avukatını müdafaaya kalkmıştır.»

— «Bundan emin misin?»

Genç kız içini çekti. «Evet, eminim. Lance annemi âdeta ipnotize etmiş. O isterse annem yalan söylemekten çekinmez.»

Casey, gazeteyi katlayıp masaya bıraktı. «Pekâlâ. Kendimi tehlikeye atıp nişanlın hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Hattâ sana inanarak onun suçlu olduğunu bile şimdiden kabul ediyorum. Fakat bir şey öğrenebileceğimden pek emin değilim. Ben sokaktayken sen bir yere çıkma. Seni tanımaları çok fena olur. Sakın kendini de üzme. Ben nasıl olsa geri gelirim.»

Phyllis hafif bir sesle, «Biliyorum», diye mırıldandı.

Casey, kapıdan çıkarken dönüp baktı. Kız hakikaten insan seçmesini biliyordu. Genç adam, «Benim gibi başını belâya sokacak bir budala buldu», diye düşündü. «Herhalde ben hâlâ sarhoşum. Veya rüya görüyorum. Hayatımda ilk defa başıma böyle bir dert geldi.» Sonra cebindeki adres ve telefon numarasına bakarak yürüdü.

* * *

— «Mr. Gorden burada değil. Hayır bugün geleceğini zannetmiyorum. Kendisi Darius Brunner'in cenazesine gitti.»

Cenaze merasimi... Casey nasıl olduysa bunu unutuvermişti. Telefonu kapatıp kulübeden çıktı. Bir taraftan da uşağın sözlerini düşünüyordu. Phyllis'e evde oturmasını tembih etmişti. İnşallah deliliği tutup da cenazeye gitmeye kalkışmazdı. Bir an geri dönüp kızla tekrar konuşmayı düşündüyse de onun Maggie'nin stüdyosundaki halini hatırlayarak vazgeçti. Genç kız babasının ölümüne çok üzülmesine rağmen kendine hâkim olarak sakin sakin bütün hikâyeyi anlatmıştı. Daha çok gençti ama iradesini kullanmasını gayet iyi biliyordu. Casey Morrow içini çekerek, «Asıl irade bana lâzım», diye düşündü.

Belki de doğrudan doğruya Lance Gorden'in apartmanına gitmek

tehlikeli bir şey olacaktı. Fakat Casey'in yapacağı başka bir şey de yoktu. Zaten bu işe bir tarafından başlamak icap ediyordu. Gorden halen evinde değildi. Casey, telefona cevap veren şahsın uşak olduğuna kanaat getirmişti. Uşak olmasa bile nasıl olsa eve girmeye çalışırken onunla karşılaşacaktı. Maamafih genç adam onun kendisini şimdiye kadar görmediğini sanıyordu. Zaten gazetelerde çıkan tariften de fazla bir şey anlaşılmıyordu. Belki de evdeki adamı kandırmaya muvaffak olurdu.

Kapıyı kalın siyah kaşlı, kabarık saçlı ve gayet küçük ayaklı bir adam açtı. Casey bilhassa onun ayaklarına dikkat etti. Zira adam onu içeriye sokmamaya kararlıymış gibi ayaklarıyla yolu kapatmıştı. Siyah pantalon ve beyaz ceket giymişti. Casey'in ilk tahmini doğruydu. Bu Lance Gorden'in uşağı olacaktı. Adam gayet lâkayıt bir tavırla Casey'i süzüyordu.

Casey, «Mr. Gorden'i rica ediyorum», dedi.

Uşak yerinden kımıldamadan cevap verdi. «Mr. Gorden evde yok efendim. Kendisi cenazeye gitti.»

Genç adam üzgün bir tavır takındı. «Vah vah, evde olmadığına çok üzüldüm. Fakat Allahtan acelem yok. İçeride oturup bekleyebilirim.»

Maalesef uşak bu numaraya inanmadı. «Mr. Gorden bugün eve dönmeyecek efendim. Belki gece yarısına doğru gelir. Belki de yarın sabah... Onun için başka bir zaman teşrif etmeniz daha münasip olur.»

— «Ya öyle mi?» Casey yalandan güldü. «Demek eskisi gibi. Bizim Lance değişmemiş ha?»

— «Anlıyamadım efendim.»

— «Ben Lance'in kolejjden arkadaşıyım. O zamanlar bile kendisi geceleri eve dönmezdi. Gezmeye pek meraklıydı. Çok yazık. Bilseydim geleceğimi evvelden haber verirdim. Hiç olmazsa bana da bir ahbap bulurdu.»

Fakat Casey boşuna vakit kaybediyordu. Uşağın ifadesiz yüzünde bir değişiklik olmadı. Üstelik adam kapının ağzında bir heykel gibi duruyor ve her haliyle Casey'e içeriye giremiyeceğini îma ediyordu.

Casey, elinde Lance Gorden'in bebeklik resmiyle gelse bile bu adamı atlatamıyacağını anlamıştı. Kapının aralığından gördüğü kadarı bu evin de yazıhane gibi lüks eşyalarla döşenmiş olduğunu ortaya koyuyordu. Eşyalar açık renkte, duvarlar da dışbudak kaplıydı galiba. Burasını arayabilecek adamın Casey'den çok daha becerikli ve kafalı olması icap ederdi.

Genç adam ümidi keserek geri döndü ve merdivene doğru yürüdü. O sırada kapı hafif bir gürültüyle kapandı. Casey birdenbire dönüp baktı. Uşağın hâlâ kendisini gözetlediğini sanıyordu.

Lance Gorden gibi bir adamın en kibar semtte oturacağından şüp-

he yoktu. O Casimir Morokowski'nin bir zamanlar yaşadığı adi muhitten katiyen hoşlanmıyacaktı.

Casey dışarıya çıkınca bir an durup binaya baktı. Böyle bir yerde oturabilmek herhalde çok zevkli olurdu. Sonra yemyeşil çimenlere basarak arka tarafa doğru gitti. Burada bir garaj bulunduğunu görünce biraz malûmat almak ümidiyle içeriye girdi. İri yarı bir zenci siyah bir Cadillac'ı parlatmakla meşguldü. Son model araba tertemizdi ve silinmeye filân da ihtiyacı yoktu ama galiba şoför işine pek düşkündü.

Genç adam, «Herhalde bu yağmurlu havalar yüzünden arabayı sık sık temizliyorsun», diye söze başladı.

Zenci işini bırakıp doğrularak Casey'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Herhalde gazetecisin.»

Casey, kendi kendine, «Herkes beni gazeteci sanıyor», dedi. «Demek bu işe girseymişim çok muvaffak olacakmışım. Belki de pantalonum ütü istediği için öyle sanıyorlar.» Sonra şoföre gülümsedi. «Neden sordun? Yoksa gazeteciler seni rahatsız mı ettiler?»

İri yarı zenci omzunu silkti. «Yok, bana pek ilişmediler ama herkesi sorguya çektiler. Zaten polisler de buradaydı.»

— «Epey eğlenmişindir öyleyse.»

— «Yok canım. Bir sürü tatsız suale cevap verdim. Heyecanlı bir şey yoktu ki...»

— «Ne gibi sualler?... Polis Brunner'in öldürüldüğü gece Lance Gorden'in evde olup olmadığını anlamaya çalıştı herhalde.»

— «Belki.»

— «Ama o gece Mr. Gorden evde değildi sanırım.»

— «Olabilir. Ama ben üstüme vazife olmayan şeylere karışmayı sevmem.»

Zenci arabayı parlatmaya devam etti. Bu bahisten hiç hoşlanmadığı belliydi. Fakat Casey ne pahasına olursa olsun bir şeyler öğrenmek istiyordu. Gülümsiyerek, «Çok haklısın», diye mırıldandı. «Ben de senin yerinde olsam öyle hareket ederdim... İnsanın olur olmaz şeylere burnunu sokmaması lâzım... Yalnız o kıza acıdım doğrusu... Üstelik de çok güzelmiş değil mi?»

— «Evet, güzel olduğunu söylüyorlar.»

— «İyi ama sen kızı hiç görmedin mi?»

— «Beni dinle ahbap... Bu işe karışmak istemediğimi söyledim. Onun için ısrar etmesen iyi olur.»

Casey, «Biliyorum», diye atıldı. «Ben de sual sormasını sevmem ama bu işten ekmek yiyorum. Gzeteden kovulmamı istemezsin değil mi?»

— «Ben de hayatımı kazanmak mecburiyetindeyim. İşimden olmak hoşuma gitmez.»

Casey gitgide ümidini kaybetmekteydi. Bu adamın ağzından lâf

almaya pek imkân yoktu. Gorden hakkında bir şeyler öğrenmek arzusuyla buraya gelmişti. En basit bir malûmatın bile faydası olabilirdi. Genç adam etrafına bakınca bir an durakladı. Garajda Cadillac'dan başka yedi araba daha vardı. Demek ki, burası sadece Gorden'e ait değildi. O takdirde garajda sabah akşam bir adamın beklemesi lâzımdı.

Zenciye dönerek, «Sen kimin şoförüsün?» diye sordu.

— «Ben bu garajın şoförüyüm. Buraya arabalarını bırakanlar her hafta aralarında para toplayıp benim ücretimi verirler. Ben de onların otomobillerini temizler, küçük tamirleri de kendim yaparım. Bu arada patronlardan biri şoför isterse giderim. Ama bu pek seyrek olur.»

— «Peki geceleri buraya kim bakar?»

— «Herhalde biri bulunur.»

— «Yani sen bakmıyor musun?» Genç adam geceleri çalışan şoförün daha fazla malûmatı olacağını tahmin ediyordu. Onun ismini ve adresini aldığı takdirde belki de mühim bir şeyler öğrenebilecekti. Zenciyi sinirlendirmekle bunu başaracağını sanıyordu. Fakat hiç de öyle olamdı.

Şoför dik dik yüzüne bakarak, «Herhalde günde yirmi dört saat çalışacak kadar aptal değilim», diye homurdandı.

— «Sinirlenmene lüzum yok... Lâf olsun diye söyledim... Geceleri burada olmadığına göre Mr. Brunner'in öldürüldüğü akşam Lance Gorden'in arabasını garajdan çıkarıp çıkarmadığını da bilmezsin.»

Zenci biraz yumuşar gibi oldu. «Duyduğuma göre kendisi arabayı garajdan almamış. Zira arabası burada değilmiş.»

— «Bütün gece mi?»

— «Orasını bilemem. Yalnız sabah erken otomobilini getirip bıraktı. Ben de onu güzelce temizledim.»

— «Demek araba kirlenmişti ha?»

— «Yağmur arabaları ıslatırsa da temizlemez... Başka sormak istediğin var mı?... O takdirde...»

Casey güldü. «Bilmek istediğim bir çok şey var ama senin gibi çalışkan bir insanın işine mâni olmak hoşuma gitmez.»

* * *

Garajdan çıkan Casey yolda giderken gayet üzgündü. Oraya kadar gelmesine rağmen bir şey öğrenememişti. Kendi kendine, «Bu olacak iş mi?» diye homurdandı. «Phyllis, «Lance Gorden babamı neden öldürdü anlayıver!» diye emretti. Oh, ne âlâ!.. Sanki bu dünyanın en kolay işiydi... Küçük hanım oralı bile değil... Zaten bir ipucu bulamadım. Hiçbir şey öğrenemedim. Üstelik malûmat edinmek bir tarafa bu işi halletmek için bir plân yapmaktan bile âcizim. Cebimde bir

kaç adres daha var ama şimdilik bunlar işe yaramaz. Bunlardan istifade edebilmem için cenaze merasiminin bitmesi lâzım... Fakat diğeri... Diğeri...» Genç adam yakasını kaldırıp geri döndü. Cebindeki diğer adresten istifade edebilirdi. Hem zaten aşağı yukarı o semte gelmişti. Casey kalbinin yine deli gibi çarpmağa başladığını hissetti. Talihi varsa orada bir ipucu bulabilirdi.

Darius Brunner üç gün evvel öldürülmüştü. Fakat Casey onun apartmanına gitmeden evvel bir hayli tereddüt etti. Hattâ garajdan eli boş döndüğü için sinirlenerek, ölen milyonerin dairesini aramaya karar vermesine rağmen yine de ihtiyatı elden bırakmadı. Önce caddede biraz gezinip etrafta polis olup olmadığını kontrol etti. Ortalarda resmî veya sivil elbiseli bir memur görmediği için usulca apartmana girdi. İçeride de yavaş yavaş yürüdü. Birinin kendisini gözetlemesinden korkuyordu. Maamafih boş yere telâşlanmıştı. Binanın antresinde kimseye rastlamadı. Asansöre binmekten çekinerek halı döşeli merdivenleri tırmandı.

Darius Brunner'in dairesine gelince kapıyı çalıp bekledi. Fakat hiçbir ses çıkmadı. Bunun üzerine cebinden Phyllis'in verdiği anahtarı çıkarıp usulca kilide soktu.

İçerisi karanlıktı. Perdeler kapalı olduğu için hiçbir şey görmeye imkân yoktu. Casey güç belâ salondan geçip çalışma odasına girdi. Burası daha da karanlıktı. Ağır kadife perdeler sıkı sıkı örtülmüş olduğu için göz gözü görmüyordu. Casey el yordamıyla masayı bulup, bunun üstünde duran lâmbayı yaktı. Genç adam bu odayı hiç bilmemesine rağmen kapıyı bulup içeriye girmiş ve üstelik masanın üstündeki lâmbayı da hatırlamıştı. Bir an gözü tüylü halının üstündeki kan lekelerine takıldı. Phyllis kendisine o gece burada olanları anlatmıştı fakat Casey hâlâ bir şey hatırlıyamıyordu.

Genç adam güçlükle kendisini topladı. Kendisini tehlikeye atıp Darius Brunner'in apartmanına girmişti. Onun için büyülenmiş gibi kan lekelerine bakarak vakit kaybetmemesi lâzımdı. Bir an evvel etrafı araştırıp oradan uzaklaşması doğru olurdu.

Casey çalışma odasında ne bulacağını da bilmiyordu. Fakat, ilk önce ölen adamın yazıhanesini aramaya karar verdi. Masanın üstünde gümüş bir yazı takımı ile Phyllis'in gümüş çerçeveli bir resmi, telefon ve lâmba vardı. Üstelik odanın tozu alınmış ve etraf toplanmıştı. Genç adam bir kâğıt veya mektuba benzer bir şey göremedi. Milyonerin iskemlesine oturup önce orta gözü açtı. Çekmenin içi de pek derli topluydu. Demek Phyllis'in babası intizamlı bir insandı. Veya başka biri odayı iyice araştırdıktan sonra etrafı derleyip toplamıştı. Zarflar, mektup kâğıtları, kalemler yerli yerindeydi. Casey küçük bir kutu görüp hemen açtı. Fakat bunun içinde sadece posta pulları vardı.

Genç adam çekmeyi biraz daha çekince arka tarafta duran def-

teri fark etti. Darius Brunner'in çek defteriydi bu. Yanında da eski çek defterlerinin koçanları vardı.

Casey hepsini çıkartıp masaya dizdi ve dikkatle okumaya başladı. Nihayet milyonerin son çek defterine sıra geldi. Yüz sahifelik defterin kırk yaprağı kullanılmıştı.

Brunner kendisine yollanan bir takım faturaların bedelini çekle ödemişti. Bu arada genç adam Arvid Patersen'in ismine de bir kaç defa rastladı. Gazetelerden onun milyonerin uşağı olduğunu öğrenmişti. Brunner herhalde ona ev masrafları için çek vermişti. Birkaç koçanın üstüne «Hayır Cemiyeti» diye yazılmıştı. Mrs. Brunner ve Phyllis'e verilen çeklere de «şahsî» ibaresi konulmuştu. Casey bunları teker teker okumasına rağmen Lance Gorden adına rastlamadı. Belki de milyoner Gorden'e seneden seneye yardım ediyordu veya ona para vermek için şirketin resmî çeklerini kullanmaktaydı.

Casey başka bir şey bulamadı. Sıra Brunner'in yazdığı son iki çeke gelmişti. Bunların tarihleri adamın öldürüldüğü güne tesadüf ediyordu. Biri Phyllis'in adını taşımaktaydı ve adam koçanın üstüne büyük harflerle «Şahsî» ibaresini koymuştu. O gün genç kız babasından tam beş bin dolar almıştı. Casey bunu görünce kendi kendine güldü. Phyllis herhalde bu parayla ne yapacağını babasına söylememişti. Ya yeni bir vizon alacağından bahsetmiş veya ufak tefek ihtiyaçlarından dem vurmuştu. Acaba Brunner bu kadar cömert bir insan mıydı? Casey bir gün bunu Phyllis'e sormaya karar verdi.

Casey nihayet son çeke baktı. Koçanda bin ikiyüz seksen yedi dolar ve kırk sent yazılıydı. Herhalde bu da bir fatura karşılığı olacaktı. Fakat buradaki «Şahsî» ibaresi genç adamın dikkatini çekti. İsim hanesine sadece Carter B. Groot yazılmıştı ve onun kim olduğuna dair bir kayıt da yoktu. Halbuki diğer çeklerde paranın ne sebeple verildiği belirtilmişti. Sonra onlara «Şahsî» kaydı da konulmamıştı. Casey tekrar koçanı karıştırdı. Swanson, elektrik tesisatı için, A. L. Burns, halı bedeli, M. G. Coppen, araba tamiri... Fakat Groot'un yaptığı iş veya sattığı şey yazılmamıştı .

Casey milyonerin ölümüyle alâkalı gazete haberlerini düşünmeye başladı. Phyllis Brunner, Mrs. Brunner, Lance Gorden, Petersen, Huntley... Bütün bildiği şahıslar bunlardan ibaretti. Groot ismini ilk defa görüyordu.

Acaba milyonerin Groot'la ne ilgisi vardı? Çekteki rakkam daha ziyade yapılan bir iş karşılığı ödenen bir miktara benziyordu. Belki bu bir ipucuydu ama genç adamın düşünecek vakti kalmamıştı.

Çalışma odasının kapısı açık olduğu için kilide sokulan anahtar sesini hemen duyuverdi. Sokak kapısı gürültüsüzce açıldı. Casey can havliyle masadaki ışığı söndürüp kapının arkasına gizlendi.

* * *

9

Casey, çalışma odasının kapısının arkasında durduğu için içeriye girenlerin seslerini gayet iyi duyuyordu. Önce iki kişi varken biraz sonra üçüncü bir şahıs daha peydah olmuştu.

İlk ses bir erkeğe aitti. «Burası son derece kasvetli. Burada kalmak istediğinden emin misin, Alicia. İstersen benim evimde de bekleyebilirsin.»

Casey'in sinirleri gerilmişti. Konuşan adam Lance Gorden'di, onunla bu şartlar altında karşılaşmak Casey'in hiç işine gelmiyordu. İri yarı, sarışın adam kendisini burada yakaladığı takdirde vaziyet çok kötü olacaktı. Casey kımıldamamaya çalışarak bekledi. Darius Brunner'in cenaze merasiminin bu kadar çabuk sona ereceğini tahmin etmemişti.

Casey bu sefer bir kadın sesi duydu. «Burada kalmamam için bir sebep var mı, Lance? Neticede ben çocuk değilim.»

— «Fakat son günlerde çok üzüldün.»

— «Hayır, hayır, bir şeyim yok. Tatsız da olsa bazı hâdiselere göğüs germek lâzım. Onun için şimdiden kendimi alıştırmalıyım. Sözlerim doğru değil mi, Lance?»

Casey bu sesi ilk defa duyuyordu. Kadının konuşmasından kendisinden emin, kibar ve görgülü bir insan olduğu anlaşılıyordu. Genç adam onun kim olduğunu tahmin etmişti. O sırada üçüncü şahıs da yanlarına gelerek lâfa karışınca Casey haklı olduğunu anladı.

— «Mrs. Brunner, bu gece burada mı kalacaksınız?»

— «Hayır, Petersen. Sadece biraz dinleneceğim.»

— «Şey... Şey... Hanımefendi... Bu işe ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz. Acınızın ne kadar büyük olduğunu çok iyi anlıyorum. Başınız sağ olsun. Mr. Brunner o kadar iyi bir insandı ki...»

— «Haklısın, Petersen. Yolladığın çiçeklere de teşekkür ederim.»

Derin bir sessizlik oldu. Hiç biri söyleyecek bir söz bulamıyordu anlaşılan. Nihayet Petersen, «Gidip öğle yemeği hazırlıyayım», diye mırıldandı.

— «Teşekkür ederim Petersen ama bir şey yiyecek halde değilim. Onun için hiç zahmet etme.»

— «Derdinizin ne kadar büyük olduğunu biliyorum efendim. Fakat buna rağmen birkaç lokma bir şey yemelisiniz. Yoksa hastalanırsınız.»

Gorden, «Petersen haklı Alicia», diye atıldı. «Maalesef ben yemeğe kalamıyacağım. Müfettiş Johnson'la konuşmak istiyorum. Belki bir şeyler öğrenmiştir. Sen biraz istirahat etmeye çalış... Ben ilk fırsatta seni ararım.»

— «Peki Lance... Telefonunu bekliyeceğim.»

— «Şimdilik Allahaısmarladık... Ben gidiyorum.»

— «Güle güle, Lance.»

Casey dış kapının açılıp kapandığını duyunca Lance Gorden'in evden çıktığını anladı. Genç adam biraz ferahlamıştı. Sonra Petersen'un sesini duydu. «Yemek hazırlamaya gidiyorum hanımefendi. Bir emriniz var mı?»

— «Hayır, Petersen teşekkür ederim.»

İhtiyar uşak yavaş yavaş uzaklaştı. Casey kapının arkasından usulca uzanarak aralıktan baktı. Uşağın gümüş rengi saçlarını ve sırtını görebildi. Siyahlar giymiş olan ihtiyar adam cenazeye yeni ayakkabılarını giymiş olacaktı. Bu yüzden topallaya topallaya yürüyordu.

Petersen de çıktıktan sonra salonda sadece Mrs. Brunner kaldı. Casey'in hürriyetine kavuşması için onu atlatıp kaçması gerekiyordu.

Genç adam onun yerinden kımıldamasını, bir tarafa gitmesini bekledi. Vaziyeti gittikçe müşkülleşiyordu. Kadın birdenbire kalkıp kütüphanenin kapısına geldi. Casey, onun sürmüş olduğu nefis parfümü duydu. Neyse Mrs. Brunner kapının ağzında durup, içeriye girmedi. Gözlerini dikmiş karanlık odaya bakıyordu. Yüzünde garip bir ifade belirmişti. Aralıktan kadını gözetleyen Casey onun güzel, daha doğrusu fevkalâde güzel olduğunu farketti. Mrs. Brunner pek yakınında durduğu için Casey onun kusursuz profilini dikkatle tetkik etti. Kadın kızına hiç de benzemiyordu. Phyllis'in sarışın olmasına mukabil Mrs. Brunner esmerdi. Siyah saçları salondan vuran ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. Sırtına kapalı bir siyah elbise giymiş boynuna da bir dizi inci takmıştı. Bunların hakikî olduğu muhakkaktı. Zira bu kadar şık ve kendinden emin bir kadın sahte inci takmaya da tenezzül etmezdi.

Mrs. Brunner çok iyi bir terbiye almış olacaktı. Güzel yüzünden hislerini veya üzüntüsünü okumaya imkân yoktu. Casey, bu kâbus başladığından beri ilk defa kadının ne kadar azap çektiğini hissetti. Kocası öldürülmüş, kızı da ortadan kaybolmuştu. Bir an saklandığı yerden çıkıp kadına kızının sağ olduğunu söylemeyi düşündü. Fakat sonra ne olacaktı? Bu aklına gelince durakladı. Mrs. Brunner bu haberi alır almaz Lance Gorden'i peşine takabilirdi. Halbuki bu genç adamın hiç işine gelmiyordu... Nefesini tutarak bekledi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Saniyeler âdeta saatler gibi uzuyordu. Nihayet kadın döndü. Nedense odaya girmeye lüzum görmemişti. Ağır, ağır yürüyerek hole çıktı. Casey bir müddet daha dinledi. Bir kapı açılıp kapandı. Herhalde Mrs. Brunner iyice uzaklaşmıştı. Casey çabucak salondan geçti. Dizleri titriyordu. Kapıyı usulca açarak merdivenlere koştu. Ancak sokağa çıkınca derin bir nefes aldı.

* * *

Leta Huntley, Sheridan sokağında bir odalı bir dairede oturuyor-

du. Kasvetli binaya girip üç kat merdiveni tırmanan Casey kızın kapısını çaldı.

Biraz sonra soluk yüzlü bir kız kapıyı aralayarak genç adama baktı. «Ne istiyorsunuz?»

— «Sigortadan geliyorum.»

Leta Huntley, soğuk bir tavırla, «Sigorta», diye tekrarladı. «Benim böyle şeylerle alâkam yok. Onun için...»

Casey hemen atıldı. «Sigorta poliçesi satmıyorum... Midwest Sigorta Şirketinin Mümessiliyim. Size birkaç sual sormak istiyordum.»

Genç adam Midwest Sigorta Şirketinin adını Brunner'in çek koçanlarında görmüştü. Herhalde milyoner kendisini o şirkete sigortalatmıştı. Son günlerde pek çok üzülmüş olan Leta Huntley'in kafası da fazla işlemiyordu. Bu sözler üzerine kapıyı açıp Casey'i içeriye aldı.

Apartman köhne ve kasvetli olmasına rağmen bu oda pek derli topluydu. Köşede bir divan ve onun biraz ilerisinde de bir masa vardı. İki koltukla, birkaç iskemle odanın eşyasını tamamlıyordu. Gorden'in sekreteri Miss Nardis, bu kızın Darius Brunner'le seviştiğini îma etmişti. Bu takdirde ölen milyonerin hiç de cömert olmadığı anlaşılıyordu.

Kız çirkin olmamakla beraber pek güzel de sayılmazdı. Bu cinayet hâdisesi onu bir hayli sarsmış olacaktı. Fakat buna rağmen Casey onun en neşeli zamanında bile nazarı dikkati çekmeyecek bir tip olduğunu anlamıştı.

Casey, iskemlelerden birine oturarak, «Bu üzüntünüz arasında sizi rahatsız etmek istemezdim», diye mırıldandı. «Fakat herhalde siz de bu korkunç cinayetin bir an evvel aydınlatılmasını istersiniz.»

Miss Huntley heyecanla cevap verdi. «Ah, evet! Evet! Mr. Brunner o kadar iyi bir insandı ki. Hâlâ onun öldürüldüğüne inanamıyorum. Bu... Bu...»

Kız, sesi titremeye başladığı için birdenbire sustu. Miss Huntley ağlamamak için kendisini güç zaptediyordu. Casey göz yaşından nefret ederdi. Neyse kız kendini tutarak ağlamadı. Sadece elindeki mendille gözlerini kuruladı.

Kısa kesilmiş saçlarını eliyle düzelterek, «Affedersiniz, Mr....»

Casey aklına gelen ilk ismi söyledi. «Adım Kelly.»

— «Affedersiniz, Mr. Kelly. O kadar üzülüyorum ki... Bana sormak istediğiniz nedir?»

Leta Huntley kolay kolay kandırılacak bir tip değildi. Fakat cinayet onu iyice sersemlettiği için Casey onun ağzından lâf alabileceğini hissetti.

Casey hafifçe öksürerek, «Şirketim, tazminatı ödemeden evvel Mr. Brunner'i öldüren şahsın yakalanmasını arzu ediyor», diye cevap verdi. «Ortada bir cinayet olduğu için poliçeye göre iki misli para ver-

memiz lâzım. Bu da bir hayli büyük bir meblâğ. Hem bu arada Mr. Brunner'in tazminatını alacak olan şahıs da ortada yok. Belki de onun bu cinayetle bir ilgisi vardır. Bunu anladığımız takdirde şirketimiz bir hayli kâr edecek tabiî.»

— «Herhalde Phyllis'i kasdediyorsunuz?»

— «Polisle temas ettik. Kendisi hâlâ kayıp.»

— «Evet, biliyorum.»

Casey kızın ağzını arayıp Lance Gorden hakkında malûmat alması gerektiğini biliyordu. Fakat bu arada bilmiyerek nikâhlandığı kız hakkında da bir şeyler öğrenmesi fena olmıyacaktı. «Herhalde siz Miss Brunner'i tanırsınız? Öyle değil mi?»

Miss Huntley, «Kendisiyle ahbaplığım yoktur», dedi. «Fakat onu sık sık yazıhanede görürdüm.»

— «Miss Brunner şirkette mi çalışıyordu?»

— «Çalışmak mı?» Miss Huntley'in yüzü birdenbire değişti. Kız fena halde sinirlenmişti. «Phyllis Brunner gibi birinin çalışmasına lüzum yok. Mr. Kelley. Onun istediğini almak için elini uzatması kâfi. Onun arzularını yerine getirecek biri daima bulunur. Hepsi o kadar.»

Hepsi o kadar değildi tabiî. Sekreter bu sözleriyle Miss Brunner'in başka bir dünyada yaşadığını ifade etmek istemişti. Phyllis, sabahları işe yetişmek için erken kalkmak mecburiyetinde değildi. O ömründe hiç otobüse binmemiş, geceleri çorap ve çamaşırlarını lâvaboda yıkamamıştı. Hattâ bir defa bile kendi saçlarını kıvırmamıştı. Fakat, böyle şeyleri bir yabancıya anlatmak doğru değildi. Hele böyle bakışlarından zekâ taşan bir yabancıya açılmak akılsızlık olurdu. Leta Huntley'in yüzündeki ifade kayboldu ve kız başını eğip ellerine baktı. Biraz evvel söylediği sözleri tevil etmek istermiş gibi, «Mr. Brunner çok cömert bir insandı», diye mırıldandı. «Yani ailesine karşı eli son derecede açıktı. Phyllis ve Mrs. Brunner'in bütün arzularını yerine getirirdi.»

Casey başını salladı. «Anlıyorum.»

— «Bir de hayır cemiyetlerine yardım etmeyi severdi. Aslında bu hayır cemiyetlerini kuran Mrs. Brunner'di ama parayı daima kocası verirdi. Meselâ şimdi kadıncağız Green Pastures vakfıyla meşgul. Suç işlemesi muhtemel fakir çocukları okutup yetiştirecek bir cemiyet kuruyor. Tabiî bir müddet sonra bu cemiyet kendi geliriyle geçinecek ama başlangıçta çok para lâzım.»

Kız nefes almak için sustu. «Bu hususta fazla bir malûmatım yok. Yalnız Mr. Gorden, Mr. Brunner'e anlatırken duymuştum...»

— «Gorden mi?» Casey bu adamın ismini duyunca sinirleniveriyordu. Fakat nedense bütün kadınlar onun ismini söylerken birdenbire yumuşuyorlardı. Anlaşılan avukat kadınların fazla beyendiği bir tipti. «Demek o da bu anlattığınız cemiyetle alâkalı...»

— «Evet. Mrs. Brunner'in bütün işlerine Lance Gorden bakar.»

— «Peki, o Brunner'in işleriyle de alâkadar olur muydu?»

Kızın yeşil gözleri bir hayli güzeldi. Miss Huntley başını kaldırıp dik dik genç adamın yüzüne bakana kadar Casey bunu fark etmedi. Sekreter, Casey'in kafasından geçenleri anlamış gibi sert bir sesle, «Mr. Brunner kendi işlerini halletmesini bilirdi», diye cevap verdi. «Çalışmayı çok sever ve başkalarının işine karışmasından da hoşlanmazdı.»

— «Peki, Mr. Brunner karısının işlerini başka birinin idare etmesine kızmıyor muydu?»

— «Kızmak mı? Fakat Mr. Brunner'in kızması için bir sebep yoktu ki... Mr. Brunner'in karısının işleriyle meşgul olması imkânsızdı. Hem zaten Mr. Gorden de aileden sayılırdı. Phyllis'in nişanlısıydı. Yakında evleneceklerdi.»

Casey sesini çıkarmadı. Bu meseleyi fazla üstelemek doğru olmıyacaktı. Fakat, ilk defa cinayetin sebebini sezer gibi olmuştu. Fakirlere yardım etmesini seven Mrs. Brunner bu arada Lance Gorden'in kendi hesabına da çalıştığını bilmiyordu herhalde. Avukat, lüks bir şekilde yaşamayı sevdiğine göre, masraflarını bu hayır cemiyetlerine verilen paralardan çıkarıyordu galiba. Oturduğu evin ve mükellef yazıhanesinin kirası bile bir hayli yüksek olmalıydı. Fakat Casey'in bu işi dikkatle incelemesi icap edecekti. Üstelik bütün üzüntüsüne rağmen Leta Huntley de kendisini toplamıştı. Genç adam onun bakışlarında bir merak sezer gibi oldu.

Casey lâkayıt bir tavır takınmaya çalışarak, «Mr. Brunner'le Gorden'in arası nasıldı?» diye sordu. «Birbirleriyle dost muydular? Yoksa Mr. Brunner onun kızıyla evlenmesini istemiyor muydu?»

Kızın böyle bir şeyi hiç düşünmemiş olduğu belliydi. Gözlerini açarak hayretle adama baktı. «Bu da nereden aklınıza geldi? Mr. Gorden son derece kibar ve nazik bir insandır. Ona kim olsa itimad ederdi. Hem hepimiz onun Phyllis'i çekip çevireceğini tahmin ediyorduk. Herhalde siz de duymuşsunuzdur, Mr. Kelly?... Phyllis biraz havai ve huysuzdu... Çok genç olduğu için bunları normal saymak lâzım. Fakat Mr. Gorden gibi bir erkek onu kolayca idare edebilirdi.»

Kızın sözlerinde kızılacak bir taraf yoktu. Casey bunları daha evvelden de duymasına rağmen yine de sinirlendi. Bu yüzden Leta Huntley'e de garez olmuştu âdeta. Kız tekrar Lance Gorden'den bahsetmeye başlayınca rahatladı. «Hattâ Mr. Brunner'in öldürüldüğü gün Mr. Gorden'le öğle yemeği yemek için sözleşmişlerdi...»

Sekreter birdenbire susunca Casey meraklandı. «Bir şey mi hatırladınız Miss Huntley?»

— «Şey... Evet. Tabii bu mühim değil ama Mr. Brunner'le Mr. Gorden'in Pazartesi günü öğleyin buluşmaları lâzımdı. Hattâ bu ran-

devuyu ben de defterime kaydetmiştim. Fakat nedense bir arada yemek yiyemediler.»

— «Yani Gorden gelmedi mi?»

— «Yok.. Yok... Mr. Gorden daima randevularına sadıktır. Tam saat birde geldi ama Mr. Brunner onu beklemeden gitmişti. On dakika evvel şirketten çıkmış ve Mr. Gorden'e de haber vermeyi unutmuştu. Tabiî kendisi son derece nazik davrandı...»

— «Kim? Mr. Brunner mi?»

— «Hayır, Mr. Gorden. Mr. Brunner'in randevusunu unutmasına Phyllis'in ziyaretinin sebep olduğuna kanaat getirdik. Phyllis, yarım saat evvel babasını görmeye gelmişti. O bâzan babasını çok fazla üzerdi.»

Casey, «Bir dakika», diye atıldı. «Vaziyeti biraz açıklar mısınız? Phyllis Brunner Pazartesi sabahı babasını görmeye geldi ve o çıktıktan sonra da Mr. Brunner işini bırakıp gitti... Öyle mi?»

— «Evet. Mr. Brunner iki saat sonra döndü. Üstelik halinden bir şeye üzüldüğü anlaşılıyordu. Fakat dediğim gibi Phyllis onun canını sıkmış olacak. Tabiî kız her zamanki gibi yine ondan para sızdırmıştı.»

— «Bunu siz Mr. Brunner mi söyledi?»

Sekreter kıpkırmızı kesildi. «Şey... Hayır. Fakat Phyllis sadece para almak için babasını görmeye gelirdi. Zaten o gün odadan çıkarken çantasına bir kâğıt attığını da gördüm ve bunu çeke benzettim.»

— «Peki Mr. Brunner öğle yemeği için geri gelmeyince Gorden ne dedi?»

— «Birkaç dakika Mr. Brunner'in odasında oturduktan sonra çıkıp gitti. Fakat çok nazik bir insan olduğu için gayet kibar davrandı. Hiçbir şey söylemedi.»

Casey, avukatın kibarlığını, nezaketini, yakışıklılığını dinlemekten bıkmıştı. Fakat bu hususta bir şey söylemenin doğru olmıyacağını hissediyordu. Bu arada işi fazla uzatmasının da tehlikeli olacağını sezmekteydi. Biraz sonra Leta Huntley cevap vermekten sıkılıp sual sormaya başlayabilirdi. O zaman genç adam müşkül bir mevkiye düşerdi. Buna rağmen Casey dayanamıyarak bir sual daha sordu. «Polise cinayet gecesi geç vakitlere kadar Mr. Brunner'le çalıştığınızı söylemişiniz sanırım. Bana bu hususta biraz malûmat verebilir misiniz?»

Kız şüphelenmeye başlamıştı. «Fakat bu sizi alâkadar etmez ki?»

— «Miss Huntley, bu cinayetin sebebini anlamaya çalışıyorum. Onun için en küçük bir hâdisenin bile faydası olabilir. Sizi çok yorduğumun farkındayım. Fakat bu mesele şirketime yüzbinlerle dolara mal olacak. Onun için bana biraz daha yardımınızı rica etsem...»

Casey bir taraftan da kendi kendine kızıyordu. İçinden, «Keşke gazeteci olduğumu söyleseydim», dedi. «Belki de kız gazetede resminin çıkacağını düşünerek bana daha iyi davranırdı. Zaten Leta Hunt-

ley gibi içine kapanmış insanlar böyle şeylerden pek hoşlanırlar. Ama artık çok geç...»

Sekreter nihayet konuşmaya razı oldu. «Mr. Brunner'in ne yaptığını bilmiyorum. Saat sekize kadar bürosunda kapanıp çalıştı. Temize çekilecek bir sürü yazım olduğu için ben de odamdaydım. Mr. Brunner bana eve gitmemi söylemişti ama ben onu yalnız bırakmak istemedim...»

Casey merakla kızın yüzüne baktı. «Neden? Bunun bir sebebi mi var?»

— «Evet, son zamanlarda Mr. Brunner kendisini fazla yoruyordu. Geçen yaz bir kalb krizi geçirdi. Bu yüzden onu yalnız bırakmak işime gelmedi. Herhalde kalbinden rahatsız olduğunu duymuşunuzdur?»

— «Hayır, duymadım.»

— «Bir hafta sonunda çiftlikte otururken kriz geçirmişti. Onun üzerine şehirdeki apartmanı tuttu. Doktor, sabah akşam araba kullanıp yorulmasını uygun bulmadı.»

— «Peki neden şoför tutmadı?»

— «Mr. Brunner'in işine başkalarını karıştırmayı sevmediğini söylemiştim. Araba kullanmak icabederse, bunu kendisinin yapması lâzım geldiği kanaatindeydi.»

Sekreterin apartman hakkında söyledikleri doğruya benziyordu. Lance Gorden de aynı şeyleri anlatmamış mıydı? Demek ki Miss Nardin yalan söylemişti. Casey dikkatle Miss Leta Huntley'in yüzüne baktı. Kız hiç de çirkin sayılmazdı. Burnu biraz geniş, dudakları da inceydi ama cildi pürüzsüzdü. Sonra gözleri ve saçları da güzeldi. Buna rağmen Alicia Brunner'le arasında muazzam bir fark vardı. Milyonerin karısı fevkalâde güzel olduğu gibi aynı zamanda son derece şık ve zarifti de. Casey, Darius Brunner'in gazetelerde çıkan resimlerini görmüştü. Milyoner akıllı bir insana benziyordu. Onun için karısının üstüne bu kızla sevişmesine imkân yoktu.

Casey ayağa kalkıp masaya bıraktığı şapkasını aldı. «Çok teşekkür ederim, Miss Huntley... Soracak başka bir şey kalmadı. Sizi de bir daha rahatsız etmiyeceğim. Yalnız bu cinayet hakkında bir fikriniz olup olmadığını öğrenmek isterdim.»

Fakat Leta Huntley ağzını açıp bir şey söylemedi. Kızın gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Casey onun halinden vaziyeti anladı. Sekreter herhalde bütün gazeteleri okumuş ve esrarengiz adamın eşkâlini de öğrenmişti.

Genç adam tehlikeyi bir an evvel atlatmak için süratle kapıya doğru gitti. «Miss Huntley, sizden bir şey rica edecektim. Acaba Carter Groot'u nerede bulabilirim?»

— «Anlıyamadım.»

— «Carter B. Groot'u sordum. Kendisinin Mr. Brunner'in ahbabı

olduğunu sanıyorum. Belki de ona şirkette rastlamışsınızdır.»

Fakat kızdan bir şey öğrenemedi. Sekreter, «Groot», diye tekrarladı. «Kusura bakmayın... Böyle birini hatırlıyamadım... Hayır, Bu ismi ilk defa işitiyorum.»

* * *

Casey küçük apartmana döndüğü zaman akşam üzeri olmuştu. Genç adam bütün gün yürüdüğü için bir hayli yorulmuştu, ayakları sızlıyordu. Kolunun altındaki gazeteyi, yüzündeki bitkin ifadeyi gören bir insan onu sabahtan akşama kadar bir dairede çalıştıktan sonra evine giden bir aile erkeği olduğunu sanırdı.

Casey daha dairenin kapısına gelmeden mutfakta kavrulan sovanın kokusunu duydu. İçeriye girince Phyllis'in mutfakta bir şeyler yaptığını gördü.

Kız, «Makarnayı sevdiğini ümid ederim», diye seslendi. «Zira makarnadan başka bir şey pişirmesini bilmem.»

Casey bitkin bir tavırla koltuğa çöktü. «Makarnayı çok severim.»

Kız işini bırakarak onun yanına geldi. Ucuz cinsten bir blûz ve etek giymiş, saçlarını da tepeye toplamış olmasına rağmen fevkalâde güzeldi. Phyllis merakla genç adamın yüzüne bakarak, «Bir şeyler öğrenebildin mi?» diye sordu.

— «Hayır. Maalesef uğraşmalarımdan bir netice alamadım. Zaten çok yorgunum.»

Casey koltuktan güç belâ kalkıp kendisini divana attı ve hemen uyuya kaldı. Gözlerini açtığı zaman kravatının çözülmüş ve ayakkabılarının da ayaklarından çıkarılmış olduğunu gördü. Baş ucunda durmuş kendisine bakan Phyllis elindeki ekmek kabuğunu yemekle meşguldü. «Makarna hazır. Haydi mutfağa gel.»

Yemek boyunca ikisi de konuşmadıkları için masada tatsız bir sessizlik hüküm sürdü. Casey bir ara iskemlenin üstünde duran akşam gazetesini fark etti. Baş sahifede Darius Brunner'in cenaze merasimi ne ait resimler vardı. Fakat Phyllis'in yüzünden hislerini anlamaya imkân yoktu. Kız gayet sakin bir tavırla kahvesini içiyordu. Casey birdenbire Mrs. Brunner'i hatırladı. Milyonerin karısı cenaze merasiminden dönmesine rağmen son derece sakindi, kocası için bir damla göz yaşı bile dökmemiş olduğu belliydi. Genç adam, «Bu işte bir acaiplik var», diye düşündü. «Babası veya kocası ölen bir insan teessürünü gösterecek bir şeyler yapar... Ağlar, bağırır veya bayılır. Fakat bu anne ve kızda his denilen şeyden eser yok galiba... Sonra Phyllis'in annesini görmek istememesi de mânasız... Belki o saklanmakla kaatili ortaya çıkaracağını ümid ediyor ama bu arada Mrs. Brunner'i de düşünmesi lâzım.»

Başını kaldırıp tekrar Phyllis'e baktı. Kızın sakin hattâ lâkayıt bir tavırla oturması sinirine dokunuyor, bazan onu korkutuyordu.

Phyllis onun kendisini süzdüğünü görmüş olacak ki, «Ne var?» diye sordu. «Neden yemeğini yemiyorsun? Makarna çok lezzetli olmuş.»

Casey içini çekti. «Aç değilim.»

— «Fakat birkaç lokma bir şey yemelisin.»

«Birkaç lokma bir şey yemelisiniz.» Milyonerin uşağı Petersen de Mrs. Brunner'e bu sözleri söylemişti. Casey o anda ne yapması lâzım geldiğini anladı. Köşedeki pastacıya girip Darius Brunner'in evine telefon edecekti. Polis sonradan tahkik etse bile, o kadar kalabalık bir dükkândan telefon edenin kim olduğu anlaşılmayacaktı. Casey, Mrs. Brunner'e kızının sağ olduğunu ve endişe etmemesini söyleyecekti. Hiç olmazsa kadıncağız da biraz rahatlar ve kızının döneceği günü ümitle beklerdi. Bu arada da Casey ne yapacağını düşünürdü herhalde. Tabağını iterek ayağa kalktı. «Biraz dolaşacağım.»

— «Maggie'ye mi gideceksin?» Kızın gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti ve sesi de hafifçe titriyordu.

Casey hayretle ona baktı. «Neden sordun?»

— «Çünkü sen bugün bir şeyler öğrendin ve bana anlatmak istemiyorsun. Gidip Maggie ile konuşacaksın.»

— «Saçmalama.»

— «Beni kandırmaya çalışma, Casey.»

— «Böyle bir niyetim yok.»

— «Emin misin?»

Holdeki dolaptan palto ve şapkasını alan Casey hırsla kapıdan fırladı. Kızın ısrarına bir hayli sinirlenmişti. Bu yüzden dışarıda havanın soğumuş olduğunu bile ancak bir müddet sonra farketti. Genç adam yakasını kaldırarak köşedeki pastahaneye girdi. Allahtan telefon kulübesi boştu. Darius Brunner'in numarasını çevirip on senti atarak bekledi. Telefon zilinin uzun uzun çalmasına rağmen kimse cevap vermedi. Casey tam kapatacağı sırada bir ses duydu. «Alo... Alo.» Genç adam Petersen'i hemen tanıdı.

— «Mrs. Brunner'le görüşmek istiyorum.»

— «Mrs. Brunner yoklar efendim. Kendisi sayfiyedeki evine döndü... Bir emriniz varsa bana söylemenizi rica ederim... Alo! Alo!»

Casey telefonu kapatıp kulübeden çıktı. Kadına iyilik etmeye çalışmasına rağmen bunda muvaffak olamamıştı. Bu vaziyette yapılacak tek şey gidip Mrs. Brunner'i çiftliğinde ziyaret etmekti. Nasıl olsa Leta Huntley gibi kadın da kendisini tanımıyordu. Onunla konuştuktan sonra hemen ayrılıp izini de kaybettirirdi. Fakat bu iş için bir otomobile ihtiyaç vardı.

Genç adam bir an Maggie'yi düşündü. Onun arabası yoktu herhal-

de. Ama kendisi para verdiği takdirde Maggie ona bir otomobil kiralayabilirdi.

Casey yine telefon kulübesine girip bu sefer rehberi açtı. Otomobil kiraya veren hususî garajların adreslerini arıyordu. Fakat «G» harfindeki adreslere bakarken, aradığını son kısımdaki «Meslekler, Şirketler ve İş Yerleri» kısmında daha kolaylıkla bulacağını hatırladı. Tam sahifeyi çevireceği sırada gözü bir yere takıldı. **Groot, Carter B. Hususi Hafiye.**

Demek Groot aslında bir dedektifti. Brunner herhalde bir işi takip etmesi için onu vazifelendirmişti.

10

Vakit epey geç olduğu için Casey'in gidip Carter Groot'u görmesine imkân yoktu. Fakat genç adam cüzdanından bir kart çekip hafiyenin adresini kaydetti. Sonra pastahaneden çıkarak apartmana döndü. Phyllis yatmıştı. Maamafih divanın üstüne bir çarşaf yayıp, bir yastık ve battaniye bırakmayı da ihmal etmemişti. Bunları gören Casey birdenbire kendisini çok yalnız hissetti.

Casey ışığı söndürüp yattı fakat bir türlü uyuyamadı. Baş ucundaki gece lâmbasını yakarak arkasına yaslandı ve üst üste birkaç sigara içti. Darius Brunner'in neden bir hafiye tutmuş olduğunu düşünmesine rağmen bir cevap bulamadı. Bu arada yatak odasının kapısına bakmak istemediği için de gözlerini tavana vuran ışığa dikmişti.

* * *

Ertesi sabah genç adamı karşısında gören Maggie, «Yine mi sen?» diye bağırdı. «Artık kapıyı açmaktan bile korkacağım. Neden bana musallat oluyorsun bilmem?»

— «Seni görmem lâzımdı, Maggie. Fazla kalmıyacağımdan emin olabilirsin.»

Casey sütçünün kapıya bırakmış olduğu dolu şişeyi alarak içeriye girdi. Stüdyo mis gibi taze kahve kokuyordu. Maggie kalın pijamasının üstüne lekeli iş gömleğini geçirmişti. Ayaklarında da tüylü terlikler vardı.

Genç kadın kollarını kavuşturup, sert bir sesle, «Anlat bakalım», diye homurdandı. «Bu sefer ne derdin var? Bu defa başımı belâya sokmak için ne düşündün?» Maggie, sinirli sinirli söylenmesine rağmen gözlerindeki müşfik ifadeyi saklıyamıyordu.

Casey gülümsedi. «Görüyorum artık benden de şüpheleniyorsun. Senin gibi iyi niyetli bir insandan bunu beklemezdim doğrusu.»

Kadın içini çekerek, «Hayır», diye cevap verdi. «Şüphelenmiyorum. Fakat her kapı çalınışta yüreğim ağzıma geliyor. Bir sürü polisin içeriye doluşup beni sürükliye sürükliye hapishaneye götüreceklerini sanıyorum. Onun için beni mazur gör. Şimdiye kadar cinayetlerle bir alâkam olmadığı için ben bu işin yabancısıyım.» Kadın bağırıp çağırmasına rağmen yumuşamaya başlamıştı bile. Kaşlarını çatarak ilâve etti. «Gelmişken bir kahve iç bari... Karnın aç mı?»

— «Teşekkür ederim, aç değilim. Ama bir kahve içerim. Senden bir ricam var...»

— «İşte yine başladık. Bakalım bu sefer ne istiyorsun?.. Dur kahveleri getireyim de öyle konuşuruz.» Genç kadın mutfağa geçip elinde bir tepsiyle döndü. Fincanlardan birine ibrikten kahve doldurdu. Süt ve şeker de koyduktan sonra bunu Casey'e uzattı. «Anlat bakalım.»

Genç adam iki gündür yaptıklarını kısaca izah edip, «Şimdi Mrs. Brunner'i ziyaret edebilmek için bir arabaya ihtiyacım var», diye sözlerini bitirdi.

Maggie yüzünü buruşturdu. «Pekâlâ ...Pekâlâ. Sana bir araba kiralarım. Fakat bu sana yapacağım son iyiliktir. Bir daha bana gelme.»

Bu sözlere rağmen Casey onun ne kadar iyi kalbli bir kadın olduğunu biliyordu. Gülerek, «Sen fevkalâde bir insansın», diye mırıldandı.

— «Ne olduğumu bana mı öğreteceksin? Ben deliyim, üstelik bunu gayet iyi biliyorum... Arabayı kiralamak için para lâzım.»

Casey, otomobili kiralayabilmek için depozito olarak bir hayli para istediklerini biliyordu. Cebindeki tomarı çıkarıp beş yüz dolar ayırdı. «Şimdi gidip birini görmem lâzım. Bir iki saat sonra gelip arabayı alırım. Yalnız nazarı dikkati çekmiyecek, bir otomobil olsun.»

Genç adam kapıya yürüdüğü sırada Maggie, «Ya öyle mi?» diye bağırdı. «Halbuki ben sana sarı renkli bir Cadillac almayı düşünüyordum. Arkasına da «Yeni Evlendik» yazılı bir kâğıtla iki eski ayakkabı taktıracaktım.»

Casey, kadının stüdyosundan çıktıktan sonra Carter B. Groot'u görmek için rehberde bulduğu adrese gitti. Hafiyenin yazıhanesi eski ve boyasız bir binanın ikinci katındaydı. Casey başını kaldırıp bakınca camlardan birinde CARTER B. GROOT. DEDEKTİF BÜROSU yazılı olduğunu gördü. Binaya girip loş merdivenleri çıktı ve buzlu camlı kapıya geldi. Zili çalıp bekledi fakat içeriden bir ses gelmedi. Genç adam bu sefer kapının tokmağını yokladı. Herhalde hafiye bürosunu kapayıp bir yere gitmiş olacaktı. Loş holün biraz ilerisinde tulum giymiş bir adam tahta merdivene çıkmış tavandaki ampulü değiştiriyordu. Casey'in kapıyı yokladığını görünce başını çevirip baktı. «Boşuna uğraşma... Groot içeride yok.»

Casey, «Ben de bundan şüphelenmiştim zaten», diye cevap verdi «Ne zaman gelir acaba?»

— «Orasını bilemem.»

— «Peki ne vakit gitti?»

Kapıcı olduğu anlaşılan adam cebinden bir ampul çıkarıp dikkatle baktı. «Belki Pazartesi... Belki Salı. Kati bir şey söyliyemiyeceğim.»

— «Yani dört beş gündür bürosuna gelmedi mi?»

— «Söyledim ya... Gelmedi tabii.»

— «Peki nereye gitti?»

— «Bilmiyorum. Mr. Groot istediği zaman gelir, istediği zaman gider. Fakat hiçbir zaman bana nereye gittiğini söylemez. Zaten bunu sormaya da hakkım yok.»

Casey, gözlerini camlı kapıya dikti. İçeriye bir girebilseydi, ne kadar iyi olacaktı. Belki de Brunner'in öldürülmesiyle alâkalı bir şeyler bulabilecekti. Dönüp kapıcıya baktı. Adam dikkatle ampulü takıyordu. Onun beline asılı anahtarları gören genç adam bunlardan birinin muhakkak bu camlı kapıya uyacağını anladı. Fakat kapıcı gayet aksiydi, kolayca kandırılacak bir insana da benzemiyordu.

Adam taktığı ampule bakıp küfretmeye başladı. «Bu Allahın belâsı yerde hiçbir şeye rahat yok. Raftan yeni ampulü çalıp yerine eskisini koymuşlar demek? Allah kahretsin!» Adam ağır ağır merdivenden indi. «Şimdi gidip yeni ampul bulmalı.»

Casey, «Gittiği zaman bürosunu daima kilitler mi?» diye sordu.

— «Kim?»

— «Groot.»

Kapıcı yüzünü buruşturdu. «Tabii kilitleyecek. Odasını açık bırakıp gidecek değil ya.»

— «Belki bir sekreteri veya yardımcısı vardır diye düşündümdü de. Peki, o burada yokken telefona kim cevap veriyor?»

Kapıcı dalgın dalgın elindeki ampule baktı. «Bir zamanlar bir sekreter tutmuştu ama kız işi bırakıp gitti. Hiç unutmam bana da, «Çalışmasını severim ama aç kalmak niyetinde değilim», dedi. Groot kızın maaşını vermemişti anlaşılan... Yeni ampulü çalıp yerine kullanılmışını koymak doğru mu Allahaşkına?»

Kapıcı kendi kendine mırıldanarak aşağıya indi. Herhalde yeni bir ampul bulmaya gidiyordu. Casey camlı kapının önünde durarak bir an düşündü. Cebinde küçük bir çakı vardı fakat bununla kilidi kurcalayıp kapıyı açmak imkânsızdı. Zaten ihtiyar adam da neredeyse dönecekti. Groot dört gündür bürosuna uğramamıştı. Üstelik tam dört gün evvel Darius Brunner hafiyeye bin iki yüz küsur dolarlık bir çek vermişti. Bu çeki verdikten birkaç saat sonra da öldürülmüştü. Belki

de hafiye kaatili tanıdığı için saklanıyordu. Veya milyoneri öldüren şahıs onu da ortadan kaldırmıştı.

Casey düşündükçe bu büroya girmesinin şart olduğunu daha iyi anlıyordu. Birdenbire aklına fevkalâde parlak bir fikir geldi. Cebinden çakısını çıkararak ayakkabısının altındaki lâstikten küçük bir parça kesip kapının altına soktu. Sonra California'daki kızıl saçlı kızın hediye etmiş olduğu gümüş çakmakla lâstik parçasını tutuşturdu ve iyice yanmaya başladığını görünce de kapının altından itip odaya soktu.

İhtiyar kapıcı geri geldiği zaman Casey sahanlıkta durmuş saatine bakıyordu.

Kapıcı merdiveni dayayıp tırmandı ve ampulü taktı. Loş hol birdenbire aydınlanıverdi. Adam memnuniyetini belli etmek ister gibi içini çekerek aşağıya indi ve durup etrafı kokladı. «Galiba bir şey yanıyor.»

Casey gayet lâkayıt bir tavırla, «Ne oldu?» diye sordu.

— «Burnuma yanan lâstik kokusu geldi.»

— «Belki de elektrik tellerinde bir kontak olmuştur.»

İhtiyar adam holde dolaşarak etrafı koklamaya başladı. Nihayet, «Tamam», diye bağırdı. «Koku bu odadan geliyor.» Eliyle Groot'un bürosunu işaret ediyordu.

Casey'in tahmin ettiği gibi kapıcının beline taktığı anahtarlardan biri bu kapıya uyuyordu. Kapı açılır açılmaz Casey de kapıcının peşinden içeriye daldı. İhtiyar etrafı araştırırken Casey ayağıyla yanan lâstiğe basıp söndürdü ve bunu bir kenara itti. Sonra kapının kilitlenmemesi için arkadaki sürgüyü de çekti. İşin gerisi kolaydı. Genç adam holün bir köşesine çekilip kapıcının çıkmasını bekledi. İhtiyar söylene söylene gelip merdiveni alarak aşağıya indi. Casey bir müddet daha bekledikten sonra usulca hafiyenin bürosuna süzüldü.

Burası oldukça geniş bir odaydı. Bir köşeye herhalde sekreter için olacak bir masa ve daktilo makinesi konulmuş, bu kısım kontrplâk bir bölme ile de ayrılmıştı. Hafiyenin çalışma masası pek eskiydi. Döner sandalyesinin kumaşı da iyice aşınmıştı. Sol tarafta iki çelik dosya dolabı duruyordu. İçeride başka bir eşya yoktu. Herhalde Groot fazla para kazanan bir hafiye değildi. Casey dolaplara yaklaşınca bunlardan birinin çekmesinin hafifçe aralık olduğunu gördü. Bunun sebebini anlamak için eğilip baktı. Biri dolabın kilidini kırmıştı, bu yüzden çekme kapanmıyordu.

Genç adam birdenbire tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sanki biri arkasında durmuş, hareketlerini gözetliyordu. Fakat buna imkân yoktu. Kaatil, Brunner'e verilen raporun bir kopyesinin de hafiyenin bürosunda bulunacağını düşünerek günlerce evvel buraya girmiş ve dolabı kırarak istediğini almıştı. Onun için tekrar büroya gelmesine lüzum yoktu.

Casey kendisini toplayarak çekmeyi açtı. İtinayla yerleştirilmiş dosyalara teker teker baktı. Brown, Burns, Bymer... Fakat Brunner yoktu. Böylece ölen milyonerin neyi araştırdığını anlamaya imkân kalmamıştı. Üstelik Carter Groot da ortadan kaybolmuştu.

Kaatil raporun kopyesini günlerce evvel yakmış olacaktı. Casey Morrow bu işe giriştiğinden beri ilk defa Phyllis'in sözlerine inandı. Demek kızcağız kendisine yalan söylememişti.

Casey doğrulup masaya baktı. Bunun üstünde hiçbir kâğıt yoktu. Teker teker çekmeleri araştırdı. Birkaç mektup zarfı, kalemler tren tarifeleri ve küçük bir deftere kurşun kalemle yazılmış bir takım rakkamlar. Casey bu defteri dikkatle inceleyince bu rakkamların mânasını anladı. Hafiye yaptığı masrafları kaydetmişti. Genç adam birkaç sahife çevirince aradığını da buldu. **Brunner, Darius Avans:** 250 dolar. Bunun altına birkaç rakkam daha yazılmıştı. Bütün masrafın yekûnu da bin iki yüz seksen yedi dolar kırk sent'di.

Casey bu hesaptan yeni bir şey öğrenmiş olmuyordu. Sadece ölen milyonerin hafiyeye bu parayı verdiğine kati surette kanaat getirmişti. Acaba Brunner neden hafiyeye baş vurmuştu? Casey'in asıl öğrenmesi lâzım gelen husus buydu. Fakat rapor çalınmış olduğu için bunu bilemiyecekti.

Casey dedektifin adresini bulmak için etrafı biraz daha araştırdı. Fakat böyle bir şeye rastlamadı. O sırada tren tarifesine de bir baktı. Belki de kapıcının ima ettiği gibi Groot bir iş peşindeydi. Trenle bir yere gitmiş de olabilirdi. Ama, bir tren tarifesinden onun nereye gittiğini kestirmeye imkân yoktu.

Genç adam küçük defteri cebine atıp usulca dışarıya çıktı. Groot'un nerede olduğunu öğrenebilmek için daha çok uğraşması lâzımdı.

Casey, aşağıya inerek kapıcıyı aradı. İhtiyar bu sefer de birinci katın zillerini tamir etmekteydi. Ayak sesini duyunca başını çevirip baktı. «Birini mi aradınız?» Genç adam yaklaşınca onu tanıdı. «Ne var?.. Hâlâ Groot'u mu bekliyorsun? Biraz evvel de söyledim ya onun işi belli olmaz. Boşu boşuna burada vakit kaybetme.»

Casey içini çekti. «Kendisiyle muhakkak konuşmam lâzım. Herhalde ev adresi sende vardır. Hiç olmazsa bir de oraya gideyim.»

İhtiyar, «Bende adres yok», diye homurdandı.

Casey adamı para ile de kandıramıyacağını anlamıştı. Kapıcı son derece namusluya benziyordu. Onu kandırmak için merhametini tahrik etmekten başka bir çare yoktu. «Emin ol, seni rahatsız etmek istemezdim. Bir hayli işin olduğu belli. Fakat ne yapıp yapıp Groot'u bulmam lâzım. Başımda büyük bir dert var. Bundan kurtulamazsam bütün istikbalim mahvolacak. Groot'un iyi bir hafiye olduğunu söylediler de ondan geldim. Ne olur bana yardım et.»

Genç adamın tahmini doğru çıkmıştı. İhtiyar ağzının içinde bir şeyler mırıldandıktan sonra, «Pekâlâ», dedi. «Elm sokağı, 212 numara.»

* * *

Elm sokağı 212 numara sarı renkli bir binaydı. Önünde küçük bir verandası ve renkli camlarla süslü bir kapısı vardı. Casey içeriye girer girmez karşısına bir kadın çıktı. Onun Groot'u aradığını öğrenince de kaşları çatılıverdi. «Groot burada yok. Pazartesi gününden beri de gelmedi. Başka bir kiracı olsa belki fark etmezdim. Ama ben de günlerdir Groot'u arıyorum. Aralık ayına girmemize rağmen daha o Kasım'ın aylığını bile ödemedi.» Ev sahibesi acı acı şikâyete başlamıştı. «Bu yaptığı doğru mu?»

Casey bu fırsatı kaçırmak istemedi. «Vah vah, bu işe çok üzüldüm. Arkadaşımın malî sıkıntıya düştüğünü bilmiyordum. İsterse ona para yardımı yapabilirim. Belki de kendisi biraz sonra gelir... Acaba beklesem mi?»

Kadın küçücük gözlerini Casey'e dikerek onu tepeden tırnağa kadar süzdü. Adamın elbisesi ve ayakkabıları pahalı cinstendi. Hele kolundaki saati en az birkaç yüz dolarlıktı.

Kadın müteredditi bir tavırla, «Fakat onun ne zaman geleceği belli olmaz», diye mırıldandı.

— «Ziyanı yok, biraz beklerim. Biz Groot'la eski arkadaşız. Kendisini görmeyi çok istiyorum.»

— «Pekâlâ. O halde sizi onun dairesine çıkarayım. Mr. Groot arkadaşının kapı önünde beklemesini istemez herhalde.»

Kadın, cebinden bir anahtar çıkarıp yürüdü. Casey de onun peşinden gitti.

Bu daire herhalde 1929 senesinde döşenmiş ve kimse de bir daha bu eşyaları değiştirmeyi düşünmemişti. Belki de bu ağır koltuklar oymalı masa ve sehpalar ev sahibesinin genç kızlığından kalmıştı. Fakat Casey buraya kadife perdelere bakmaya gelmemiştii. Önce yatak odasına geçip dolabı araştırdı. Birkaç kat elbise ve bir paltodan başka bir şey bulamadı. Sadece üst raftaki eski bavulu görünce tuhaf oldu. Demek Groot seyahate çıkmamıştı. Bununla beraber hafiye acele hareket etmek mecburiyetinde kaldığı için eşyasız gitmiş de olabilirdi. Dolabı kapayarak banyoya geçti. Groot'un traş takımı ve diş fırçası bile duruyordu.

Casey oradan da yatak odasına geçti. Yatak bozulmamıştı. Sadece koltuğun yanındaki küçük masanın üstüne bir gazete atılmıştı. Radyonun yanında duran tablada da yarısına kadar içilmiş bir puro vardı. Casey eğilip radyoyu açtı. Bir uğultudan sonra kuru bir ses polis

arabalarına Kod numaralarını vermeye başladı. Genç adam koltuğa oturarak kendisini hafiyenin yerine koymaya çalıştı.

Groot Pazartesi gecesi yatmadan evvel koltuğuna yerleşip bir puro yakmış ve gazetesini okumaya başlamıştı. Hafiyenin bu arada polis radyosundan Brunner'in ölümünü öğrenmiş olması lâzımdı. Uşak Petersen milyoneri ölü bulunca hemen polise telefon etmiş olacaktı. Merkezden radyo vasıtasıyla arablara hemen o adrese gitmeleri emredilmişti herhalde.

Casey eğilip gazeteyi aldı. Tahmininde yanılmamıştı. Bu Pazartesi gününe ait bir gazeteydi ve milyoner de o gün öldürülmüştü. Genç adam hafiyenin raporunda neler olduğunu bilmiyordu. Fakat cinayet haberini alan Groot herhalde Brunner'i kimin öldürdüğünü tahmin etmişti.

Peki Groot bu haberi alınca ne yapmıştı? İşte burası meçhuldü. İlk akla gelen hafiyenin polise gitmesiydi. Fakat adam böyle bir şeye yanaşmamıştı. Belki de bir yere saklanmıştı. Fakat mesleği icabı onun böyle bir şey yapması da pek imkân dahilinde değildi. Geriye bir tek ihtimal kalıyordu. Hafiye bu fırsattan istifade etmeye karar vererek hemen kaatille pazarlığa girişmiş ve işi açığa vurmamak için yüklü bir para istemişti.

Fakat bu da bir tahminden ibaretti. Casey hafiyenin nasıl bir adam olduğunu bilmediği için, onun bu tarz tehlikeli bir ovuna kalkışıp kalkışamıyacağına da karar veremiyordu. Belki de işin içyüzü bambaşkaydı.

Acaba Groot nasıl bir insandı? Eline böyle bir fırsat geçtiği zaman istifadeye kalkışacak kadar menfaatperest miydi?

Casey dalgın dalgın düşünürken yandaki küçük şifonyerin üst çekmesini açtı. Bunun içinde bir sürü at yarışı tahmin listesi ve birkaç tane de fotograf vardı. Casey resimleri toplayıp baktı. Hepsinde de otuz beş yaşlarında yakışıklıca bir erkek yanındaki kadına sarılmış gülümsüyordu. Yalnız her fotografta başka bir kadın görülüyordu. Anlaşılan Mr. Groot son derece çapkın bir erkekti.

Fakat bunların en enteresanı son bulduğu resimdi. Hafiye bu fotografta da gülümsiyordu. Bir kolunu sarışın bir kadının omzuna dolamış eline de bir içki kadehi almıştı. Sarışın kadın son derece dekolte bir elbise giymişti. Casey onun yüzüne bakınca kendi kendine güldü. Hafiyenin yanındaki sarışın, Lance Gorden'in iri kahverengi gözlü sekreteri Miss Nardis'den başkası değildi.

* * *

11

Audrey Nardis Brunner binasından çıktığı zaman saat tam on ikiyi iki geçiyordu. Kızın sırtında kahverengi bir kürk manto vardı. Sekreter bunu kendi aylığıyla ödemişse büyük bir masrafa girişmişti herhalde. Yok bu bir erkek arkadaşın hediyesiyse o zaman da pek ucuz sayılırdı. Sekreter endişeli endişeli etrafına baktıktan sonra kaldırımın kenarına kadar yürüdü. Biraz ilerideki sütunun arkasında duran Casey hızla yaklaşıp onun kolunu tuttu. «Birini mi arıyorsun?»

Miss Nardis birdenbire irkildi. Kahverengi gözlerini açarak «Ah!» diye bağırdı. «Ah! Siz miydiniz?»

— «Demek beni hatırlıyorsun?»

— «Ne dediniz?... Şey Mr. Gorden de sizi görmek istiyordu.»

Casey kızın koluna girip onu zorla karşıya geçirdi. Öğle tatili olduğu için sokak bir hayli kalabalıktı ve herkes yemek yemeğe gittiği için kimse onlarla meşgul değildi.

Casey, «Ne tuhaf?» diye mırıldandı. «Patronunun benimle alâkalanacağını hiç zannetmiyordum.»

— «Yok! Yok! Bana uzun uzun sizden bahsetti. Hattâ «O sahte gazeteciyi görürsen hemen polis çağır», dedi.»

— «Senin yerinde olsam böyle bir şey yapmazdım.»

— «Benden ne istiyorsunuz, kuzum?»

Casey durup etrafına bakındı. «Seninle öğle yemeği yemek istiyorum. Burada iyi bir lokanta var mı? Sabahtan beri ağzıma bir lokma koymadım.»

— «Beni saçma sapan lâflarla kandıramazsınız. Ya arzunuzu açıkça anlatırsınız ya da polis çağırırım.»

Genç adam bu tehlikeyi göze almıştı zaten. Miss Nardis sözünü yerine getirecek bir insana benziyordu. Fakat aynı zamanda Casey'in kendisinden ne istediğini de merak etmişti. Kızın tecessüsünü tahrik ettiği müddetçe korkulacak bir şey yoktu. Genç adam sekreterin kolunu sıkı sıkı tutarak, «Şu lokantaya girelim», dedi. «İlk fırsatta sana vaziyeti anlatacağım. Zaten bu sabah sana ondan telefon ettim. Seninle karşılıklı oturup konuşmamız çok iyi olacak.»

Lokanta bir hayli kalabalıktı. Fakat Casey güç belâ dip tarafta bir masa buldu. Gürültüden konuşmalarını başkalarının duymasına imkân yoktu. Üstelik tam köşeye düştükleri için de genç adam içeriye giren herkesi görebiliyordu.

Kız, oturur oturmaz gözlerini Casey'e dikti. Fena halde hiddetlenmiş olduğu belliydi. Fakat merakı dolayısıyla kendisini tutuyordu. Casey sabah ona telefon ettiği zaman ismini vermemiş ve sadece, «Kim olduğum mühim değil», demişti. «Öğle yemeğine çıktığın zaman beni kapıda göreceksin. Beni görmen menfaatin icabıdır.»

Miss Nardis, yemek listesini alarak sinirli sinirli masaya vurmaya başladı. «Sizi dinliyorum. Fakat daha ağzınızı açıp bir kelime söylemediniz.»

— «Demek Gorden beni görmek istiyor? Bunun sebebini sana anlattı mı bari?»

— «Hayır, sadece gazeteci olmadığınızı söyledi. Hepsi o kadar.»

Casey ciddî bir tavırla başını salladı. «Patronun haklı. Ben aslında gazeteci değilim.» Cebinden fotografı çıkararak yüzüstü masaya koydu.

— «Peki öyleyse ne istiyorsunuz? Beni buraya neden getirdiniz?»

— «Emin ol, senin iyiliğini istiyorum.» Fotografı kaldırarak kıza gösterdi. Miss Nardis resmi görünce şaşırdı ve merakla Casey'in yüzüne bakarak, «Bu da ne demek?» diye sordu.

— «Bu adamı tanıyor musun?»

— «Fotograftaki vaziyetimden gayet iyi tanıdığım anlaşılıyor sanırım.» Kız şaşırmasına rağmen hiç korkmamıştı. «Kendisi arkadaşımdır. İsmi de Barney.»

— «Barney mi?»

— «Evet, Barney Carter. Neden soruyorsunuz?»

— «Kendisinin şimdi nerede olduğunu biliyor musun?»

Sekreterin gözleri kısılıverdi. Audrey Nardis insanlara pek itimat etmeyen bir kızdı anlaşılan. Herhalde Gorden de ona Casey'i bir hayli çekiştirmiş olacaktı. Bu vaziyette kızın kendisine itimat etmesini beklemek biraz saçma olurdu.

Miss Nardis bir müddet sonra, «Barney'in nerede olduğunu bilmiyorum», diye mırıldandı. «Kendisini çoktan beri görmedim. Zaten aradığım da yok.»

— «Fakat karısı onu arıyor.»

Casey'in yalanı iyi bir netice vermişti. Kız hayretle, «Karısı mı?» diye bağırdı. «Fakat Barney bana evli olduğunu söylememişti ki. Ben onun karısı olduğunu bilmiyordum...»

Casey içini çekti. «Çok kötü. Kadın bu fotografı da görmüş. Şimdi hem kocasını hem de seni arıyor.»

Kızın kahverengi gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Fakat bu çok saçma bir şey! O fotograf mühim mi yani?»

Genç adam sesini çıkarmadı. O kızın endişelenerek kendisine açılmasını bekliyordu. Fakat ona acırmış gibi mahzun bir tavırla bakmayı da ihmal etmedi. Bu arada lokanta kalabalık olduğu için garsonların bir türlü onların masasına gelmemesine de memnun olmuştu. Böylece kızla rahat rahat konuşma imkânını da elde etmişti.

Audrey Nardis yine listeyi eline alıp sinirli sinirli masaya vurmaya başladı. Casey hemen, «Barney nerede?» diye sordu.

Kız hiddetli bir sesle cevap verdi. «Beni dinleyin. Barney'le aram-

da bir şey yok! Nereye gittiğini de bilmiyorum. Zaten kendisini topu topu iki defa gördüm.»

— «Sadece iki defa mı?

— «Pekâlâ... Kendisini üç dört defa gördüm. Daha doğrusu kaç kere buluştuğumuzu pek hatırlamıyorum. Bir gün Mr. Gorden'i görmek için yazıhaneye geldi. Halbuki Mr. Gorden iş icabı bir yere gitmişti. Barney benimle konuştuktan sonra birlikte akşam yemeği yememizi teklif etti. Fakat ben buna yanaşmadım. Her gelişinde ısrar ediyordu. Nihayet üçüncü seferinde razı oldum. Fakat sırf bana musallat olmaması için bu teklifi kabul ettim. Şimdi anladınız mı?»

Casey gülümsedi. «Evet. Peki Barney senden memnun kaldı mı?»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Yani kendisini o geceden sonra gördün mü?»

Kızın yüzü birdenbire kıpkırmızı oldu. Casey fazla ileri gittiğini anlamıştı. Miss Nardis kaşlarını çatarak, «Bu sizin üstünüze vazife değil», diye homurdandı.

Casey omzunu silkti. «Böyle söylemekte haklısın zira sen de benim vazifemi bilmiyorsun... Ha aklıma gelmişken sorayım. Barney, patronunla konuşmaya muvaffak oldu mu?»

Kız konuşmamaya karar vermişti anlaşılan. Maamafih genç adam da bu arada istediğini öğrenmişti zaten. Elinde en küçük bir delil bile olmamasına rağmen Carter B. Groot'un neyi tahkik ettiğini artık biliyordu. Gorden'in yazıhanesine girebilmek için de bu kızdan istifade etmişti anlaşılan. Herhalde hafiye binanın civarında durup kapıyı gözetlemiş ve avukat çıkıp gittiği zamanlar yazıhaneye koşarak Miss Nardis'le dostluk kurmaya çalışmıştı. Üstelik kız dedektifin kendisine hayran olduğunu sandığı için onun sık sık gelip gitmesinden de şüphelenmemişti. Acaba Groot bu arada Lance Gorden'in yazıhanesine bir teyp yerleştirip konuşmaları da banda almaya muvaffak olabilmiş miydi? Casey avukata rastladığına çok pişmandı. Gorden kendisini tanımasaydı hafiyenin usulüne baş vurarak yazıhaneye girmek ve bir hayli malûmat edinmek işten bile değildi. Genç adam bu hususu düşünürken bir garson masalarına gelerek ne yiyeceklerini sordu.

Casey hemen en pahalı yemekleri ısmarladı. Bu arada Miss Nardis'in hiddeti de biraz geçmişti.

Garson gittikten sonra Casey, «Herhalde Barney gibi tiplere çok rastlamışsındır?» dedi. «Gorden'in bir hayli müşterisi olmalı.»

Kız onu pis pis süzdü. «Siz kimsiniz?»

Casey bu suale aldırmıyarak devam etti. «Sadece Mrs. Brunner'in işleri kâfi... Duyduğuma göre kadın ona sormadan hiçbir şey yapmazmış. Gorden aklı başında ve çalışkan bir insan olacak.»

Kız patronunun methedildiğini duyunca biraz yumuşar gibi oldu.

— «Lance Gorden bu arada Mrs. Brunner'in hayır işlerine de bakıyormuş değil mi? Galiba o kadın fakirlere yardım etmekten çok hoşlanıyor.»

Miss Nardis, «Neden etmesin?» diye homurdandı. «Bu para kendi cebinden çıkmıyor ki. Darius Brunner'le evli olsaydım, ben de hayır cemiyetlerine para vermekten hoşlanırdım.»

Casey bu lâfları duyunca şaşırdı. Mrs. Brunner'i sadece kapı aralığından görebilmişti. Buna rağmen derhal onun köklü ve çok zengin bir ailenin kızı olduğuna karar vermişti. Kadının konuşma tarzı, giyinişi duruşu Casey'de bu intibaı uyandırmıştı. «Ben Mrs. Brunner'in şahsî serveti olduğunu sanıyordum.»

— «Ne münasebet!» Audrey Nardis'in hiddeti tamamiyle geçmişti. Hemen dedikoduya başladı. «Brunner'le evlenene kadar beş parası bile yokmuş. Boston'lu kibar bir ailenin kızıymış ama babası bütün servetini borsada kaybetmiş... Hattâ o arada evlerini bile ipotek etmişler.»

— «İşi şimdi anladım. Demek Mrs. Brunner çok sıkıntı çektiği için fakirlerin halinden anlıyor. Onun için kocasının parasını hayır cemiyetlerine veriyor... Herhalde kendi parası olsaydı, böyle har vurup harman savurmazdı.»

Casey bu sözleri sırf Audrey Nardis'i memnun etmek için söylemişti. Fakat nedense kız yine sinirlendi. Kaşlarını çatarak, «Kocasının parasını istediği gibi harcamak onun hakkıdır», diye homurdandı. «Düşünecek olursan kadın tam yirmi sene kendisinden yaşlı bir adama tahammül etmiş. Böyle bir insana dayanmak kolay iş değil.»

Casey, «Darius Brunner kötü bir insan mıymış?» diye sordu.

— «Erkeğin iyisi olur mu?.. Kimbilir ne kusurları vardı!»

Casey yavaş yavaş vaziyeti anlıyordu. Darius Brunner karısının işlerine bakan avukattan şüphelenerek pek tanınmayan bir hafiyeye baş vurmuştu. Hafiye Gorden hakkında bir şeyler öğrenerek milyonere bildirmiş ve bu arada nasıl olduysa avukat vaziyeti anlayarak milyoneri öldürmüştü. Casey, Carter Groot'un bildiklerini öğrenebilmek için neler vermezdi. Fakat o hakikati ortaya çıkarmak için elinde pek zayıf bir ipucundan başka bir şey yoktu. Karşısında oturan kız belki bir şeyler biliyordu ama bunları Casey'e anlatmak niyetinde değildi.

Üstelik Miss Nardis sabırsızlanmaya da başlamıştı. Gözlerini genç adama dikerek, «Hâlâ bana adınızı ve ne iş yaptığınızı söylemediniz», diye homurdandı. «Once Barney'den bahsettiniz. Sonra Brunner'lerle Mr. Gorden'den lâf açtınız. Bakalım ne zaman sıra size gelecek... Benden ne istiyorsunuz?»

— «Daha başlangıçta sana ne istediğimi söyledim. Barter B. Groot'u arıyorum.»

Casey hafiyenin ismini kasten söylemişti. Böylece kızı biraz şaşırtacağını ümid etmekteydi. «Carter B. Groot», diye tekrarladı. «Diğer ismiyle Barney Carter. Kendisi sana asıl mesleğini söyledi mi bilmem? Fakat aslında o bir dedektiftir. Darius Brunner patronunun işlerini tahkik etmesi için onu vazifelendirmiş. Brunner bilhassa karısının hayır cemiyetlerine verdiği paralarla alâkadarmış. Açıkçası patronunun zimmetine para geçirdiğinden şüpheleniyormuş.»

Miss Nardis boğulacak gibi oldu ve boğuk bir sesle, «Yalan!» diye bağırdı. «Yalan söylüyorsunuz!»

Casey omzunu silkti. «Bana inanmıyorsan, git Gorden'e sor. Ha bu arada Groot'un bürosundan çalınan raporun da ne olduğunu sormayı unutma... Zaten Groot da ortalarda yok. Onun başına da bir şey gelmiş olabilir.»

Casey artık oradan uzaklaşma zamanının geldiğini anlamıştı. Fena halde sinirlenmiş olan sarışın kız birdenbire polis çağırmaya karar verebilirdi. Halbuki genç adam o ara polisle karşılaşmak arzusunda değildi. Usulca yerinden kalkıp sekreterin yanında durdu. «Bu arada patronuna haber vermeyi unutma. Groot bu tahkikatı tek başına yapmamıştı... Raporda yazılı olan şeyleri bilen başkaları da var.»

Casey, avukatın bu sözleri duyunca fena halde telâşlanacağını tahmin ediyordu. Belki de Gorden şaşalayarak bir hatâ yapabilirdi.

* * *

Hızla lokantadan çıkan Casey dışarıda etrafına bakındı. Cadde hâlâ kalabalıktı ve ortalarda polise benzer bir şey yoktu. Yakasını kaldırıp hızlı, hızlı yürümeye başladı. Herhalde Miss Nardis yemeğini bırakıp telefona sarılmış olacaktı. Belki de o anda Gorden'e olup bitenleri anlatmaktaydı. Bu yüzden Casey biran evvel bu semtten uzaklaşmak istiyordu.

Kız patronuna âşık olduğuna göre onu korumak için bütün konuşmayı eksiksiz olarak ona anlatacaktı. Herhalde Gorden bir müddet düşündükten sonra raporda yazılı olan şeyleri bilen ikinci şahsı da öldürmeye kalkacaktı. Bu arada Casey de iyi bir plân yapıp onu tuzağa düşürebilirdi.

Casey tekrar Groot'u düşünmeye başladı. Acaba hafiye neredeydi? Genç adam gitgide onun öldürülmüş olduğuna kanaat getirmeye başlamıştı. Fakat kaybolmuş bir dedektifi, kendisi gibi bir insanın tek başına arayıp bulması çok zor hattâ imkânsızdı. Bu işi ancak polis başarabilirdi. Lâkin Casey gidip onlara bildiğini anlatacak vaziyette değildi. Halbuki polis Groot'u ölü veya diri ele geçirdiği tak-

dirde Lance Gorden'in durumu çok kötü olacaktı. Acaba ne yapmalıydı?... Bir kırtasiyecinin önünden geçen Casey'in aklına parlak bir fikir geldi. İçeriye girip bir zarf aldı ve en yakın postahanenin yolunu tuttu.

Casey, postahaneye gelince cebinden Carter B. Groot'un masraf defterini çıkartıp Darius Brunner'le alâkalı sahifeyi kopartarak zarfa yerleştirdi ve üstüne de Müfettiş Johnson'un ismini, polis merkezinin adresini yazdı. Cinayet Masası Müfettişlerinden Johnson, imzasız bir mektupla alâkalanmazdı. Zira ona her gün bir sürü meraklı böyle mektuplar yollamaktaydılar. Fakat, Carter Groot'un tuttuğu hesaplar muhakkak polis memurunun ilgisini çekecekti.

12

Casey, Maggie'nin stüdyosuna dönerken hayatından oldukça memnundu... Hiç olmazsa bazı kuvvetler harekete geçmişlerdi... Bir şeyler yapıyorlardı... Tabii Casey, bunların ne olduğunu bilmiyordu, o da başka. Fakat, neşesi o kadar yerine gelmişti ki, geç olmasına rağmen bir lokantaya girip, yemek yedi. Bir taraftan da telâşından bitiremediği diğer öğle yemeğini, hesabı ödemek zorunda kalan Miss Nardis'i düşünerek, istihzayla güldü. Bu arada Lance Gorden'in bu kurşuni, ıslak akşam üzerinde neler hissettiğini tahmine de çalıştı.

Evet... Casey, muhayyilesinin yardımıyla bu acaip, garip maceranın sonunu görebiliyordu. Şimdi gözlerinin önünde şu harikulâde manşetler vardı: **«BRUNNER'İN KAATİLİ YAKALANDI...» «GORDEN BRUNNER'İ ÖLDÜRDÜĞÜNÜ İTİRAF ETTİ»** Genç adamın omzundan büyük bir yük kalkmıştı sanki. Doğrusu böyle hayal kurmak çok hoştu.. Hoştu, hoştu ama bu hayaller bir noktada duruveriyordu... Gorden yakalandıktan sonra ne olacaktı? Casey, hayallerinin böyle birdenbire kesilmesinin sebebini anlıyamıyordu. Ondan sonra neler olacağı meydandaydı. Şöyle bol paraya karşılık nikâhı feshettirecekti... Sessiz sedasız yapılacaktı bu... Hayır, belki de biraz gürültü çıkacaktı... Zira karşı tarafın para hususunda itiraz etmesi de imkân dahilindeydi... İşte Casey Morrow'un bütün istediği bundan ibaretti. Fakat genç adam bütün bunları kendi kendisine tekrarlarken, yalan söylediğini de biliyordu. Böyle garip bir şekilde heyecanlanmasının sebebi otobüsün kendisini Erie sokağına götürmesi değil miydi? Oradan da hemen küçük, karanlık bir apartmana koşacaktı... İpek saçlı bir kızın, mutfağında yemek pişirdiği ufacık apartmana... İşte Casey, bu hayali istemiyordu... Çünkü bu işin sonu yoktu.

Eski, harap binaların bulunduğu sokak gayet tenhaydı. Sadece Maggie'nin stüdyosunun tam karşısında, kaldırımın kenarına bir araba bırakılmıştı. Bu da zaten gölgelerin arasına karıştığı için hiç gözükmüyor... İnsan, sokak tamamiyle boşmuş gibi bir hisse kapılıyordu. Casey, Maggie'nin kiraladığı arabayı binanın önüne bırakacağını sanmıştı... Fakat görünürde böyle bir otomobil yoktu...

Genç adam, «Belki araba arkadadır», diye düşündü. Fakat bunun doğru olup olmadığını tahkike de kalkmayarak hemen yukarıya koştu. Maggie, kendisini bekliyordu. Mübalâğalı bir sabırsızlık ifadesi kadının yuvarlak yüzünü kırıştırmıştı.

Maggie, onu telâşla içeri sokarak, «Demek nihayet gelebildin», dedi. «Bütün gün neredeydin?»

Casey, içini çekti. «Gitmediğim yer kaldı mı?... Neyse... Araba kiraladın mı?»

Maggie, başını salladı. «Evet... Yandaki geçitte... Benzin deposu dolu. Arabanın bir haftalık kirası verildi... Küçük dostum, bundan sonra benden yardım bekleme. Kendi başının çaresine bak.»

Gözlerindeki mütecessis ve meraklı ifadeden, bu sözlerinin pek de doğru olmadığı anlaşılıyordu. Maggie Doone, onu sorguya çekmeğe kalkmamasına rağmen, her kadın gibi meraklıydı. Casey, ona olanları anlatmakta bir mahzur görmedi. Zaten ayakları da acıyordu. Bir sandalyeye çökerek, cebinden sigara paketini çıkardı. Çakmağıyla sigarasını yakarken, «Böyle işler insanı çökertir...» diye mırıldandı.

— «O adamı gördün mü?»

— «Hangi adamı?»

— «Göreceğini söylediğin adamı canım...»

Casey, «Hayır», dedi. «Göremedim... Bu uzun bir hikâye...» Maggie'ye Carter Groot'u bulamadığını anlattı. Hattâ kadına bazı düşüncelerini de açtı. Maggie, başını yana eğmiş, dudaklarını da düşünceli bir tavırla büzmüş, dikkatle onu dinliyordu.

Genç adamın konuşması bitince, Maggie, «Bu mesele hiç hoşuma gitmedi», dedi.

Casey, «Benim de gitmiyor», diye itiraf etti. «Vaziyete bayıldığımı sanmıyorsun ya?... Neyse... Ben elimden geleni yapmağa çalışıyorum.»

— «Meselâ şu Groot'u ele al, Casey... Adam nerede dersin? Bu hususta bir fikrin var mı?»

— «Eğer bir fikrim olsaydı, o zaman bu meseleyi çabucak hallederdim. Maggie, «Green Pastures» vakfı diye bir şey duydun mu?»

Kadın, boş gözlerle ona baktı. Sonra da şaşkın şaşkın, «Green Pastures vakfı», diye tekrarladı. «O da nedir? Yaşlı vaizlerin oturdukları bir yer mi?»

Genç adam, izah etti. «Brunner'in sekreterinin anlattığına göre şu sıra Mrs. Brunner en çok bu hayır cemiyetiyle meşgulmüş. Güya orada suç işlemesi muhtemel çocuklar kalmakta ve terbiye edilmekteymiş...»

— «Neden 'güya'?»

Casey, güldü. «Artık ben her şeyden şüphelenmeğe başladım, Maggie. Şu arada beni, böyle bir yerin mevcut olduğuna ikna edemezsin.»

Maggie'nin en iyi tarafı söylenilen sözleri hemen kavramasıydı. Kendisine uzun uzun izahat vermeğe hiç lüzum kalmıyordu. Hattâ bazan Casey, genç kadının kendisinden de ileride olduğundan şüphe etmekteydi. Maggie, masum masum, «Yani dostumuz Gorden'in bu işten bir hayli kâr ettiğini mi söylemek istiyorsun?» diye sorunca yanılmadığını da anladı.

— «Eğer yanılmıyorsam, dostumuz Lance Gorden ceplerini tıkabasa doldurmakla meşgul...»

— «Peki, ya Mrs. Brunner?»

— «Herhalde onun bundan hiç haberi yok... Phyllis'in söylediğine göre kadın, Brunner'in kendisine verdiği çeklerin arkasını imzalar, bir de kirli suratlı çocuklarla bol bol resim çektirirmiş... İşin malî tarafını dostumuz Lance Gorden idare ediyormuş...»

Gorden'in elinde mükemmel bir fırsat vardı, doğrusu... Bunu Maggie de anlamıştı. Fakat genç kadın o anda bunu değil, daha başka bir meseleyi düşünüyordu. Bu yüzden de çehresinde son derecede ciddî bir ifade belirmişti. «Gidip, Gorden'e meydan okumakla tehlikeli bir şey yaptığının farkında değil misin? Başının belâya gireceğini anlamıyor musun? Tabiî yanılıyorsan, o başka...»

Casey, içini çekti. «Ateşle oynadığımın ben de farkındayım, Maggie. Fakat şunu da unutma... Ne yaparsam yapayım, Brunner'in katili yakalanıncaya kadar diama tehlikenin gölgesinde yaşayacağım. Bu vaziyetten, Brunner'in kaatili hâtıralarını savcıya anlatmağa başladığı an kurtulabilirim...» Hafifçe gülerek, Maggie'nin yüzüne baktı... Sonra da İrlândalı aksanıyla, «Ne o Maggie Doone?» dedi. «Senin gibiler, benim karakterimde adamlar için üzülür mü?»

Kadın, hırsla, «Rolü bırak şimdi», diye homurdandı. «Zaten babam İskoç'du. Annemde de Kızılderili kanı vardı... Hem ben seni değil, arabayı düşünüyorum... Neticede onu ben kiraladım... Deftere de benim adım yazıldı.»

Duvara doğru uzanarak, ışıkları yaktı. Hava, bütün gün, kurşuni bulutların yüzünden ağır ağır kararmıştı. Sanki Maggie'nin lâmbaları yakması bir işaretmiş gibi birdenbire yağmur başladı... Artık iri damlalar, sanki gök delinmiş gibi olanca şiddetleriyle tepe camına çarpıyorlardı.

Oturup, uzun uzun konuşmak için müsait bir havaydı... Fakat Casey, birdenbire bütün huzurunun kaçmış olduğunu hissetti. Yağmur daima genç adamın kendisini yapayalnız hissetmesine sebep olurdu. Şimdi bu havanın Phyllis'e nasıl tesir ettiğini kendi kendisine sorup duruyordu.

Kalkarak, kapıya doğru yürüdü... «Şimdilik Allahaısmarladık. Sana yine haber getiririm...»

— «Casey...»

Genç adam, tam kapıyı açıyordu. Maggie'nin seslendiğini duyunca, dönüp baktı.

Kadın, «Dikkat et», dedi. «Yani arabaya dikkat et...»

Dışarıda yağmur, karanlığa karşı çekilmiş gümüş bir perdeye benziyordu. Casey, bir an beton merdivende durarak, yakasını kaldırdı. Etrafına bakındı. Maggie, arabanın yandaki geçitte olduğunu söylemişti. Acaba hangi taraftaydı bu? Casey, evvelâ sola bir göz attı. Sonra da sağa... Evet, binanın köşesinden kurşuni bir arabanın burnu hafifçe çıkmıştı. Casey, merdivenlerden inerek, iyice ıslanmış olan kuru otların üzerinden ilerledi. Hızla yürüyordu. Yağmurdan korunmak için başını da önüne eğmişti. İşte bu yüzden de karşıki kaldırımın kenarında duran arabanın farlarının yandığını, otomobilin ağır ağır hareket ettiğini görmedi. Araba birdenbire hızlanarak döndü, yan geçide saptı. Artık tamponları Casey'in bir adım ilerisindeydi. Genç adam, gayri ihtiyari küfrederek, geriye sıçradı. Ayni anda otomobilin arka kapısı çabucak açılarak, inanılmayacak kadar iri yarı bir adam dışarı fırladı. Yabancı elini kaldırarak, Casey'in üzerine saldırdı.

Adam, matrağı indirdiği zaman Casey, tekrar geriliyordu. Bu yüzden darbenin kafasına inmesinden kurtuldu... Matrağı kafasına yeseydi, muhakkak derhal bayılacaktı. Maamafih bütün çevikliğine rağmen kendisini darbeden tam mânasiyle kurtaramadı... Hem matrağın tesiriyle, hem de ıslak otlar yüzünden yere yuvarlandı... Düşerken meçhul düşmanının bacaklarına sarılmağa çalıştı ama muvaffak olamadı. Sonra olduğu yerde büzülerek, ikinci darbeyi bekledi.

— «Casey! Anahtarları unuttun!»

Seslenen Maggie'ydi... Casey'e, sanki kadın çok uzaklarda bir yerden bağırıyormuş gibi geldi. Sonra telâşlı ayak sesleri duyuldu. Maggie, beton merdivenlerden süratle iniyordu.

— «Casey!... Anahtarlar!»

İşte bu yüzden ikinci darbe inmedi. Casey, ayağa fırlarken, o iri yarı gölgenin, arabanın arka tarafına atladığını farketti. Meçhul şahıs, kapıyı çarparak kapadı. Araba homurdanarak, geri geri giderken, Casey de biran şoförün, ışıkların hafifçe aydınlattığı yüzünü gördü.

Maggie, artık ciyak ciyak bağırıyordu. «Ne oldu? Casey! Nen var? Söylesene! Ne oldu?»

— «Bir şey olmadı, Maggie... Bir şey olmadı... Sen şu anahtarları ver bakalım... Hakikaten mühim bir şey yok, Maggie.»

Maggie, kendisine yardıma çalışıyordu. Fakat genç adam bunu istemiyordu işte. Kadın, önünde durmuş, heyecanla yakasına yapışmıştı. Zavallı o yağmurda dışarıya olduğu gibi fırlamış, sırtına bir şey almağı da düşünmemişti.

Maggie, ısrarla, «Yaralısın!...» diye haykırdı. «Yaralanmışın! Başın kan içinde...»

— «Yıkarım, yıkarım... Sen bana anahtarları ver.»

— «Kimdi o?»

— «Gorden!»

Maggie, hafifçe gerileyip, ona dikkatle baktı. «Gorden? Bundan emin misin, Casey?»

Genç adam, tereddüt etti. Hakikaten, o matraklı dev Gorden miydi? Buna pek ihtimal de veremiyordu. Neticede Lance Gorden, bütün ümidini kaybetmedikçe, şaşalamadıkça böyle bir şey yapmaz, kendisini tehlikeye atmazdı. Fakat kendisinin böyle düşünmesi de saçmaydı. Darius Brunner'i ortadan kaldıran bir adam, her işe burnunu sokan, mütecessis bir insanın kafasını yarmaktan kaçınır mıydı? Yalnız Casey, bir tek şeyden emindi...

Maggie'ye, «Son dakikada direksiyondaki adamı gördüm», dedi. «Ona daha önce Lance Gorden'in evinde de rastlamıştım... Adam uşak filân sanırım... Allahaşkına, Maggie! Artık bırak da gideyim. Belki adamlar, başladıkları işi bitirmek için geri gelirler.»

Mesele yalnız bu değildi tabii. Fakat uzun uzun izahata girişmek ve bu yüzden de vakit kaybetmek istemiyordu. Maggie'nin koşarak gelip, işleri alt üst etmesi yüzünden korkmuş olan Gorden veya onun kirli işlerini gören adamı biraz ileride beklemeğe ve kendisini takip etmeğe karar verebilirdi. Herhalde adamlar yan geçitteki arabayı görmüşler, onun bir yere gitmeğe hazırlandığını da anlamışlardı. Maggie'nin, genç adamın yakasına yapışmış olan elleri hafifçe gevşedi. Casey de fırsattan istifade ederek hemen geriye sıçradı. Kadının elinden anahtarları kaptı. Islak otların üzerine düşmüş olan şapkasını da çabucak almağı unutmadı. Yediği şiddetli darbeden fazla rahatsız olmamıştı. Sadece kendisine tepesi birdenbire yarılıverecekmiş gibi geliyordu, işte o kadar. Fakat Casey, buna da aldıracak halde değildi.

Arabaya doğru seyirtirken, Maggie'ye, «İçeri gir», diye seslendi. «Haydi, durma!» Fakat kadın yerinden kımıldamadı... Casey, arabayla uzaklaşırken o hâlâ yağmurda hareketsiz duruyordu.

Akşamın, o her şeyin vuzuhsuzlaştığı, hatların keskinliğini kay-

bettiği, esrarengiz saatleriydi. Kurşunî alaca karanlık ve kurşunî yağmur şehrin ıslak, yeknesak, kasvetli gölgelere bürünmesine sebep olmuştu. Buna rağmen Casey, farları ancak bir müddet ilerledikten sonra, kuzeye doğru saparken yakmağa cesaret edebildi. Bir dakika sonra ise kalabalık caddeye çıkmış, evlerine dönen memurların arabalarının arasına karışmıştı. Artık peşinde biri varsa bile kendisini kolay kolay takip edemiyecekti.

Fakat belki de onu takip etmeğe ihtiyaçları yoktu. Belki de bunu çoktan yapmış, Carter Groot'un kayıp dosyasında neler olduğunu bildiğini söyleyerek, öğünen bir budalayı istedikleri zaman nerede bulabileceklerini öğrenmişlerdi. Casey, bu yalanı uydurarak, Gorden'i kışkırtmağa çalışmıştı ama doğrusu adamın böyle şiddete müracaat edeceği hiç aklına gelmemişti... Pekâlâ, Lance Gorden onu Maggie'nin stüdyosunda bulabileceğini nereden öğrenmişti? Casey, bu sualin cevabını kendi kendisine vermekten bile hoşlanmadı. Zira mesele çok basitti... Maggie de yağmurda kendisine bunu îmaya çalışmıştı herhalde... «Neredeyse», diye homurdandı. «Lance Gorden'e şehrin plânını verecek, üstelik Phyllis'in kaldığı yeri de kırmızı kalemle işaretliyecektim... Kızı daha önce Erie sokağındaki yerde bulan Lance Gorden... Tabiî adam benim de aynı mahallede olduğumu anladı...»

Casey, arabayı dikkatle sürüyordu. Takip edilmediğinden iyice emin oluncaya kadar birkaç yan sokağa da saptı. Bu arada bazı neticelere de varmıştı. «Eğer Gorden apartmanı bilseydi, gidip Maggie'nin stüdyosunun önünde beklemek zahmetine katlanmazdı... Zaten o zaman daha evvel hücuma geçerdi... Maamafih, yine ihtiyatlı davranmam iyi olur...»

Apartmanın önünden geçerek, arabayı park etti. Sonra da yağmurdan yakındaki bir dükkânın kapısına sığındı. Oradan gelip geçen arabaları seyretti... Otomobillerin civarda durmadığına kanaat getirdikten sonra, apartmana gitti.

Casey'in merdivenlerden çıkarken ilk farkettiği şey müzik oldu... Galiba Phyllis, müzisyenlere ziyafet çekiyordu. Genç adam, anahtarıyla kapıyı açarak, içeriye girdi. Neyse... Genç kız yalnızdı. Fakat bir ara çıkıp bir yerden koskocaman bir radyo almış ve bunu mutfaktaki dolabın üzerine yerleştirmişti. Şimdi de müziğe uyarak Casey'in bilmediği bir dans yapıyordu. Genç adam bunun bir Macar dansı olduğunu tahmin etti. Phyllis, ayakkabılarını fırlatıp atmıştı. Saçları omuzlarını okşuyordu. Mutfaktan odaya, odadan mutfağa geçiyor, neşeyle danseriyor, dansediyordu... Bir müddet Casey'in farkına varmadı. Sonra da kurgusu biten bir bebek gibi ağır ağır durdu.

Genç adamın bakışlarındaki sertlik ve huşuneti farkederek, «Ke-

kendimi çok yalnız hissediyordum...» diye kekeledi. «Ra-radyoya fazla para vermedim.»

Bu haliyle, azar işitmeğe hazırlanan fakat bunun sebebini de pek bilmeyen küçük bir kıza benziyordu... İnsanın omzuna kadar gelen bir kız çocuğuna. «Yemek fırında, Casey... Bakkal bana bunu nasıl yapacağımı tarif etti.»

Casey, çabucak mutfağa girerek, radyoyu kapattı. «Âlâ... Artık mahalledekilerle sıkı fıkı olmağa başladığın anlaşılıyor... Bakkal, kasap...»

Phyllis, «Kasaba gitmedim», diye itiraz etti. «Biliyorsun bugün Cuma... Sana Cumaları et yiyip yemediğini sormayı unuttum... Onun için bakkal bana börek yapmasını tarif etti. Casey!»

Genç adam şapkasını çıkarmıştı. Şimdi yüzü sapsarı kesilmiş olan Phyllis, Casey'nin başındaki kana bakıyordu. Artık Casey, kıza her şeyi anlatacaktı tabii. Fakat evvelâ banyoya gidip, yarasını yıkaması lâzımdı.

Phyllis, «Evde hiçbir şey yok», diye inledi. «Ne tentürdiyot var... Ne gazlı bez... Ne de sargı...»

Casey, haykırdı. «Onlara lüzum yok zaten... Yaram mühim değil. Hafif bir sıyrık...»

Saçlarını mahsus, sıyrığı kapatacak şekilde alnına doğru indirdi. Sonra da olanları Phyllis'e kısaca anlattı. Genç kız, hiç sesini çıkarmadı. Ayakkabılarını giymeği unutmuştu. Çoraplarıyla orada durmuş, alt dudağını ısırıyordu. Güzel yüzünde Casey'nin gizlemeğe çalıştığı korkunun akisleri vardı sanki.

Genç adam, «Bugün gelen oldu mu?» diye sordu. «Seni sorguya çekmeğe, ağzını aramağa kalktılar mı?»

Phyllis, güç duyulur bir sesle: «Bö...böyle bir şeyin farkında değilim», diye kekeledi.

— «Peki, sokağa çıktığın zaman peşine takıldılar mı?»

Phyllis, inler gibi, «Bilmiyorum...» dedi. «Casey... Ne demek istiyorsun? Bu suallerinin mânası nedir? Burada olduğumuzu kimse bilmiyor ki!»

Casey, kızın kendisini zorla oturttuğu banyonun kenarından kalkarak, ağır ağır oturma odasına gitti. Işıkları söndürerek, usulca pencereden dışarı baktı... Aşağıdaki sokak lâmbası ıslak kaldırımın üzerinde bulanık, sarı bir daire meydana getiriyordu. Fakat dışarıda başının üzerine bir gazete tutmuş olan bir satıcı kızla, çok yorgun olduğu için ıslandığına bile aldırmayarak, ağır ağır yürüyen sefertaslı bir adamdan başka kimse yoktu. Demek ki apartmanı göz hapsine almamışlardı. Casey, pencereyi yavaşça kapayarak, geri çekildi.

Dikkatle Phyllis'i süzerek, «Burada kalmamızı hiç doğru bulmu-

yorum», dedi. «Tehlikeli bir şey bu... Onlar Maggie'yi gördüler. Tekrar stüdyoya dönüp, ona bizim nerede kaldığımızı söyletebilirler.»

— «Maggie, bizi ele vermez.»

— «Vermek mecburiyetinde kalabilir... Neticede o da insan... Zavallıyı zorla söyletebilirler... Evet... En iyisi buradan çıkıp gitmek, Phyllis.»

— «Ama... nerede, Casey? Seninle nereye gideceğiz? Nereye gidebiliriz?»

Evet, nereye? Artık bir tek yer kalmıştı... Casey'nin nefret ettiği bir yer... Fakat oradan ne kadar hoşlanmazsa hoşlanmasın mecburen «kürkçü dükkânı»na gidecekti... Alaca karanlıkta, hiç kımıldamadan, sessiz sedasız Phyllis'e baktı. Kız, tam kapının önünde duruyor, arkadan süzülen ışık etrafında parlak bir çerçeve meydana getiriyordu. Şu anda onun, Casey'in hatırladığı «bardaki rüya»yla hiçbir alâkası yoktu. Phyllis, şimdi bir çocuktan farksızdı. Sokağa fazla çıkmaması, kimseyle konuşmaması lâzım geldiğini bir türlü anlayamıyan, bunu kabul edemeyen bir yaramaz... İlk yağmur babasının mezarının üzerine düşerken, ölümün gölgesinde yaşadığını düşünmeyerek neşeyle danseden deli dolu bir kız... Ne yapıp yapıp onu, tehlikeden kurtarması, rahatsız edilmeyeceği, kolay kolay bulunamıyacak bir yere götürmesi lâzımdı...

Evet... Phyllis Brunner'in de, bu büyük şehrin aldırış bile etmediği, insan yerine koymadığı binlerce «küçük insan»ın arasına saklanması icabediyordu.

Ancak bu suretle Azrailin pençesinden kurtulabilecekti...

13

Senelerden beri sokağa «Pulaski Yolu» denilmekteydi. Fakat burası hem Casey ve hem de bir sürü genç için daima «Crawford Caddesi» olarak kalacaktı. Burası, öyle renkli kartpostallara geçecek, resimleri yapılacak bir yer değildi... Hayır, bu da diğerleri gibi bir sokaktı işte. Trafik işaretleri, tramvay rayları olan kalabalıkça bir sokak... Buradan ilerlediğiniz takdirde evvelâ Fullerton ve Diversey, sonra da Milwaukee caddelerini geçerdiniz. Bu caddelerden sağa sola daha ehemmiyetsiz, biraz darca sokaklar ayrılırdı. Bunların iki tarafında iki katlı ahşap evler, beton verandalı kırmızı tuğla kulübeler vardı... Evlerin önündeki yine beton çiçekliklere dikilen petunyalar hiçbir zaman yaşamaz, her blokta muhakkak bir mekteple bir sürü dükkân bulunurdu. Hattâ arada sırada göze şöyle ortasında çocukların girebileceği bir havuz olan küçük, yeşil bir saha da

çarpardı. Bu sokakların, insana parkları, ormanları, uzak memleketleri hatırlatan isimleri vardı. Tabii etrafınıza bakar bakmaz bu tesir kaybolurdu, o da başka... Veya bu sokaklara artık herkesin unuttuğu adamların adları verilmişti... Yağmurda kuzeye doğru ilerleyen Casey için bunların hepsi de o kadar aşinaydı ki... Burası şehrin fakir mahallelerinden sayılmazdı... Öyle oda oda kiraya verilen eski binalarla dolu bir yer de değildi. Fakat mahalle sakinlerinin gitgide fakirleştikleri daha ilk bakışta anlaşılıyordu...

İşte bu sokaklardan birinin köşesinde, troleybüs durağının tam karşısında gözü rahatsız eden, sarı tuğla, iki katlı bir bina vardı. Bunun üst katı beş odalık bir apartmandı. Alt katı ise Big John Posda'nın meyhanesi... Casey, arabayla barın önünden geçti. Blokun etrafında bir kere dolaştıktan sonra otomobili yan sokağa bıraktı. O arada Phyllis Brunner'e, babası dokuz yaşındayken ölen, annesi Big John'ın meyhanesinde garsonluk eden Casimir Morokowski hakkında lüzumlu her şeyi anlatmıştı. Annesi haftada on bir dolar kazanırdı. Sonra kadın Big John'la evlenmiş ve tabiî bu on bir dolardan da olmuştu.

Phyllis, Casey'in anlattıklarını sessiz sedasız dinledi. Hiç kımıldamadan, genç adamın yanında oturuyordu. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı. Yüzü sapsarıydı. Bal rengi saçlarını yeşil bir eşarpla iyice örtmüş, paltosunun yakasını kulaklarına kadar kaldırmıştı. Yerde, ayaklarının arasında duran küçük bavulda bütün eşyaları vardı. Hem kendisininkiler, hem de Casey'inkiler... Yalnız radyoyu bavula koymamışlardı. Bu genç kızın dizlerinin üzerinde duruyordu. Phyllis, kollarıyla da radyoya sıkı sıkı sarılmıştı.

Arabadan inerlerken, Casey, «Radyoya ihtiyacımız olmayacak», diye mırıldandı. «İçerisi bir hayli gürültülüdür...»

Meyhane hiç değişmemişti... Pencereler, yarısına kadar yeşil yağlı boyayla boyanmıştı. Tek değişiklik, John'un kapısının üzerine taktırmış olduğu Neon ışıklı levhaydı. Tahta eşyalar, gayet koyu renkliydi. Peyke, aşına aşına âdeta cilâlı bir hal almıştı. Karşıda, mutfağa açılan çift kanatlı kapıların yanında tahta bölmeler uzanıyordu. Bölmelerin yarısı boştu. Fakat peykenin önü bir hayli kalabalıktı. Kır saçlı iki kadın da «juke box»a habire para atıyorlar ve salona canlı bir polka yayılıyordu.

Casey, daha Big John'u görmeden, onun sesini duydu. Öyle olacağını da tahmin etmişti zaten. Phyllis'i bölmelerden birine götürdükten sonra peykeye yaklaştı.

Big John, «Rakkamlar!» diye kükrüyordu. «Rakkamların hiçbir kıymeti yoktur... Beni dinle, oğlum... Böyle şeylere karnımız tok bizim.»

Karşısında oturan müşteri haykırdı. «Bunlar rakkam değil, Big

John! Bunlar rakkam değil... Ben istatistiklerden bahsediyorum! Hükûmetin hazırladığı istatistiklerden!»

— «İstatistikler!» Big John, balyoz gibi elini peykeye vurdu. Bira dubleleri hafifçe oynadılar. Meyhaneci, «İstatistikleri kim ne yapsın?» diye gürledi. «İstatistiklere kimin ihtiyacı var? İşim bozuluyor! Bunu ben herkesten iyi biliyorum! Sen işten kovuluyorsun! Herhalde bunu herkesten iyi biliyorsun! Allah kahretmesin! İnsanlar istatistiklerle karınlarını doyuramazlar ki!»

İşte Big John böyle bir adamdı. Daima münakaşa eder, o arada da dublelere bira doldurur, barın üzerini siler veya elindeki ıslak peşkiri sallayarak aileye ait kapıdan içeri giren ahbaplarını selâmlardı... Fakat daima elleri işler ve daima da olanca sesiyle bağırırdı... Casey, kapının yanındaki iskemlelerden birine yerleşerek sabırla beklemeğe başladı. Big John, ergeç münakaşadan vazgeçecek, bir Polonyalının ana lisanıyla söylediği sözlere kahkahalarla gülecek, ondan sonra da peykenin ucuna doğru ilerleyerek yeni müşteriye ne istediğini soracaktı.

Hakikaten de öyle oldu...

Meyhaneci evvelâ, Casey'in önündeki kısmı çabucak sildi. Sonra da başını kaldırdı. Big John fazla değişmemişti. Sadece bütün iriliğine rağmen, büsbütün şişmanlamış, bir de akla karışık saçları biraz dökülerek, alnı açılmıştı. Sırtında her zamanki gibi mavi çizgili, yakasız bir gömlek vardı. Ön dişlerinde altın kronlar yine pırıl pırıl parlıyordu. O sabit bakışlı, ufacık, çörotu gibi gözleri Casey'in küçükken olduğu gibi acaip bir korkuya kapılmasına sebep oldu. Sanki bugünkü Casey Morrow gitmiş, onun yerine dar, şayaktan yapılmış golf pantalonu ve ince bir gömleği olan sıska çocuk gelmişti.

John, «Sensin ha?» diye homurdandı. «Demek sonunda geri geldin?»

Big John, böyleydi işte. İnsanı seneler sonra böyle sevgi ve hararetle karşılardı.

Casey, «Annem nasıl?» dedi.

— «Annen nasıl mı?» Ön dişlerdeki altın kronlar biran pırıldadı. «Nasıl dersin? Sen gideli seneler oldu... Seneler... Ne bir mektup yazdın, ne de bir kart yolladın...»

Casey, başını salladı. «On sene...»

— «Pekâlâ, on sene... Herhalde bu pek kısa bir müddet sayılmaz. Öyle değil mi?»

Casey, o küçük gözlerin birer çivi gibi kalbine battığını hissediyor, durmadan kendi kendisine artık çocuk olmadığını hatırlatıyordu. Kimseye hesap vermek mecburiyetinde değildi... İstediği zaman gelir, istediği zaman giderdi... Casey, John Posda'dan hiç hoşlanmazdı. Onu katiyen sevememiş, adama babası veya üvey babası nazarıy-

la 'da bakamamıştı. Hayır... Big John, annesinin karşılaştığı güçlükler yüzünden evlenmek zorunda kaldığı o iri yarı, şişman adamdı. Halbuki Big John, ona hiçbir şey yapmamış, kendisini ne dövmüş, ne de fazla azarlamıştı. Adam tekrar evlendiği sıralarda kendi çocukları büyüdükleri için iş hayatına atılmışlardı. Artık John Posda'nın çocuk yetiştirmeğe merakı yoktu.

Big John, peykenin üzerini parlatmaktan vazgeçerek, geniş, etli omuzlarını silkti.

— «Annen yukarıda... O da herkes gibi yaşlandı... Fakat hâlâ yukarıda... Haydi çık da onunla konuş... Neticede sen onun oğlusun.»

Big John bu son sözleri söylerken sanki öğünüyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Fakat Casey'in onu daha fazla dinleyecek hali yoktu. Yerinden kalktı...

Merdivenlere gitmek için çift kanatlı kapıdan geçerek, sola sapmak lâzımdı. Burada yine her zamanki gibi çıplak bir ampul yanıyordu. Casey, beyzbol sopasıyla ampulün üzerindeki buzlu fanusu kazara kırdığı gün yediği dayağı hatırladı... Onbeş-onaltı sene önce olmuştu bu. Fakat ondan sonra yeni bir fanus alınmamıştı...

Yukarıdaki koridor, bir kapıya gidiyor, bu da mutfağa açılıyordu. Mutfağın duvarları hâlâ yeşildi. Yerde de üzerinde bej şekiller olan bir muşamba vardı. Annesi, madenî mutfak masasının başında oturuyordu.

Gazeteyi önüne açmıştı. Omzunun üzerinden de duvara asılı olan dinî takvim gözüküyordu. Saçları iyice ağarmıştı... Casey, evvelâ bunu farketti... Annesinin saçlarının rengini pek iyi hatırlamıyordu ama bunların böyle kır olmadığını biliyordu. Kadının, gazetenin üzerine dayadığı elleri işten kızarmış birer yumruydular sanki. Annesinin ona doğru çevirmiş olduğu yüzünde son derecede yorgun bir ifade vardı. Sanki kadıncağız bu dünyada hiçbir zaman dinlenemiyecekti. Zavallı, gözlerini de hafifçe kısmıştı... Gözlük takmağa razı olacak tiplerden değildi o...

Casey'e baktı. Sonra da çabucak haç çıkardı.

Casey, «Merhaba, anne», diye mırıldandı. «John senin burada olduğunu söyledi... Onun üzerine ben de yukarı çıktım.»

Kadının dudakları titriyordu. Fısıldadı. «Yarabbi! Yarabbi! Ben senin bir hayalet olduğunu sanmıştım...»

— «Hayır... Hayalet değilim, anne...»

Mutfağa derin bir sessizlik çöktü... Ne korkunç bir şeydi bu... Bir anneyle oğlunun arasında sadece sessizlik olması hakikaten feciydi. Bu hiçbir zaman anlatılamıyacak, söylenemiyecek şeylerin sebep olduğu bir sükûttu.

Casey, kendi kendine, «İşte bu annem», dedi. «Annem... Fakat o

bir yabancıdan farksız... Belki de yabancı benim... Artık birbirimizle konuşmamız bile imkânsız.»

Nihayet kadın, içini çekti. «Bir mektup bile yazmadın... Bir tek mektup... Öldüğünü zannettim. Kiliseye sık sık gidip, mum yaktım.»

— «Bir iki defa Azrailler burun buruna gelmedim değil... Harp bu... Çocuk oyunu sayılmaz...»

— «John da öyle söyledi... Sen hiç kimseye bir şey söylemeden evden kaçınca, «Casimir'in dönmesini bekleme», dedi. «O harbe gitti. Herhalde geri gelmez»...» İçini çekti. «Fakat ben yine de seni bekledim... Bekledim... Bekledim... Yolunu gözledim... Fakat sen hiçbir zaman dönmedin...»

Kadıncağız artık ayağa kalkmıştı. Fakat Casey ona yaklaşmadı. Kadın da masanın yanından ayrılmadı... Belki de masaya dayanmak mecburiyetinde olduğu için... Casey, orada öyle, hiç kımıldamadan durduğu için çok fena oldu. Fakat yapılacak ne vardı? İnsan o kadar uzaklara gittikten sonra nasıl dönebilirdi? Evet, vücudu geri gelirdi ama bu da kâfi miydi? Casey, yumruklarını sıktı... Dönmemeliydi... Oraya gelmemeliydi... Pulaski sokağına adımını atmamalıydı... O zaman annesi yine mumlarını yakmağa devam eder ve belki de bu suretle biraz teselli bulurdu...

Annesi birdenbire ileri atıldı. Masanın arkasından dolaşarak ona yaklaştı. Şimdi oğluna sokulmuş bakışlarıyla onu tartıyor, âdeta gözleriyle hasretini gidermeğe çalışıyordu... Casey, ancak annesi yanına geldikten sonra kadının yanaklarının gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu farketti.

Annesi usulca, «Daha uzamış ve irileşmişsin...» dedi.

— «Galiba birkaç kilo aldım.»

— «Sıhhatinin yerinde olduğu belli... Bir derdin filân yok ya, oğlum?»

— «Yok, anne, yok... Gayet iyiyim...»

— «Harpte yaralandın mı?»

— «Mühim değil... Birkaç çizik... Şansım vardı, anne...»

Kadın, hatırlattı. «Kiliseye sık sık gidip, mum yaktım...»

Hâlâ bakışlarıyla Casey'i tartıyordu. Birdenbire gözleri kısıldı. O daha ağzını açmadan, Casey annesinin ne soracağını anladı.

— «Başın belâda galiba?»

— «Ne münasebet!»

— «Başının belâda olduğu zamanları da gördüm... Senin ne hal aldığını pek iyi bilirim..»

— «Başım belâda filân değil! Demin de söyledim ya! Böyle bir şey yok! Geçiyordum, uğradım...»

Fakat kadın artık onu dinlemiyordu bile.. Casey'in arkasındaki bir şeye bakıyordu... Genç adam, ağır ağır döndü. Birkaç dakika

Phyllis'i tamamiyle unutmuştu... Fakat kız oradaydı işte. Mutfağın kapısında durmuştu. Gözlerinde o yalnızlara has, mahzun ifade vardı. Gülmeğe çalıştı... Sonra da usulca ilerleyerek, Casey'in koluna girdi. Genç adam, hafifçe öksürdü.

— «Anne», dedi. «Bu Paula...» Bu adı arabada, oraya gelirken seçmişlerdi. Neticede kızın asıl ismini söylemelerinin hiç lüzumu yoktu. «Paula... Yani... Karım...»

Bu kelimeyi ilk defa kullanmıştı. Acaip bir hisse kapıldı. Annesinin bir şey, gelişi güzel bir söz söylemesini bekledi. Fakat o ağzını açmadı bile... Gözlerini Phyllis'e dikmiş, hiç kımıldamadan duruyordu. Birdenbire Casey, müthiş bir endişeye kapıldı. Acaba annesi Phyllis'i gazetede çıkan resimlerinden tanımış mıydı? Sessizliğinin sebebi bu muydu? Fakat annesinin gözleri bozuktu. Sonra da Polonya dilinde basılan gazetedeki mahallî haberlerden başka bir şey de okumazdı.

Nihayet Phyllis, «Nasılsınız, Mrs. Morokowski?» diye mırıldandı. «Sizinle tanışdığıma o kadar seviniyorum ki.»

Kadın, Phyllis'in uzattığı eli gevşek parmaklarla kavradı. Sert bir tavırla, «Ben Mrs. Posda'yım», dedi. «Casimir size bunu anlatmalıydı.»

Casey, atıldı. «Biz evleneli daha birkaç gün oldu, anne. Bu yüzden...»

— «E?»

Üçü de mutfaktaki kuvvetli ampulün altında duruyorlardı. Artık Casey'le Phyllis'in, ihtiyar kadının dikkatle baktığı şeyi saklamalarına da imkân yoktu... Phyllis, eldivensizdi... Kızın, Casey'in koluna koyduğu beyaz elinin dördüncü parmağı o kadar çıplak duruyordu... Yüzüksüzdü bu parmak... O zamana kadar her ikisi de bunu düşünmemişlerdi. Phyllis, hakikaten akıllılık etmiş ve kendisine kısa zamanda bir koca bulmuştu. Herhalde o ara yüzüğü düşünecek hali de yoktu. Fakat işte bu tam Casey'in annesinin farkedeceği, diğer şüpheleriyle birlikte kendisine saklayacağı bir şeydi.

Casey, Phyllis'in yanından çekilerek mevzuu değiştirmeğe çalıştı. «Seni iyi gördüm, anne... John'ı da öyle .. Herhalde onun işi başından aşkın.»

Annesi, «Ne o?» diye sordu. «Paraya mı ihtiyacın var?»

Bu sualin genç adamı utandırması için hakiki bir sebep yoktu. Annesi, böyleydi işte... Aklına gelen ilk şeyi söyleyiverirdi. Sonra Phyllis'in bunu duyup, usulca gülmesi de öyle mühim değildi. Ne olurdu yani? Bu Casey Morrow'u alâkadar eder miydi?

Genç adam, «Hiçbir şeye ihtiyacım yok», diye bağırdı. «Sana geçerken uğradığımızı söyledim... Eğer bizi istemiyorsan, hemen çıkar gideriz.»

İşleri daha berbat etmişti. Artık şüphe annesinin bakışlarını terketmeyecek, hattâ bu ıstırap ve üzüntüye bile yer bırakmıyacaktı.

İşte o zaman bu çirkin sahneyi sessiz sedasız seyretmekte olan Phyllis, öne doğru bir iki adım atarak, kolunu yaşlı kadının kalın beline doladı.

Şefkatle, «Siz ona aldırmayın», diye fısıldadı. «Bütün gün yoldaydık... Arabayı o sürdü. Bu yüzden de çok yoruldu. Korkarım yorulduğu zaman vahşi bir kaplandan farksız oluyor... Fakat sizi rahatsız edecek, birçok külfete katlanmanıza sebep olacaksak, o zaman hemen gideriz...»

Casey, bu defa akıllanmıştı. Onun için hiç ağzını açmadı. Annesi birdenbire yumuşamış, gözleri de tekrar sulanmıştı. Önlüğünü çekiştirdi. Yerdeki muşambaya baktı.

Fakat cevap verdiği zaman sesinde o eski huşunet ve sertlik kalmamıştı. «Burası öyle lüks bir yer değil tabii... Fakat Casimir'in odası bıraktığı gibi... Oraya hiçbir zaman dokunmadık... Belki onun odasında kalmağı istersiniz...»

14

Cumartesi mühim bir gündü...

Cumartesi gecesi meyhaneye doluşacak müşteriler için hazırlık yapan Big John için mühim bir gündü...

Hafta sonu için alış veriş yapıp, yemek pişiren Mrs. Posda için de mühim bir gündü...

Bu, Casey için de mühim bir gün oldu...

Evvelâ genç adam, çok geç kaldı. Zira annesiyle Big John'a izahat vermeden arka verandadan getirdiği eski, hasırdan yapılmış salıncaklı sandalyeyle âdeta sabaha kadar güreşti. Ondan sonra da yorgunluktan sızdı kaldı. Pirinç karyolada, oldukça rahat bir şekilde uyumuş olan Phyllis, son derecede neşeliydi... Casey, âdeta el yardımıyla mutfağa girdiği zaman, kız da kendi kendine bir şarkı mırıldanmaktaydı. Yine bir etekle bulûz giymiş, bal rengi saçlarını da arkaya doğru tarayarak, bir kurdelâyla bağlamıştı. Bir şeyler yıkadığı için kolları dirseklerine kadar köpük içerisindeydi.

Casey'i görür görmez onu azarlamağa başladı. «Buraya bak, Casimir Morokowski! Hemen yatak odasına git ve o kirli gömleğini değiştir. Gördüğün gibi muslukta çamaşır yıkıyorum... O gömleği de verirsen iyi olur!»

Casey, güldü. Phyllis, kendisiyle böyle konuşmağa devam ettiği takdirde annesi kızın parmağında yüzük olmadığını unutacaktı. Son-

ra birdenbire genç adamın aklına bir şey geldi. Artık kahvaltısını edip evden fırlamak için sabırsızlanıyordu.

Casey'in gitmek istediği yer Big John'ın meyhanesinden dört blok ötedeydi. Bakkalın, eskicinin ve tavukçunun hemen yanındaydı bu. Daha önce de yeni bir eczane, balıkçı ve berber Nick'in dükkânı vardı. Evet... Küçük kuyumcu dükkânı Casey bildi bileli hep oradaydı... Hâlâ da kapanmamıştı... Genç adam dışarıda durarak, küçük vitrindeki gümüş tepsiye baktı. Bunun içi yüzüklerle doluydu... Altın halkalar, gümüş halkalar... İnce halkalar, kalın halkalar... Süslü halkalar, sade halkalar... Casey, ağır ağır içeri girdi. Bir damat namzedi kadar heyecanlı olduğunun farkındaydı... Cebinde o küçük, kadife kutuyla dışarı çıktığı zaman ise iyice rahatlamıştı. Biran kaldırımda durarak derin derin nefes aldı.

— «Casey! Casey Morokowski! Hay Allah!»

Yürümek üzere dönmüş olan genç adam, donmuş gibi olduğu yerde kala kaldı. Kendisini şu son senelerde kullandığı ismiyle çağırmaları dehşetle titremesine sebep olmuştu! Yarabbi! Ne korkunç şeydi bu! Sonra birdenbire mektepteyken de arkadaşlarının kendisini aynı şekilde çağırdıklarını hatırlayarak, rahat bir nefes aldı. Yüzünde de acaip bir ifade belirmişti. Evet, mektepteyken de ona Casey derlerdi. Zaten sonradan bu adı o yüzden seçmişti. Gerisi ise daha kolay olmuştu. Evvelâ soyadı «Moro»ydu... Casey Moro... Fakat herkes soyadını başka başka yazmağa başlamıştı. Bu da genç adamın işine geliyordu. Hiç olmazsa bu suretle Casimir Morokowski'yi daha kolaylıkla unutabilecekti...

— «Yarabbi! Gözlerime inanamıyorum! Hay Allah! Ben senin çoktan öbür dünyayı boyladığını sanıyordum! 'Kimbilir hangi dağda, bayırda öldü kaldı', diyordum. 'Muhakkak şimdi üzerinde papatyalar açıyor!'»

Adamın yüzü yabancı gelmiyordu. Casey, bu kendi yaşlarında olan hemen hemen 1.80 boyundaki genç adama baktı. Sırtında dördüncü senesini tamamlamak üzere olduğu anlaşılan, eski bir palto vardı. İyice daralmıştı bu. Neredeyse dikişlerinden patlayacaktı. Adam, bir kolunun altına yüzüne çikolata bulaşmış, tulumlu bir çocuğu sıkıştırmış, bir elini de neşeyle Casey'e doğru uzatmıştı.

Çın çın öten bir sesle, «Nerelerdeydin, yahu, Casey?» diye güldü. «Nereye saklanmıştın?»

Casey, birdenbire onu tanıdı. «Merhaba, Stan? Nasılsın? Ne âlemdesin?»

— «İyiyim, Casey, iyiyim... Yahu bu kadar senedir nerelerdeydin? Ne yaptın?»

Stan... Casey, hafızasını alt üst etmesine rağmen adamın soyadını hatırlayamadı. Stan, yolun karşısındaki apartmanın alt katında

otururdu. Beraber mektebe gitmiş, beraber top oynamışlardı. Casey'in alelâde bir sportmen olmasına karşılık Stan hakikaten fevkalâdeydi... Mektepten çıktıktan sonra da yine bir müddet arkadaşlık etmişlerdi. İşte şimdi de Stan karşısında duruyordu. Gerdan hafifçe sarkmış, gözlerinin kenarında bir iki kırışık belirmişti... Heyecanla elini sıkıyor, ona sanki senelerden beri görmediği öz kardeşiymiş gibi hasretle bakıyordu.

Casey, «California'daydım», diye cevap verdi. «Güneşli California'da... Dün gece döndüm...»

Stan'in elinden kurtulmak istiyordu ama imkânsız bir şeydi bu. Sualleri cevaplandırması, hemen hemen unuttuğu, artık kendisini alâkadar etmeyen bir takım kimselerin hayat hikâyelerini dinlemesi lâzımdı. Üstelik, yüzü gözü çikolatalı çocuğu methetmek, onun küçücük, yapışkan elini de sıkmak zorundaydı.

Bakkaldan çıkan, elleri kolları kese kâğıdı dolu, tombul, genç bir kadın yanlarına yaklaşınca, Stan da gülerek, «Herhalde Wanda'yı hatırlıyorsun?» diye sordu.

Herhalde Wanda'yı hatırlıyorsun?... Evet... Casey, Wanda'yı hakikaten hatırlıyordu... Kız, lisedeyken hoş ve şirin bir şeydi. Fakat tazeliğini çabuk kaybetmişti anlaşılan... Casey, ondan randevu istemeğe bir türlü cesaret edemediğini hatırlayarak, için için güldü... O zaman buna, Stan'ın kendisinden akıllı davranmasına çok üzülmüştü... Şimdi buna üzülmek değil, sevinmesi lâzım geldiğini anlıyordu.

Stan, sordu: «Ya sen, Casey? Ya sen? Yoksa hâlâ bekâr mısın? Daha evlenmedin mi?»

— «Ben mi?» Casey, bir kahkaha attı. İşte bu pek zevkli bir andı... Küçük Casimir Morokowski, kızlardan randevu alamayan, topu bir türlü yakalayamıyan Casey, insanın nefesini kesecek kadar güzel bir kızla evliydi. «Bekâr değilim... Daha doğrusu, şu ara balayındayım, Stan.»

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman oldu. Bir hatâydı bu. Fakat Casey, işi çok geç anlamış, böyle bir haberin Stan'la Wanda'ya nasıl tesir edeceğini hesaba katmamıştı. Yeni gelin için şöyle uygun, neşeli bir toplantı tertip edilmeliydi... Şarttı bu... Casey ne dediyse onları vazgeçiremedi...

Nihayet Stan'la Wanda'nın yanından ayrıldı. Yolda ilerlerken, «Allah kahretsin!» diye düşünüyordu. «Allah şu Cumartesi gecelerini kahretsin! Çocukluk arkadaşlarını hatırlayan, başkalarının işine burnunu sokmağa çalışan insanları da kahretsin... Eğer içlerinden biri Phyllis'i tanıyacak olursa...» Genç adam birdenbire Phyllis'in o sabahki halini hatırladı. İpek saçlarını renkli bir kurdelâyla bağlamış olan, kolları dirseklerine kadar köpüğe batmış Phyllis'i... Onu

değil yabancılar, neredeyse kendisi bile tanıyamıyacaktı... «Hayır, kimse onun ortadan kaybolan Phyllis Brunner olduğunu anlıyamaz. O çok değişti. Bunun kurdelâlı saçları ve ucuz bulûzuyla da bir alâkası yok... O hakikaten eskisinden çok farklı.»

Bu arada meyhaneye dönmüş ve yukarı katın merdivenlerini tırmanmağa başlamıştı. Phyllis'in sesi mutfağın önündeki koridora kadar geliyordu. Kız, Mrs. Posda'yla sanki onu senelerden beri tanıyormuş gibi tatlı tatlı konuşuyordu. Phyllis, birdenbire Polonya dilinde konuşmağa başlasaydı, Casey buna da o kadar şaşırmayacaktı... Zira artık kızı tam mânasiyle anlıyamıyacağını biliyordu.

O içeri girerken, Phyllis, «Merhaba», diye güldü. «Sana bir müjdem var... Annenden yemek yapmasını öğreniyorum... Hani şu Polonyalılara mahsus yemekleri...»

Casey, içini çekti. «Bunu daha önce neden söylemedin? Bilseydim eczaneye uğrar ve bir iki kutu karbonat alırdım... Doğrusu bu hakikaten büyük sürpriz.»

Phyllis'in kahkahası o kadar neşeli, o kadar hayat doluydu ki, Mrs. Posda da dayanamıyarak gülümsedi.

Casey, kendi kendine, «Şimdi», dedi. «Şimdi... Hazır annem de buradayken...»

Küçük kutuyu cebinden çıkararak, içindeki ince, altın yüzüğü aldı. Bunu Phyllis'e uzatarak, hazırladığı yalanı tekrarlamağa başladı. «Sana, vakit bulur bulmaz yüzüğü küçülttüreceğimi söylemiştim, Paula...» Evet... Zamanı iyi seçmişti. Annesi dikkatle onları süzüyor ve bu konuşmanın tek kelimesini de kaçırmamağa çalışıyordu. Casey, bir kahkaha attı. «İşin komik tarafı nedir biliyor musun, anne? Paula'yla o kadar acele evlendik ki! Ben telâşımdan yüzüğü büyük almışım... Zavallı Paula, bunun parmağından kayıp düşmemesi için bir hayli sıkıntı çekti.»

Bir taraftan da, «İnşallah yüzük parmağına gelir», diye düşünüyordu. «Yoksa annem daha da şüphelenecek...»

Phyllis'in mor gözlerinde acaip bir ifade belirmişti. Sonra kız gülümseyerek, elini uzattı. «Yüzüğü sen tak, Casey.»

Genç adam, uzandı... Evet, yüzük tam Phyllis'in parmağına göreydi. Casey, yanılmamıştı. Kızın elleri gayet küçüktü. Bir çocuğunki kadardı âdeta.

«İşte bu yüzükle seni karılığa kabul ediyor...»

Casey, bunları söylemedi tabii. Fakat bu sözler kafasında çın çın ötüyordu, genç adam Phyllis'in elini çabucak bıraktı.

Son zamanlarda aklına acaip acaip şeyler gelmeğe başlamıştı...

* * *

Bir bakıma o gece Big John'un meyhanesinde tertip edilen toplantı daha da acaiptı.

Buna Stan'la Wanda sebep oldular tabiî. Karı koca, saat sekizde yanlarında Casey'in birkaç eski arkadaşıyla meyhaneye geldiler. Kasada paraların şıngırdamasına sebep olacak her türlü eğlenceyi teşvik etmek âdetinde olan Big John, ilk bira fıçısını hediye olarak verdi. Biradan başka, çok kişinin susuzluğunu giderecek kadar bol kırmızı şarap ve diğer içkilerden de vardı. Meyhanede para atıldıkça çalan «juke box»lardan bulunmasına rağmen, misafirler bir de akordeonlu bir adam getirmişlerdi. Casey'in aşina bulduğu bu usta akordeoncunun adı Joe'ydu.

Stan, «Evvelâ bir vals», diye emretti. «Tabiî evvelâ yeni evliler, yalnız başlarına dansedecekler...»

Casey, müthiş bir endişeyle kıvranıyordu... Bu toplantıdan, Casimir Morokowski'yle evlenmiş olan kıza dikili mütecessis gözlerden korkuyordu. Fakat aslında en fazla yine Casimir Morokowski'nin kendisinden çekinmekteydi... Phyllis'e gelince.. Bütün bunlar onun için yepyeni şeylerdi... Neticede bu da bir partiydi... Böyle partilere bayılırdı o... Genç kız sırtına omuzları, yer çekimi kanunlarına meydan okuyan, bol etekli, sade bir elbise giymiş, bal rengi saçlarına da beyaz çiçekler takmıştı. (Casey'e, «Gelinler beyaz çiçek takarlar», demişti.)

İlk kadehler kaldırılırken o da gülerek Casey'e baktı. Tabiî mecburen kadehlerini usulca tokuşturdular. Müzik başlayınca da genç kız hemen ona sokuldu.

Casey, mırıldandı. «Ben dansetmesini pek bilmem...»

Menekşe gözlerin içi gülüyordu. «Belki de şimdiye kadar uyabileceğin bir kızla dansetmedin.»

Misafirler, gözlerini «yeni evliler»e dikmişlerdi. Onların dansa başlamalarını bekliyorlardı. Orada öyle durmak olmayacaktı... Dans etmek mecburiyetindelerdi... Casey, genç kızı kendine çekti. Evvelâ biraz çekingen bir tavırla birkaç adım attılar... Sonra hareketleri daha âhenkli bir hal aldı. Artık neşeyle, şevkle dansedip duruyorlardı. Casey, o zamana kadar danstan neden şimdiki gibi zevk almadığını kendi kendisine soruyordu.

Valsten sonra polka, polkadan sonra tekrar vals çalındı. Phyllis ise artık daha karışık figürler yapıyordu. Casey hayretle bu figürlerin hepsini de bildiğini farketti... Hayatından memnundu Casey... Müzik ve şarap sayesinde, bu duvarların dışında yüzlerce polisin şüphe edilen iki kişiyi büyük bir dikkat ve ısrarla aradıklarını unutmak kolaydı... Çok çok kolaydı...

Aşina suratlı Joe denilen adam, bir ara akordeonunu bırakarak, «juke box»daki tek rumba plâğını çalmağa başladı. Sonra da nazik

bir tavırla Phyllis'i dansa kaldırdı. Casey, bir müddet onların rumba yapışını seyretti... Fakat biraz rahatsız olmağa başlamıştı... Sanki ensesinde tüyler dimdik kesilmiş, sırtında buzdan eller dolaşmağa başlamıştı. Genç adam, çabucak dönerek bara baktı. Big John öyle sönük ışıklardan hoşlanmazdı. Casey, neden öyle rahatsız olduğunu çabucak anladı. Ta uzaktan bir çift parlak mavi göz onu süzüyordu. Sanki adam bir bakışta Casey'in ruhunu okumağa çalışmaktaydı...

Casey, sırtına buruşuk, gri bir yağmurluk, başına da kurşuni bir fötr şapka adamı görür görmez buz gibi kesildi. Müfettiş Johnson öyle kolay kolay unutulacak insanlardan değildi. Casey onu bir tek kere, otelin resepsiyonunda görmüştü ama bu da kâfiydi.

Müfettiş, Brunner'lerin semtinden çok uzaklardaki bu meyhanede ne yapıyordu? Burada ne işi vardı? Bu sualleri cevaplandırmak için fazla zeki olmağa bile lüzum yoktu.

Casey, ani bir arzuya kapıldı. İhtiyatı bir tarafa bırakıp, kaçmağı, futbol topuyla büyük bir camı kırmış bir çocuk gibi tabana kuvvet koşmağı istiyordu. Fakat artık diğer misafirler de rumba yapmak arzusuna kapılmağa başlamışlardı. Bu yüzden genç adam sadece kalabalığın arasından geçebilmek için bir iki kişiyi dirsekleyerek, ağır ağır ilerledi. Buna rağmen ona mavi gözler hâlâ kendisini takip ediyormuş gibi geliyordu.

Casey, annesinin mutfaktan çıkarak, peykeye doğru gittiğini gördü. Elinde dumanları tüten bir fincan kahve vardı. Casey, yaşlı kadının fincanı Müfettişin önüne koydu. Big John'un neşeli kahkahası da genç adamın damarlarındaki buzun biraz olsun erimesine yardım etti... Belki Johnson, meyhanenin devamlı müşterilerindendi... Belki oraya Casey'in peşinden gelmemişti... Her ne hal ise, Casey'in o anda kaçması imkânsızdı. Bilâkis... İhtiyatla hareket etmesi ve işin içyüzünü öğrenmesi lâzımdı.

Big John, «A! Kahve!» diye kükredi. «Böyle bir gecede kahve mi içiyorsun? Haydi, haydi... Ne istersen ısmarla... Bu gece her şey bedava!»

Johnson'un yüzü bir iki dakika büyük fincanın arkasında kayboldu. Adam, fincanı indirdiği zaman neşeyle gülümsüyordu. «Mühim bir toplantı var galiba? Ne o, John? Karınla evlenme yıldönümünü mü kutluyorsun? Yoksa doğum günün mü?»

Big John, «Doğum günüm mü?» diye tekrarladı. «Yok canım! Bizim hanımın oğlu dün gece yeni evlendiği karısıyla eve geldi... Hey, Casimir! Ne oluyor? Karın daha şimdiden seni terketti galiba! E? Ne yapalım? Neticede Joe senden yakışıklı!»

Neticede partiler eğlenmek için tertip edilirdi. Big John da böyle toplantılarda sattığı şeylerin şöyle bir tadına bakmaktan geri kalmazdı. İşte bu yüzden adam, o nadir rastlanılan babacan tavrını takın-

mıştı. Casey, adamın kendisini âdeta şefkatle bara doğru sürüklediğini hissetti. Big John, şişman, terli kolunu omzuna atmış, onu yeryü zünde görmeği hiç istemediği bu adama doğru itiyordu...

— «Bak, Johnson... Biz Casimir'in çoktan ölüp gittiğini sanıyorduk... Dokuz, on sene kendisinden haber çıkmadı... Ne bir mektup yazdı, ne bir kart... Sonra birdenbire eve dönmedi mi? Üstelik yanında da bizim gelin hanım vardı. Ne dersin buna?»

Müfettiş, ağır ağır, «Bazıları onun ölüden farksız olduğunu söyleyebilir», diye cevap verdi. «Neyse... Ben aradığım saadeti evlilikte buldum... Onun için, seni tebrik ederim, Casimir.»

Mavi gözler Casey'e hiçbir şey söylemiyordu. Hoş belki de söylenecek bir şey yoktu... Zaten Johnson'un kendisini otelin holünde gördüğünü düşünmesi de biraz saçmaydı. Bundan hiçbir zaman emin olamazdı... Sadece zaman zaman müthiş bir paniğe kapılıyordu. Halbuki şu sıra yapabileceği en tehlikeli şey de buydu... Bu ani korkunç sessizliği bozmak, kesilen konuşmanın devamını sağlamak için komik, neşeli bir şeyler bulmağa çalıştı. Fakat Casimir Morokowski, öyle hazır cevap, nüktedan bir insan değildi... Hiçbir zaman da olamamıştı. Üstelik şimdi annesi de gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu... Veya korktuğu için kendisine öyle gelmekteydi.

— «Ben de biraz kahve içsem hiç fena olmayacak», diye mırıldandı. «Böyle toplantılara alışık değilim...»

Big John, gürledi. «Olsun... Biraz alış... Sarhoş olup, eğlenmene bak. Zaten düğünler de bunun için yapılır... Damat eğlendiği kadar eğlenir. Zira sonra gelinin bunu burnundan getireceğini bilir. Öyle değil mi? İnsan ondan sonra bir daha öyle sarhoş olamaz!»

Belki Johnson bu defa Casey'in yüzünü hatırlamamıştı ama bundan sonra genç adam katiyen unutmayacaktı. Dikkatle onu süzdü. «Demek Casimir sensin... Mrs. Posda'nın daima bahsettiği kıymetli oğlu...»

Casey, şaşkın şakın, «Daima bahsettiği?» diye tekrarladı.

— «Evet... Harpte öldüğünü, seni bir daha görmeyeceğini sanıyordu...»

Casey, hayretle kaşlarını kaldırdı. Annesinin, yabancılara kendisinden bahsetmesi bir tarafa, kadıncağızın kendisiyle pek meşgul olduğnu bile sanmıyordu. Buna hiç ihtimal vermemişti... Usulca, «Harp bu», diye mırıldandı.

— «Seul'de miydin?»

Casey, endişelenmemeğe çalıştı. «Bu onun işi... Adam sual sormağa alışmış... Yoksa hususî bir maksadı yok... Sadece evden kaçtıktan sonra neler yaptığımı anlamağa çalışıyor...»

Fakat Müfettişe cevap veremedi. Zira rumba neşeli kahkahalar arasında sona ermiş, misafirler, «Polka isteriz! Polka isteriz!» diye bağır-

maga başlamışlardı. Casey, dönüp o tarafa doğru baktı. Phyllis'in kendisini aradığı belliydi... İşte bunun sonu hiç de iyi olmazdı. Evet, kız saçlarını başka türlü taramıştı... Acaip, hattâ mucizevi bir şekilde o eski küstah ve inatçı tavrı da kaybolmuştu... Fakat Phyllis'in, Müfettiş'le karşı karşıya gelmesi hiç hoşuna gitmeyecekti. Herhalde Johnson vazifesi icabı kızın resimlerine, onun çehresini ezberleyinceye kadar iyice, dikkatle bakmıştı.

Johnson'a gülümsemeğe çalıştı. «Eğer misafirlerin yanına gitmezsem, biraz sonra damadın kim olduğunu unuturlar...»

Ağır ağır kalabalığa doğru yürüdü... Tabiî Müfettişe bu şekilde arkasını dönmesi hiç de nazik bir hareket sayılmazdı. Lâkin Casey, eski arkadaşları etrafını sarar sarmaz, rahat bir nefes aldı. Müzik de başlamıştı... Genç adam Johnson'un meyhaneden ne zaman çıktığını da görmedi. Fakat bir müddet sonra peykeye doğru bakmağa cesaret ettiği vakait adamın orada olmadığını farketti. Evet, Müfettiş geldiği gibi sessiz sedasız çıkıp gitmişti. Fakat artık Casey, müziğin, içtiği şarapların ve kollarının arasında danseden Phyllis'in tesiriyle hiçbir şeye aldıracak halde değildi...

Big John, ikinci defa koridordan usulca ilerleyip, banyoya gidince Casey de uyumağa çalışmaktan vazgeçti. Parti bitti diye heyecanının sönüvermesi şart değildi... Müziği, dansları unutamazdı... Sonra salıncaklı sandalyenin hasırları da sırtına batıyordu. Genç adam ağır ağır ayağa kalkarak, gerindi. Sonra da pencereye doğru yürüdü... Soğuk fakat aydınlık bir geceydi... Gökyüzünün, bulunduğu yerden gözüken kısmı yıldız içerisindeydi... Muhakkak ki dışarıda ayaz vardı. Lâkin Casey'in canı sigara içmek istiyordu. Bunun için de hemen pencerenin önündeki ahşap sahanlığa çıkmaktan başka çare yoktu. Yandaki geçide inen dış merdivenin sahanlığıydı bu.

Genç adam usulca pencereyi açarak, dışarıya süzüldü. Artık uykusu iyice açılmıştı. Bulunduğu yerden yan sokağın geçide kadar olan kısmındaki dükkânların karanlık vitrinlerini sayabiliyordu. Ondan sonra tekrar çift katlı evler başlıyordu... Fakat Casey, camekân saymaktan vazgeçmişti artık. Zira eski hâtıralar canlanmış, ona başka her şeyi unutturmuştu.

Tam karşıda Kovack'ın mezeci dükkânı vardı. Sarı tuğladan büyük bir apartmanın altına sığınmış, bodrumsu bir yer... O sarı tuğla bina yapıldığı zaman Casey on yaşındaydı... Az kalsın inşaat yerinden tahta aşırmak yüzünden de yakalanacaktı... O sırada annesi daha Big John'la evvlenmemişti... İnsan ısınmak için bazı ufak tefek tehlikeleri göze alıyordu... Şurada, birkaç bina aşağıda da vitrinine hardal rengi perdeler takılmış, bir de saksıyla lâstik ağacı konulmuş olan küçük cenaze evi vardı.

Casey, sahanlığın tahta parmaklığına dayanarak, sigarasının du-

manını karanlıklara doğru üfledi. Bir taraftan da cenaze evinin önüne toplanmış olan hayaletleri seyrediyordu... Onları o kadar iyi hatırlıyordu ki...

Şu, yüzünün hatları gerilmiş olan küçük çocuk kendisiydi. Kendisi... Casimir Morowski... İnsanın babasının cenazesine gitmesinin ne demek olduğunu anlamağa çalışıyordu. Fakat bu pek küçücük bir hayaletti... Orada daha başkaları da vardı. Hepsini buradan, bu sahanlıktan seyretmiş, sadece ölümün çok sessiz olduğundan başka hiç bir şey anlıyamamıştı... Ölümle de münakaşa edilmiyordu. Tıpkı polislerle, mektepteki rahibelerle veya annesinin kırbacıyla münakaşa edilmediği gibi...

Bir keresinde büyük bir cenaze merasimi tertip edilmişti... Tam dört tabut vardı. Bir büyük, üç küçük... Cenaze evinin önüne müthiş bir kalabalık toplanmıştı. Bunların arasında polisler ve ellerinde fotoğraf makineleri olan adamlar da vardı. Sadow'un garajında çalışan ufak tefek adam da oradaydı. Yüzünde gayet şaşkın bir ifade olan adam, üstelik hasta gibiydi de. Durmadan ağlıyordu. Acaba bu ufak tefek adam karısıyla çocuklarını zehirlediğini neden itiraf etmişti? Kısa bir müddet sonra işin içyüzü meydana çıkmıştı halbuki... Kadın ve çocuklar ucuz apartmanlarında, içine konulan yemekleri zehirleyen bozuk buz dolabının yüzünden ölmüşlerdi... Adam neden, «Ben öldürdüm?» demişti... Casey, titrediğini hissetti... O hayaller mazide kalmışlardı ama genç adam yine tir tir titriyordu. Artık vaziyet değişmişti... Kimse onu jopla döverek işlemediği cinayeti itirafa zorlayamıyacaktı... Hayır, kimse Casey Morrow'a böyle bir şey yapamazdı. Fakat genç adam buna kendisi de inanmıyordu. Dünyanın da kendisine inanmıyacağı gibi...

— «Casey...»

Casey, bu hafif sesi duyar duymaz, korkuyla döndü. Fakat seslenen Phyllis'di. Kız, pencereden çıkmış, ona doğru geliyordu. Karanlıkta bile Phyllis'in hayalete benzer bir hali yoktu. Kız usulca, «Uyuyamadım», diye fısıldadı. «Canım sigara içmek istedi.»

Casey, hiç olmazsa onun sigarasını titremeyen ellerle yaktı. Bu da bir muvaffakiyetti tabii. «Üşüyeceksin...»«

— «Sırtımda paltom var...»

— «Olsun... Sıcak yataktan soğuğa çıktın mı, şifayı bulursun... Bunu senin de bilmen lâzım.»

Fakat bu mühim değildi... Birdenbire Casey ondan sonraki birkaç dakika içerisinde söyleyeceklerinin veya yapacaklarının hiç de mühim olmadığını anladı. Zira her şey olacağına varacaktı... Bunu biliyordu artık. Derin bir nefes aldı... Bu da diğerleri gibi münakaşa kabul etmeyen şeylerdendi.

Köşedeki lâmbanın sarı ışığı karanlıkları yararak, genç kızın yüzünü aydınlatıyordu. Kız, «Neye bakıyorsun?» diye sordu.

Casey, «Hayaletlere», dedi.

— «Çok mu onlar?»

Bu da mühim değildi. Sadece böyle konuşmaları lâzım geliyordu, işte o kadar. Bunun sebebini kimse bilmiyordu. İşte bu da yapılması şart olan şeylerden biriydi.

Casey, «Çok...» diye cevap verdi, «Çok... Çocukken bu geceki gibi buraya sık sık çıkardım. Yani, geceleri demek istiyorum... Bilhassa yazları, içerisi uyunmayacak kadar sıcak olduğu zaman... Burası çocuklara göre bir yer değildi, Phyllis.»

Genç adam, «İşte burası da benim dünyam», der gibiydi... «İyice bak ve dikkatli ol...»

Fakat çok geç kalmıştı artık. Şarap, müzik o çılgınca rüya birbirine karışmıştı. Sözler de öyle... Phyllis'in sigarası, parmaklarının arasından kayarak, kayan bir yıldız gibi karanlıkta döne döne düştü. Casey'in sigarası bunu takip etti... Ve nihayet hayaletler, o bedbaht, kurşunî hayaletler ortadan kayboldular...

15

Ve sonra sabah oldu... Bu da diğerleri gibi o kış sabahlarına mahsus yeknesak kurşuniliğe bürünmüştü ama artık her şey tamamiyle bambaşkaydı. Tabiî vaziyetin tamamiyle değiştiğini anlamak pek de kolay değildi... Casey, evvelâ tavana baktı. Gün ışığı buradaki gölgeleri temizlemek için elinden geleni yapıyordu. Genç adam sonra Phyllis'e döndü. Hız, tıpkı bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyordu. Yüzü koyun yatmış, yumruklarını da yastığın altına sokmuştu. Casey, birdenbire, «Daha başından böyle olacağını biliyordtm», diye düşündü. «Bunu anlamıştım...»

Evet, daha o çılgın rüyanın başında, Phyllis kendisine o dumanlı mor gözlerle bakıp, usulca gülümsediği an Casey Morrow'un da aklı başından gitmişti.

Kendi kendine, «Ya Phyllis Brunner?» diye sordu. «Evet... Herhalde o da biliyordu... Demek böyle şeyler hakikaten oluyor... Hakikaten oluyor...»

Casey, hayatından o kadar memnundu ki. Şimdiye kadar kendisini bu kadar fevkalâde hissetmemişti. Bir gece evvelki parti düşünülecek olursa, bu bir hayli şaşılacak bir şeydi. Genç adam, şarkı söylemek istiyordu. Fakat o zaman Phyllis uyanacaktı... «Hiç olmazsa ıslık çalayım», dedi... Öyle de yaptı... Yataktan kalkıp elbiselerini top-

layarak, banyoya giderken, usulca fakat neşeyle ıslık çaldı... Daha erkendi... Meyhanenin üstündeki bu daireye o Pazarlara mahsus sessizlik hâkimdi. Annesi, geç yatsın, erken yatsın muhakkak âyine giderdi. Odadan horultular aksetmediğine göre demek ki Big John da kalkıp, aşağıya inmişti. Muhakkak şimdi resimli romanları okuyor, bir taraftan da dün gece içkiyi fazla kaçırdığından aklını başına toplamak için bir iki kadeh atıyordu. Casey, ancak traşın sonlarına doğru birdenbire unutmağa çalıştığı hâdiseyi hatırladı. Tabiî o zaman neşeli ıslığı da sönüp gitti.

Hayır... Her şey değişmemişti... Tam mânasiyle değişmemişti. Meselâ, polisten hâlâ korkuyordu. Herhalde en yakın polis karakoluna gidip, olanları rahatça anlatamazdı... Herhalde polisler onun hikâyesini dinledikten sonra dostça gülerek, elini sıkmazlar, «Karınla sana saadetler dileriz» demezlerdi.

Hayır... Sokakta yürürken, muhakkak korku da kendisini takip edecekti. Hoş bir şey değildi bu... Buna yaşamak denilmezdi... Er veya geç bir şeyler olacaktı. Bu saklambaç oyunundan vazgeçmeleri lâzımdı. Bu kaçmağa, yalan söylemeğe bir son vermeliydiler. Casey, yüzündeki sabunları yıkadı. Sonra da düşünceli bir tavırla ağır ağır giyindi... Bu arada birdenbire yarım kalmış bir işi olduğunu hatırlamıştı. Kafasının karanlık bir köşesinde gizlenip kalan bu işi tamamlaması lâzımdı.

Maggie, kendisi için bir araba kiralamıştı. Zira gidip Mrs. Darius Brunner'i görmek niyetindeydi... İşte genç adam şimdi kadını ziyarette çok gecikmiş olduğunu hatırlamıştı. Neticede Mrs. Brunner, ne polisti, ne de bir düşman... Muhakkak ki kadın kızı için endişelenmiş, çılgına dönmüştü. Casey de bunu silâh olarak kullanmak ve bu suretle Mrs. Brunner'le pazarlık etmek istiyordu... Tek başına hareket etmekle eline bir şey geçmemişti. Muvaffak olabilmek, meseleyi kökünden halletmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Casey, ceketini almak için tekrar yatak odasına gittiği zaman Phyllis hâlâ uyuyordu... Âlâ... Zira Casey, ona plânını açtığı takdirde kızın itiraz edeceğini, münakaşaya kalkışacağını biliyordu. Phyllis'in halinden onun daha uzun müddet uyanmayacağı anlaşılıyordu. O kalkıncaya kadar Casey de Mrs. Brunner'e gidip, dönerdi... Hem de rahatça... Phyllis de onun nereye gittiğini bilmezdi... Casey, arka merdivenlerden yavaşça inerken kendi kendine gülüyordu. Yeni evlenmiş olmasına rağmen o da bâzı şeyleri öğrenmeğe başlamıştı. Hem de süratle...

* * *

Darius Brunner'in şehir dışındaki çiftliğini bulabilmek için adres veya haritaya lüzum yoktu. Hayır, bu iş için Arlington civarındaki is-

tasyondan benzin almak, o arada benzinciyle havadan sudan konuşmak kâfiydi.

Saatler ilerledikçe, bulutlar aralanıyor, güneş yeryüzüne gülümsemeğe çalışıyordu.

Casey, «Bugün yağmur yağmayacak galiba», dedi.

Sırtında deri ceket, ayağında da kadife pantalon olan adam, ön camı temizlemesini bitirmişti. «Evet... Yağmayacak sanırım», diye gülümsedi.

— «Neyse... Geçen hafta ortalığı sel götürdü... Hiç olmazsa bir müddet rahat edelim.»

— «Evet... Yağmur şehirde çok yağmış, değil mi? Ne tuhaf... Buraya Ekimden beri bir tek damla bile düşmedi.»

Depoya benzin doldurulurken Casey de aklına takılmış olan ufak bir meseleyi halle çalıştı. Belki adamın ön camı dikkatle silmesi ona Gorden'in evinin arkasındaki garajındaki zenciyi hatırlamıştı. Her ne hal ise... Şimdi ortaya acaip bir mesele çıkmıştı. Zenci, o yağmurlu geceden sonra Gorden'in arabasını iyice silip cilâladığını söylemişti. Halbuki Gorden o gece Mrs. Brunner'leydi... Fakat şimdi anlaşıldığına göre bu taraflarda yağmur yağmamıştı. Enteresan bir vaziyetti bu... Casey, eriştiği neticeden pek memnun oldu.

Benzinci, tekrar yanına yaklaşınca, «Şu öldürülen miloyner buralarda bir yerde oturmuyor muydu?»diye sordu.

Adam, kaşlarını kaldırdı. «Darius Brunner'i mi kasdediyorsunuz?»

«— Tamam, tamam. Onu kasdediyorum... Yalnız ismini unutmuştum. Bütün gazeteler ondan bahsediyor... Onu tanıyor muydunuz? Kendisini sık sık görür müydünüz?»

Deri ceketli adam tekrar güldü. Milyonerlerle arkadaşlık etmesi imkânsızdı tabiî. Fakat şu son hafta zarfında benzin sattığı ilk meraklı Casey değildi. Ağır ağır başını salladı. «Mr. Brunner'i arada sırada görürdüm. Bu tarafa pek fazla gelmezdi. O daha ziyade şehirden hoşlanırdı. Çiftlikte oturmağı Mrs. Brunner severdi... Hâlâ da seviyor ya... Kadının fevkalâde binek atları var... Ata binmeği sever misiniz?»

Casey, atları sevmezdi. Onların yüzünden Santa Anita'da bir hayli para kaybettiği için buna da şaşmamak lâzımdı. Fakat genç adam, istediği malûmatı elde edebilmek için atlara âşık olduğunu söylemeğe bile hazırdı.

— «Tabiî... Sevmez olur muyum? Ne zekî hayvanlardır onlar...»

— «Mrs. Brunner, senede birkaç defa çiftlikte hayır cemiyetleri yararına gösteriler tertip edilmesine izin verir... Atlarla gösteriler tabiî... Ben hiçbirini de kaçırmam... Doğrusu kadının bir iki atı görmeğe değer... Mâniaları âdeta uçar gibi aşıyorlar.»

Casey, «Ya, diye cevap verdi. «Çok hoş... Bir daha sefere bunu ben de kaçırmıyayım. Çiftlik buraya yakın mı?»

— «Kasabanın batısında... O tarafa gidiyorsanız, çiftliğe uzaktan da olsa bakmağı unutmayın. Büyük bir yer... Ahırlar beyaza boyalı... Çiftliğin etrafında da yine beyaz bir parmaklık var...»

Beyaz ahırlar ve beyaz parmaklık... Kolaydı bu... Fakat ondan sonrası Casey'e bir hayli güç geldi... Artık genç adam içeriye girmiş arabayı, döne döne ilerleyen çakıllı yoldan sürüyordu. Bir hayli endişeliydi. Hattâ korkuyordu... Kocası öldürülen, kızı bir haftadır ortalarda gözükmeyen bir kadına ne söylenebilirdi?

— «Üstelik», diye düşündü. « O milyoner. Bense Big John'un meyhanesinin üstündeki katta oturan bir serseriyim... Tabiî onun damadıyım o da başka... Zaten damadı olduğum için buralara kadar geldim... Yine damadı olduğum için dönüp kaçmıyorum.»

Bu arada çakıllı yolun, ahırlara doğru uzanan genişçe bir meydanla birleştiği yere gelmişti. Evet... Yanda ahırlar, başka birkaç bina ve bir de küçük, şirin, beyaz bir kulübe vardı. Herhalde çiftlik kâhyası orada kalıyordu. Asıl eve gelince... Yaprakları dökülmüş olan isfendan ağaçlarının arasında uyuklayan bu büyük, haşmetli binada Mrs. Brunner'i hatırlatan bir zerafet ve ciddiyet vardı. Artık Casey, sadece korkmuyordu. Müthiş bir dehşete kapılmıştı.

Nihayet kırmızı kareli bir gömlek ve dar kovboy pantalonu giymiş olan orta yaşlı bir adam yanına yaklaşarak kendisini lâyık olduğu şekilde karşıladı.

Adam, burnunun üzerinde birleşen kalın kaşlarını iyice çatarak. «Ne?» diye homurdandı. «Ne istiyorsun?»

Casey, el frenini çekti. «Burası Brunner'lerin çiftliği mi?»

— «Brunner'lerin çiftliğiyse ne olacak?»

— «Mrs. Brunner'i görmek istiyorum.»

Belki iri dişli, salyaları akan bir kurt köpeği bu adamdan daha tehlikeliydi. Fakat bekçinin ateş saçan gözlerle kendisini süzmesi Casey'in hiç hoşuna gitmedi. Kızdığı için de korkusu yavaş yavaş kayboluyordu.

Kareli gömlekli adam, «Demek Mrs. Brunner'i görmek istiyorsun? Hele hele... Senin gibi meraklı çok... Onlar da, Brunner'i görmek istiyorlar... Haydi bakalım... Dön... Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, defol git. Burada işin yok.»

Casey, buz gibi bir sesle cevap verdi. «Bilâkis... Burada çok mühim bir işim var.»

— «Neymiş o?»

— «Bunu yalnız Mrs. Brunner'e söylerim.»

Bu konuşma böyle akşama kadar devam edebilirdi. Casey, bütün cesaretini toplayarak, arabadan indi. İstese, tehditkâr bir tavırla karşısına dikilmiş olan bu adamın icabına da bakardı.

— «Ben buraya Mrs. Brunner'in imzasını almağa veya hâtıra top-

lamağa gelmedim», diyerek eve doğru döndü. «Fakat Mrs. Brunner'i göreceğim. Tabii o kızından haber almak istemiyorsa, o başka.»

— «Bir dakika!»

Casey, durakladı... Hayır, yanılmıyordu... Kareli gömlekli adamın yüzü sapsarı kesilmişti.

Adam, «Bir dakika», diye tekrarladı. «Mrs. Brunner'e geldiğini haber vereyim.»

Casey, bir sigara yakarak beklemeğe başladı. Bekçi ise âdeta koşarak yanından uzaklaştı. İlerideki ahırlardan birine girerek, gözden kayboldu. Daha sigarasının ucunda kül belirmeden, Casey bunu yere atarak, üzerine bastı. Zira Mrs. Brunner, süratle fakat yine de sakin bir tavırla yaklaşıyordu.

Evet... Kadın sakindi, daha doğrusu hislerine hâkim olmasını iyi biliyordu. Casey, Mrs. Brunner'e karşı büyük bir hayranlık duydu. Bu bir dereceye kadar Phyllis'de de vardı ama aynı şey değildi. İnsan Phyllis'in meseleyi anlayıp anlamadığından hiçbir zaman emin olamıyordu. Mrs. Brunner ise, vaziyeti anlıyor, kabul ediyor, bunun hiçbir zaman değiştirilemiyeceğini düşünerek, en ufak bir itirazda bile bulunmadan, uygun şekilde hareket ediyordu.

Kadın, ahırları ayıran parmaklıktaki kapıyı açarak, geçti. Binici pantalonuna ve eski tvid ceketine rağmen yine de haşmetli, hürmete lâyık bir hali vardı. Yürürken bir taraftan da elindeki kirli eldivenleri çıkarıyordu. Gri gözlerini Casey'in yüzüne dikmiş, genç adamı dikkatle süzüyordu.

— «Beni mi görmek istediniz?» diye sordu.

Casey, başını salladı. «Evet:»

— «Adınızı duymadım.»

— «Adımı vermemiştim, Mrs. Brunner. İsmim Morrow...» Artık yalanlar sona ermişti. «Casey Morrow...»

— «Mr. Morrow, kızımdan haber mi getirdiniz? Yani Phyllis'ten?»

Sesi, hafifçe, belli belirsiz bir şekilde titriyordu. Kadının hislerini yabancılara belli etmemeğe çalışmasına rağmen bâzan kendisine hâkim olamadığı, soğuk kanlılığını kaybettiği anlaşılıyordu.

Casey, çabucak atıldı. «Miss Brunner, çok iyi... Başına bir şey geldiğini sanmayın.»

Tabii kadın onun boynuna atılıp ağlayacak değildi. Hattâ fazla bir şey de söylemiyordu... Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mrs. Brunner, başını çevirerek uzaklara, morumsu dağlara baktı. Usulca, «Yarabbi!» diye fısıldadı. «Çok şükür!» İşte o kadar... Tabii bir iki dakika sonra unutmuş olduğu Casey'i hatırlayacak ve onu sorguya çekmeğe başlayacaktı. Genç adam, «En iyisi işi şimdi halletmek», diye düşündü. Bekçi, ahırda kalmıştı. Genç adam kaçmak zorunda kaldığı takdirde arabasına çabucak binebilecekti.

Usulca, «Ne düşündüğünüzü biliyorum», diye mırıldandı. «Kendi kendinize benim kim olduğumu, bütün bunları nereden bildiğimi soruyorsunuz... Sonra, «Madem, Phyllis'in hiçbir şeyi yok o halde neden kendisi gelmedi?» diyorsunuz.»

Mrs. Brunner, usulca cevap verdi. «Belki bunun sebebini biliyorum.»

Konuşurken, tekrar Casey'e doğru dönmüştü. Genç adam, gözlerini ondan kaçırmağa muvaffak olamadı. Mrs. Brunner'in bakışlarında çok derin düşünceler gizliydi. Bunlardan çoğunu anlamak kabil değildi tabii. Fakat bâzıları da o kadar aşikârdı ki... Casey, başının döndüğünü hissetti.

— «Mr. Morrow, siz kızımın barda tanıştığı adamsınız... Öyle değil mi?»

Bu sözler Casey'in kalbini delen bir hançerdi sanki... Genç adamın tam can alınacak yerini bulmuşlardı.

Casey, ağır ağır başını salladı.

— «Şimdiye kadar kızımın yanında mıydınız?»

— «Evet...»

— «O halde bana hakikati söyleyin, Mr. Morrow... Kelime oyunlarına, beni oyalamağa kalkmayacağınızı umarım... Mr. Morrow, babasını öldüren Phyllis mi?»

Kocası katledilen, kızı ortadan kaybolan bir kadına ne söyleyebilirdiniz? Evet, sen ne söyleyebilirdin Casey Morrow? Genç adam kadının sözlerinin sebep olduğu uyuşukluktan kurtulmağa çalıştı. Demek Mrs. Brunner, daima bundan şüphe etmişti... Ne ondan, ne «kurşunî elbiseli esrarengiz adamdan»... Sadece kızından... Kendi kızından. «Neden?» Casey, düşünmeden bu suali ağzından kaçırıverdi. Fakat bu şekilde cevap almasına imkân da yoktu. Kadın, yerinden hiç kımıldamamasına rağmen, sanki ondan çok uzaklaşmıştı.

— «Siz kimsiniz, Mr. Morrow?»

Casey, omzunu silkti. «Hiç kimse değilim, Mrs. Brunner.»

— «Fakat kızımın nerede olduğunu biliyorsunuz...»

— «Evet... Biliyorum...»

— «Anlıyorum...» Kadının suratı bembeyaz kesilmişti. Ama bunun sebebi korku değildi.

İşin tuhafı Mrs. Brunner'e bu şekilde yaklaşmak Casey'in aklına hiç gelmemişti. Maamafih kadının düşüncesi de son derecede mantıkıydı. Her ne hal ise, bu, son suali cevaplandırmaktan daha kolaydı. Genç adam, bu meseleyi düşünmekten bile hoşlanmıyordu.

Ağır ağır, «Mrs. Brunner», diye homurdandı. «Kızınızı kaçırmadım. Onu serbest bırakmak için fidyei necat istemek niyetinde de değilim... Miss Brunner, istediği zaman evine dönebilir. Zaten bütün me-

sele de bu. Miss Brunner, eve gelmek istemiyor. Hattâ o şimdi benim burada olduğumu da bilmiyor.»

Belki Mrs. Brunner bu sözlerine çok şaşmıştı ama bunu kadının yüzünden, halinden tavrından anlamak imkânsızdı.

Casey, «Üzülüp, endişelenmenizi istemedim», diye ilâve etti.

— «Üzülmek? Endişelenmek?» Mrs. Brunner'in dudaklarının kenarında pek hafif bir tebessüm uçuştu. Fakat bu gülüşte acıklı, insanın kalbini burkan bir şeyler de vardı.

Casey, çabucak, «Biliyorum», dedi. «Hemen hemen bir hafta oldu. Size daha önce haber vermek istedim ama bunu yapamadım. Zîra Phyllis...»

Casey, durakladı. Evet, kadına çok acıyordu ama her şeyi de açık açık anlatmanın sırası değildi.

— «Evet, Mr. Morrow?»

— «Miss Brunner, korktu.»

— «Polisten mi?»

İşte yine kadının şüphesi ortaya çıkmıştı. Bunu gizlemeğe çalışmıştı ama vaziyet meydandaydı.

Casey, derin bir nefes aldı. «Miss Brunner, polisten değil, babasının katilinden korkuyordu.»

İşte o zaman bir şey oldu... Casey'in pek de anlıyamadığı bir şey... Mrs. Brunner, hiç sesini çıkarmadı ama yüzü değişti. Gözlerinde bir pırıltı belirip, söndü... Nihayet kadın, ağır ağır, «Siz, yalnız kızımın nerede olduğunu değil, başka şeyler de biliyorsunuz galiba?» diye mırıldandı. «Belki konuşmamıza içeride devam etmemiz daha iyi olur.»

Casey, kendi kendine, «Vakit kazanmağa çalışıyor», dedi. «Ben onu anlamağa çalışıyorum, o da beni... Fakat onun telefona yaklaşmasına bile müsaade etmeyeceğim.»

Maamafih kadının böyle bir niyeti de yoktu galiba. Casey, Mrs. Brunner'in peşi sıra iki tarafına fidanlar dikilmiş olan beyaz çakıllı yoldan ilerledi. Geniş, camlı kapılardan duvarları çam panolarla kaplı büyük bir odaya girdi. Ocakta çıtır çıtır yanan ateş, kreton örtü ve perdeler buraya pek şirin, pek sıcak bir hal vermekteydi. Casey, burasının kütüphane veya oturma odası olduğuna karar verdi. Hakikaten tam bu iş için münasip bir yerdi burası. Ayakkabılarınızı çıkarıp, bir kitap alacak ve divana uzanacaktınız... Evet... Casey öyle fazla kitap düşkünü bir insan değildi ama odada böyle bir hal vardı işte. Burası korkulacak, sinirlenecek veya cinayetten bahsedilecek bir yer de değildi.

Mrs. Brunner, sanki Casey, komşu çiftlikten misafirliğe gelmiş gibi bir tavırla, «Kahve içer misiniz, Mr. Morrow?» diye sordu. «Yoksa henüz kahvaltı etmediniz mi?»

Casey, başını salladı. «Ben kahvaltı etmekten hiç hoşlanmam. Fakat kahveye bir diyeceğim yok.»

Burası öyle bir evdi işte... Bir şey istiyordunuz. Bunu bir iki dakika sonra gümüş tepsiyle karşınıza getiriveriyorlardı. Casey, kendi kendine, «Böyle bir evde büyüseydim, acaba ne olurdu?» dedi.

Kahve, annesinin yaptıklarından daha güzel kokuyordu. Belki de bunun sebebi etrafa bira kokusu sinmemiş oluşuydu... Kahvenin tadı da kokusu kadar nefisti. Casey, artık yalnız kahve değil, başka şeyler de içiyordu sanki. Genç adam, ancak fincanı boşalttıktan sonra Mrs. Brunner'in ciddî ve ısrarlı bakışlarından rahatsız olmağa başladı.

— «Herhalde Phyllis hakkında konuşmamı istiyorsunuz, Mrs. Brunner?»

Artık ağzı alıştığı için kızın küçük ismini rahatça söyleyivermişti. Üstelik bunun farkında da değildi.

Kadın, usulca, «Bir hafta bekledim...» diye cevap verdi. «Hayat bana çok şey öğretti, Mr. Morrow... Sabırlı olmak da bunlardan biri.»

Casey, fincanını kadınla kendi koltuğunun arasındaki üzeri deri kaplı masaya bıraktı. Sonra da öne doğru eğildi. «Sorduğum için özür dilerim Mrs. Brunner, fakat kızınız için hiç endişelenmediniz mi?» Bu «kızınız» kelimesi üzerinde fazla durmuş, sesi de biraz sert çıkmıştı. Telâşla, «Yani», diye ilâve etti. «Yani onun başına bir şey gelebileceğini düşünmediniz mi? Dışarıda sorduğunuz sual beni şaşırttı.»

Mrs. Brunner, «Phyllis'den hoşlanıyor musunuz?» diye sordu.

— «Çok iyi kız o...»

— «Çok da güzel...»

Casey, öyle birdenbire kızarıveren insanlardan değildi. Fakat yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Mrs. Brunner, «Phyllis için endişe ettim tabiî...» diye mırıldandı. «İnsanın en fazla korktuğu şeyi en evvelâ ağzından kaçırması herhalde normal bir şey... Bana Phyllis'in iyi olduğunu haber verdiğiniz zaman, başka ne düşünebilirdim?... İşte böylece sizin dışarıda söylemiş oduğunuz bir söze geldik...»

Casey, «Evet...» diye itiraf etti. «Geldik... Phyllis, eve dönmeğe korkuyor...» Biran durdu. Mrs. Brunner, hiç sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Konuşma sırası Casey'deydi artık. Genç adam, başından başladı. Kadının da bildiği o bardaki tanışmayı anlattı ve nihayet Big John'un evine kadar geldi. Tabiî John Posda'nın adını vermemiş, hele evlenmelerinden hiç bahsetmemişti. Buna daha sıra vardı. Evlendiklerini bütün bu karışık meseleler halledildikten sonra açıklayacaktı.

Kadın, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Demek siz de kendi başınıza tahkikata başladınız?»

— «Buna mecbur oldum... Bu yaşta ölmek istemem, Mrs. Brunner?»

— «Peki bir şey öğrenebildiniz mi?»

— «Bir iki şey öğrendim... Mrs. Brunner, kocanızın Groot, Carter Groot adlı birinden bahsettiğini hiç duydunuz mu? Böyle birini tanıyor muydu?»

Mrs. Brunner'le Phyllis'in konuşurken insanın gözlerinin içine bakmak gibi gayet rahatsız edici bir huyları vardı. Hem de merakla, ısrarla... Belki bu ismin veya Casey'in bundan bahsetmesinin Mrs. Brunner için ehemmiyeti vardı ama bunu kadının bakışlarından anlamak da kabil değildi.

Nihayet, Mrs. Brunner, «Hayır», diye cevap verdi. «Benim yanımda öyle birinden bahsettiğini pek sanmıyorum. İpuçlarından biri o adam mı?» Bu son sözleri söylerken, hafifçe güldü. Casey'le pek alay etmiyordu ama onun söylediklerine inandığı da yoktu.

Casey, «Evet», dedi. «Hem de müthiş bir ipucu. Carter Groot hususi polis hafiyesi... Kocanız kendisini bir iş için tutmuş... Adam tahkikatını bitirmiş ve Pazartesi günü de parasını almış... Kocanızın Pazartesi gecesi öldürüldüğünü biliyorsunuz...»

Mr. Brunner'in ne zaman öldüğünü hatırlamasının lüzumu yoktu tabiî. Fakat kadın şaşırmış gibiydi. Sanki başka bir şeyi düşünüyordu. «Anlıyamadım... Hususi polis hafiyesi mi dediniz? Peki adam neyi tahkik ediyordu?»

Casey, tereddüt etti. Sanki meseleyi kati surette öğrenmiş gibi bir tavır takınarak, Gorden hakkındaki şüphelerini açıklayabilirdi. Fakat bunu yaptığı takdirde eline bir şey geçmeyecekti. O şimdi Groot'un öğrendiklerinin peşindeydi. Bunun için de yardıma ihtiyacı vardı tabiî. Bu kadından kendisine itimad etmesini, sözlerine inanmasını isteyecekti. Bunun için de şu andan itibaren daha açıkça konuşması lâzımdı.

— «Groot'un neyi tahkik ettiğini kati olarak bilmiyorum, Mrs. Brunner», diye cevap verdi. «Tabiî bâzı şüphelerim var... Esaslı şüpheler... Anlıyacağınız, Carter Groot ortadan kayboldu... Adamı Pazartesi gecesinden beri gören yok.»

Uzun bir sükût oldu. Mrs. Brunner'in vaziyeti anlamağa çalıştığı belliydi. Nihayet kadın, alçak, hattâ ifadesiz bir sesle, «Peki, siz neden şüphe ediyorsunuz, Mr. Morrow?» dedi.

— «Lance Gorden'i ne zamandan beri tanıyorsunuz, Mrs. Brunner?»

Gülünecek bir mesele değildi bu. Bilhassa hayatını değilse bile saadetini korumağa çalışan Casey Morrow için... Fakat gitgide gerginleşen, sessiz sedasız gerginleşen hava, kadının gülüşüyle birdenbire değişiverdi. Mrs. Brunner, «Yine mi, Lance?» diye haykırdı. «Affedersiniz, Mr. Morrow. Kabalık etmek istemiyorum...»

Casey, tekrarladı. «Yine mi, Lance?»

— «Bu, Phyllis'in fikri mi, Mr. Morrow?»

— «Belki başlangıçta öyleydi...»

— «Anlamıştım zaten... Lance'la her darılışında onun servetine göz dikmiş olduğuna inanır... Lance'in can düşmanı olduğunu iddia eder... Herhalde zengin kızların çoğunda bu korku var... Tabii benim hiçbir zaman böyle bir derdim olmadı.»

Casey, kadının bu son sözleri söylerken takındığı tavrı anlayamadı. Mrs. Brunner'in sesinde memnuniyet mi vardı, yoksa üzüntü mü? Maamafih genç adamın bu meseleye aldırdığı yoktu. O sadece Mrs. Brunner'in, Lonce Gorden'den şüphe edildiğini öğrendiği zaman gülmeyeceğini biliyordu. Gülemiyecekti o... Bilhassa Maggie'nin stüdyosunun önünde olan hâdiselerden sonra...

Az kalsın bu hâdiseyi de olduğu gibi anlatacaktı. Fakat içinden bir ses kadının buna da bir mazeret uyduracağını haber veriyordu. Bunu düşünürken aklına başka bir şey geldi.

— «Gazetelerin yazdığına göre Lance Gorden Pazartesi gecesi burada olduğunu iddia ediyormuş...»

Kadın gülmüyordu artık. Genç adamın sesinin tonundan işin ciddiyetini anlamıştı.

Casey, içini çekti. «Size ders verecek, nasıl hareket etmeniz lâzım geldiğini öğretecek değilim, Mrs. Brunner. Fakat sizin yerinizde olsam böyle bir yalanı desteklemem... Bunu müstakbel damadım, yani Lance Gorden için bile yapmam...»

— «Bu iddianın yalan olduğundan emin misiniz; Mr. Morrow?»

— «Tabii eminim...»

Casey, rahatlamıştı. Hücuma geçtiği zaman muhakkak rahatlardı zaten. Tabii bunda o çocukluk senelerinin de dahli vardı. «Ben Gorden'in kaatil olduğunu, veya olmadığını söyleyecek vaziyette değilim, Mrs. Brunner. Fakat o kaatil olabilir... Öyle değil mi?»

Kadının omuzları düşünceye kadar onun ne kadar dimdik oturduğunun farkına varmamıştı. Evet... Mrs. Brunner'in omuzları düşmüştü. Kadın, ricate hazırlanıyordu galiba. Usulca, «He...herhalde», diye itiraf etti. «Fakat buna inanmak o kadar güç ki.»

Casey, atıldı. «Kocanızın öldürülmüş olduğuna inanmak da güç herhalde. Fakat o öldürüldü...»

Odada, bir yerde, bir saat vardı. Derin sessizlikte bunun tıkırtısı âdeta insanın kulaklarını sağır ediyordu.

— «Mr. Morrow...»

Casey, «Efendim?» dedi.

— «Benden ne istiyorsunuz?»

— «Vakit istiyorum, Mrs. Brunner. Başladığım tahkikatı, siz polise bu ziyaretimi haber vermeden evvel, bitirmeği arzu ediyorum. İşte taleplerimden biri bu...»

— «Başka?»

Casey bunu günlerden beri düşünüyordu. Sebep... Cinayet sebebi... Genç adam, Darius Brunner'in neden öldürüldüğünü anlamağa çalışıyor ve eninde sonunda Mrs. Brunner'in hayır cemiyetlerine ayırdığı parayı Lance Gorden'in idare etmesine geliyordu. Son zamanlarda kadın en fazla «Green Pastures» üzerinde durmaktaydı.

Casey, bunu kadına açıkça sormağa karar verdi.

Mrs. Brunner sualleri yine aynı şekilde açıkça cevaplandırdı.

Evet... Para işlerine Gorden bakıyordu.

Evet... Plânları Gorden hazırlıyordu.

Evet... Alım satım işleri de Gorden'e verilmişti.

Casey, hayretle kaşlarını kaldırdı. «Alım satım işleri mi?»

Mrs. Brunner, «Bahsettiğim yer bir nevi yatılı mektep», diye izah etti. «Çocukların kalacağı yeri Gorden buldu... Geçen sonbahar oldu bu... Bana orasını tarif eder etmez, ben de bir çek yazdım.»

Casey,, «Çeki kim yazdı?» dedi. «Siz mi, yoksa Mr. Brunner mi?»

Mrs. Brunner, güldü. «Kocamla müşterek hesabımız vardı, Mr. Morrow. Artık bu sualinizi kendiniz cevaplandırabilirsiniz.»

Casey, bunu kasdetmemişti. Genç adam sadece Darius Brunner'in Lance Gorden'den şüphelenmesine sebep olan hâdiseyi öğrenmeğe çalışıyordu. «Çeki Gorden'e mi verdiniz?» diye ısrar etti. «Yani çekin üzerinde onun adı mı vardı?»

— «Ne münasebet! Çek, arazinin sahibine verilecekti. Üzerinde de onun ismi yazılıydı. Yüz bin dolarlıktı bu, Mrs. Morrow... Bunu da soracaktınız değil mi?

— «Evet... Soracaktım.»

— «Bu alış veriş size pek mi esrarengiz gözüktü?»

Kadın, yine Casey'le alay ediyordu tabii. Belli belirsiz bir şekilde ama genç adam işin farkına vardı. «Bilmiyorum... Bu paranıza karşılık aldığınız şeye bağlı.»

— «Evet... Herhalde... Aslında satın aldığım eski bir malikâne. Evler... Müştemilât... Meyva bahçesi... Geniş bir arazi... Yani tam maksadımıza uygun bir yer... Hattâ Lance'in söylediğine göre malikânede küçük bir göl de varmış.»

— «Söylediğine göre mi?» Casey'in gözleri pırıl pırıl parlamağa başlamıştı. «O halde siz malikâneyi görmediniz?»

— «Buradan bir hayli uzakta, şöyle böyle yüz millik mesafede...»

— «Durun bakayım... Yani her mil bin dolar ediyor, öyle mi? Hesabım yanlış değil ya, Mrs. Brunner?»

Mrs. Brunner artık yüksek arkalı berjerde hiç kımıldamadan oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, gri gözlerini de Casey'in yüzüne dikmişti. Genç adamın sözlerini kendi kendine tekrarladığı anlaşılıyordu. Nihayet, «Mr. Morrow», diye mırıldandı. «Kollarınızı sallıyarak buraya geldiniz... Sizi tanımıyorum... Kim olduğunu-

zu bilmiyorum... Bana şayanı hayret bir hikâye anlattınız... Entrikalarla dolu bir maceranın hikâyesini... Üstelik her sözünüze inanmamı da istiyorsunuz. Aynı zamanda iki senedir tanıdığım bir insana olan itimadımı sarsmağa da çalışıyorsunuz. Hattâ ondan şüphelenmemi beklediğiniz de belli. Halbuki bahsettiğiniz insana itimadım o kadar büyük ki kendisini kızımla evlendirmeğe, böylece ailemize almağa da hazırım.» Tereddütle durakladı. Dudakları gerilmişti. Soğuk kanlılığını kaybeder gibiydi. Ama tam mânasiyle değil. «Eğer Lance'i size karşı müdafaa etmezsem, kendimi insandan daha aşağı bir mahlûk addederim.»

— «Söylediklerimi ciddî surette düşünmezseniz, o zaman da insandan daha üstün bir mahlûk olduğunuz anlaşılır...»

Kadın, buna itiraz etmedi. Zaten konuşmanın başlarında hafif bir şüphe bakışlarını bulandırmağa başlamıştı. Bazı şeyleri Alicia Brunner bile görmemezlikten gelemezdi.

Casey, «Sizden, hemen bana inanıp Gorden'i ithama kalkmanızı istemiyorum», diye ilâve etti. «Bilâkis, sizden ona hiçbir şey söylememenizi rica edeceğim... Şu ara kendisine vaziyeti açıklamamanız daha iyi olur. Zira mücadele henüz bitmiş değil.»

— «Açıkta mücadele etmekten hoşlanmadığınız anlaşılıyor, Mr. Morrow.»

Casey, güldü. «Açığa çıkıp, kaatile hedef olmak hiç işime gelmez, Mrs. Brunner. Şimdi gelelim meseleye... Görmeden aldığınız meşhur malikâne nerede?»

Mrs. Brunner, cevap vermedi. Kucağında duran ellerini hafifçe oynattı, işte o kadar.

— «Bunu biliyorsunuz değil mi?»

Kadın, «Tabiî biliyorum», diye cevap verdi. «Lance söylemişti. Batıda zannederim... Güney batıda... Yoksa kuzeyde miydi? Lance'a telefon edip...»

Birdenbire durakladı. Lance'a telefon edemezdi tabiî. Yapamıyacağı tek şey buydu. Usulca, «Özür dilerim», diye mırıldandı. «Böyle teferruat hiç aklımda kalmaz...»

Phyllis, ilk akşam Maggie'lerde ne demişti? Babasının parayı kendisine bıraktığından, zira annesinin işten hiç anlamadığından bahsetmemiş miydi? Casey, yavaş yavaş Darius Brunner'in düşüncesini anlıyordu.

— «Herhalde malikânenin eski sahibinin adını biliyorsunuz. Zira çeke onun adını yazmışsınız. Adamın ismi neydi?»

Mrs. Brunner, kaşlarını çatarak düşündü. «Acaip bir isimdi bu. Adam ecnebiydi sanırım.»

— «Herhalde banka parayı ödedikten sonra çeki size iade etti.»

— «Onları Mr. Brunner saklardı. Odasına bakabilirim...» Kalkmağa davrandı. Fakat Casey ondan önce ayağa fırlamıştı.

Gözleriyle kadına, «Anca beraber, kanca beraber», der gibiydi. «Nereye gidersen git, ben de peşindeyim... Kendimi tehlikeye atmak, gafil avlanmak niyetinde de değilim.»

— «Fakat belki de çekler kocamın şehirdeki eşyalarının arasındadır, Mr. Morrow.»

Casey, «O halde şehre gidelim», dedi. «Ne dersiniz?»

— «Şimdi mi?»

Genç adam, gülümsedi. «Emrinize amadeyim.»

Fakat Mrs. Brunner, başını salladı. «Bugün kabil değil... Lance, yemeğe gelecek... İstersenız yarın...»

Casey, atıldı. «Tamam... Yarın! Sizinle buluşuruz...» Birdenbire duraklayarak, kendi kendine, «Yavaş oğlum», dedi. «Yavaş, Casey!» Kadına baktı. «Yarın sabah apartmana telefon ederim.»

— «Erken olmasın. Zira buradan şehre gitmek epey zaman alıyor.»

— «Tam onbirde ararım, Mrs. Brunner.»

Genç adam dönerek kapıya doğru gitti. Fazla bir şey öğrenmemişti ama vaziyet fena sayılmazdı... Elini kapının tokmağına uzatarak, durdu. «Bu meseleyi yakında halledeceğimi umuyorum. O zaman siz de kızınızı tekrar göreceksiniz... Gorden'e açılmak, ona ağlamak arzusuna kapılırsanız, bunu hatırlayın.»

* * *

Phyllis, sual sormadı. Yani fazla sual sormadı. Casey, kızın uyanıp kendisini aradığını bilmiyordu. Zira Phyllis, bundan hiç bahsetmedi. Zaten bütün gün pek az konuştu.

Akşam, yemeğe oradan da bir sinemaya gittiler.

Ancak eve dönerlerken, Phyllis Casey'e sabah nerede olduğunu sordu.

Genç adam, «Arabayla dolaştım», diye cevap verdi. «Düşünmek istiyordum...»

— «Bugün ben de düşündüm, Casey...»

Sesi gayet ciddiydi... Kırmızı ışık yandığı için arabayı durduran Casey, çabucak dönerek ona baktı. Phyllis'in köşedeki lâmbanın aydınlattığı yüzü çok mahzundu.

— «Casey! Geri dönmeyelim!»

— «Ne?»

— «Big John'un evine gitmeyelim, Casey! Hiçbir yere dönmeyelim! Arabayla yolumuza devam edelim.»

— «Sonra Sonra nereye gideceğiz?»

— «Bilmem... Bu mühim değil... İstediğin yere gidelim... Yalnız

bu şehirden kaçalım ve bir daha da dönmeyelim. Hattâ burasını ömrümüzün sonuna kadar düşünmeyelim.»

Phyllis'in sözlerinden bir mâna çıkmıyordu. Evvelâ bütün bunları isteyen kendisi değil miydi? Sonra, cinayet gibi bir şeyi unutmak kabil değildi. Onlar isteseler bile polis unutturmazdı. Casey bunu gayet iyi biliyordu.

— «Sen çıldırmışsın!» diye haykırdı. «Kaçamayız! İmkânsız bu Phyllis! Bunu sen de biliyorsun! Bu meseleyi halletmem lâzım. Zaten bir sürü ipucu da buldum. Carter Groot'u yakalayınca...»

Kıza Groot hakkında fazla bir şey söylememiş, sadece bir gece evvel apartmanda adamdan kısaca bahsetmişti. Fakat Phyllis'in vaziyeti anladığı belliydi.

— «Evet... Carter Groot'u yakalayınca...»

Yeşil ışık yanmıştı. Arkadaki arabaların şoförleri korna çalıp duruyorlardı. Kız sözlerine âdeta fısıltıyı andıran bir sesle devam etti ama Casey yine de onun ne söylediğini duydu .

— «Anlamıyor musun, Casey? Carter Groot öldü? Eğer onun bildiklerini öğrenirsen...»

Bâzı cümlelerin bitirilmesine hiç lüzum yoktu...

16

Onbir...

Casey, köşedeki eczaneden telefon etti. Zira Phyllis'in büsbütün meraklanmasını istemiyordu.

Mrs. Brunner, telefonun başında bekliyordu galiba.

— «Anlattıklarınızı düşündüm, Mr. Morrow», dedi. Sesi biraz yorgun gibiydi. «Sizinle konuşmam lâzım.»

— «Yalnız?»

— «Evet... Yalnız...»

Yalnız kalmanın muhtelif usulleri vardı tabii. Casey, nasıl bir yalnızlığı tercih ettiğini de çok iyi biliyordu. Güney Wabash'daki küçük Bohem lokantası bu iş için gayet müsaitti. Casey, çoktandır oraya gitmemişti ama lokantanın değişmemiş olduğundan emindi.

Çok geçmeden yanılmamış olduğunu da anladı... Zaten Wabash'daki bu lokantaların değiştikleri pek görülmemişti...

Genç adam, dipteki bölmelerden birine çekilerek Mrs. Brunner'in ağır ağır içeri girişini seyretti. Kadın dikkatle, merakla etrafına bakındı. Sonra da Casey'i görerek, ona doğru geldi... Artık öğle olmuştu. Bu yüzden de lokanta bir hayli kalabalık ve gürültülüydü. Etraf mis gibi yemek kokuyordu. Bir bakıma Mrs. Brunner'le yapa-

yalnız sayılabilirlerdi. Zira salonda, ortadaki maslardan birinde gulaş yiyen Maggie Doonedan başka tanıdık yoktu.

Doğrusu Maggie bu hususta da kendisine yardımdan kaçınmamıştı. Tabiî kadın evvelâ telefonda hiddetle, «Zaten benim hiç derdim yok!» diye bağırmıştı. «İşim gücüm sana dadılık etmek! Herhalde yediğim yemeğin parasını da kendim vereceğim!»

Herhalde öyle olacaktı. Zira Casey, Mrs. Brunner yanında olduğu müddetçe Maggie'yi görmemezlikten gelmek mecburiyetindeydi. Fakat genç adamın içi rahattı artık. Kendisiyle yalnız konuşmak istediğini iddia eden Mrs. Brunner sürpriz yapmağa kalktığı takdirde Casey de gafil avlanmayacaktı... Maggie, Lance Gorden veya polis kapıda belirir belirmez, derhal kendisine haber verecekti.

Phyllis'in annesi siyahlar giymişti. Siyahı kendisine yakıştıran kadınlardandı o. Bunu gayet iyi biliyordu. Mrs. Brunner, aslında çok şıktı zaten. Fakat buna pek aldırdığı da yoktu.

Kadının gri gözlerinden onun müthiş bir ruhî buhran geçirdiğini anlamak kabildi. Bugün, asîl ailesinin verdiği terbiye, fıtrî nezaket ve soğuk kanlılıkla bile bunu saklayamıyordu. Sanki gece hiç uyumamış gibi gözlerinin altı hafifçe morarmış, bakışları bulanıklaşmıştı. Casey'e, yalnız kahve istediğini söyledi.

— «Mr. Morrow, bana dün anlattıklarınızı düşündüm. Nihayet çok inatçı, ısrardan hoşlanan bir insan olduğunuza karar verdim.»

— «Bir kompliman mı bu?»

Kadın, hafifçe güldü. «Bu mühim değil, Mr. Morrow. Asıl mühim olan şu: Zekî gençsiniz... Size istediklerinizi anlatmadığım takdirde, hakikati başka yollardan öğreneceksiniz. Onun için bu meseleyi biran evvel halletmemiz daha doğru olur... Tabiî Lance'i kasdediyorum, Mr. Morrow. Onun peşini bırakmayacaksınız, değil mi?»

Casey'in sesi haşinleşti. «Bundan emin olabilirsiniz.»

— «O halde sizi zahmetten kurtarayım. Bir hususta haklısınız. O malikâne yüzbin dolar etmezdi. Fiat biraz yüksekti... Altmış beş bin dolar kadar yüksek...»

Mrs. Brunner'in buna üzülmüş gibi bir hali yoktu. Sanki Gorden paraları cebe atmamış, sadece yolda kırmızı ışık yanarken durmamak gibi pek basit bir suç işlemişti. Casey birdenbire kadının bu vaziyeti yeni öğrenmediğini anladı.

Mrs. Brunner, «Dün size doğruyu söylemedim», diye ilâve etti. «Ben malikâneyi gördüm. Bu işlerden fazla anlamamama rağmen vaziyetten şüphelendim. Ufak bir tahkikat yaptım ve malikânenin aslında Lance, pazarlığa girişmeden altı ay evvel otuz beş bin dolara satıldığını öğrendim.»

— «Demek bunu evveldenberi biliyordunuz.»

— «Birkaç aydan beri biliyordum, Mr. Morrow.»

— «Buna rağmen Lance Gorden'in iyi bir damat olacağından eminsiniz?»

Casey, hayretle kadına baktı. Mrs. Brunner, «Gençleri affetmelidir», dermiş gibi bir tavırla sakin sakin gülümsüyordu. Genç adam masayı yumruklamamak için kendisini güç tuttu.

Mrs. Brunner, usulca, «Bu vaziyeti kolay kolay anlıyabileceğinizi sanmıyorum», diye mırıldandı. «Açıkçası ben işin içyüzünü anlar anlamaz, hemen Lance'la konuştum. O çok genç, Mr. Morrow. Kızıma da deli gibi âşık. Fazla parası olmayan, çok gururlu bir erkeğin fevkalâde zengin bir kızla evlenmesi çok güç... Yoksa siz bu fikirde değil misiniz?»

Casey, kulaklarının kıpkırmızı kesildiklerinden şüphe ediyordu. «Bilmem... Tabiî müstakbel damat kızın ailesini dolandırarak biraz para sahibi olunca, bu güçlük de ortadan kalkar.»

— «Vaziyet sandığınız gibi iğrenç değil, Mr. Morrow?»

— «Ya nasıl, Mrs. Brunner?»

— «Sadece, acıklı. Lance'in aslında dürüst bir genç olduğundan eminim. Asıl kabahat bende. Zavallı Phyllis için o kadar üzülürken, o kadar büyük meblâğları ona teslim etmemeliydim. Evet, kabahat bende.»

— «Hâkimin aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum.»

— «Mesele mahkemeye aksetmeyecek ki... Lance, parayı iade etmek istedi. Ben bunu bir borç ve bir ders addetmesini söyledim. Onun için de meselenin burada kapanmasını istiyorum.»

— «Tabiî Mr. Brunner'in bundan haberi yoktu.»

Kadın, cevap vermedi. Fazla açıldığının farkına varmış gibi dudağını ısırıp duruyordu. Sonra çantasının fermuarını tutark, masadan kalkacakmış gibi bir hareket yaptı. Fakat Casey elini uzattı.

— «Bankanın iade ettiği çeki verecektiniz. Unuttunuz mu?»

— «Ne yapacaksınız?»

— «Bu sizin ne yapacağınıza bağlı, Mrs. Brunner... Ben polis çağırmak niyetinde değilim. Sadece Gorden'le yüz bin dolar hakkında biraz konuşmak istiyorum.»

Blöf yapıyordu tabiî. Mrs. Brunner, telefona doğru bir adım atar atmaz, o da korkuyla sokağa fırlayacaktı. Belki kadın da genç adamın bu endişesinin bir kısmını yüzünden okumuştu. O gri gözleriyle onu süzüp duruyordu. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Sonra da kapadı.

Casey, «Ne var?» diye sordu.

— «Kızımı görmek istiyorum, Mr. Morrow. Lütfen onu eve getirin.»

Şimdi düşünme sırası Casey'e gelmişti. Fakat işi çok, buna karşılık vakti azdı. Üstelik Phyllis, er veya geç yanlış bir hareket yapa-

cak, ters bir şey söyleyecek ve tabiî o zaman her şey ortaya çıkacaktı. Fakat Casey, kızı düşünmeği istemiyordu. Phyllis'i düşündüğü takdirde, «Hayır», diyeceğini biliyordu.

— «Ne zaman?»

Mrs. Brunner, «Bu gece», dedi. «Size kolaylık olsun diye bu gece kocamın apartmanında kalacağım...»

Casey, şehirden uzaklaşan o geniş yolu düşünüyordu. Orada ne trafik ışığı vardı, ne de acele işi olan insanları durduracak bir polis. «Trafik fazlalaşınca sıkılırım... Zaten Phyllis'in gelmeği isteyeceğini de pek sanmıyorum... Fakat belki kırlarda arabayla dolaşmağa razı olur...»

Bankanın iade ettiği çeki ona veren Mrs. Brunner, kızını muhakkak getirmesini tekrarladı. Casey'in sözünü tutmadığı takdirde neler olacağını söylemesinin lüzumu yoktu...

* * *

Çek, Victor Vanno adlı bir şahsa verilmiş ve adam parayı bankanın La Salle sokağındaki şubesinden almıştı... Herhalde adam Gorden'in ortağıydı. Zira damat namzedinin Mrs. Brunner'i dolandırabilmek için bir yardımcıya ihtiyacı vardı...

Casey, dükkândan çıktıktan sonra bir iki dakika Maggie'yi bekledi. Kadın, yanına gelir gelmez de, «Müjde», dedi. «Sana iş çıktı. Taksitle satış yapan bir mağazanın müdiresi rolü yapabilir misin?»

Maggie, ateş saçan gözlerle ona baktı.

Casey, çeki kadına gösterdi. «Bankaya telefon et. Victor Vanno'nun daimî hesabı olup olmadığını anlamağa çalış... Bilhassa adamın adresini öğren... Sana uzun uzun talimat vermeme lüzum yok. Zekî bir kadınsın. Elbet bir yolunu bulursun.»

Maggie, katî bir tavırla, «İki dolar isterim», diye cevap verdi.

— «Ne?»

— «Buna bahşiş de dahil tabiî... Lokantada verdiğim paradan bahsediyorum, oğlum. Yemeğimi evde yeseydim, bu kadar zarar etmezdim.»

Casey, mecburen kadına iki dolarını verdi.

Maggie, akşam üzeri ona acaip bir adres getirdi. Daha doğrusu yüz bin dolar alan bir adam için acaip bir adresti bu. Casey, heyecanlandığını hissetti. Artık hâdiseler tahmin ettiği şekilde gelişmeğe başlıyordu.

Her zamanki gibi homurdanan Maggie'yi evine yolladıktan sonra kendisi de Madison caddesinden batıya doğru ilerlemeğe başladı.

Genç adam, nehri geçtikten sonra bir iki blok ötede durdu. Camlı kapının üzerindeki yarısı silinmiş numara Maggie'nin çekin üstüne karaladığına uyuyordu.

Ucuz, ve pis bir oteldi bu. Bir tarafında küçük bir lokantayla

bar, diğer tarafında da pencereleri yeşile boyalı bir bilârdo salonu vardı.

Casey, ağır ağır içeriye girerek, bir köşeye konulmuş olan küçük masaya doğru yürüdü. Sözüm ona «resepsiyon»du burası... Masanın başında oturan kirli kazaklı, yaşlı adam Casey'i dikkatle süzdü. Onun sorduğu suali de acaip bir şüpheyle karşıladı.

— «Vanno?» diye mırıldandı. «Vanno?» Hırıltılı sesinden içki şişesinin senelerden beri elinden düşmediği anlaşılıyordu.

Casey, tekrarladı. «Victor Vanno.»

— «Onu kim istiyor?»

— «Söyledim ya. Ben istiyorum.»

— «Vanno, burada değil...»

Casey, etrafına bir göz attı. Bu pis holde beklemesi imkânsızdı. Yandaki bara geçmeğe karar verdi. «Pekâlâ... Beklerim...»

— «Ne zaman geleceğini bilmiyorum...»

— «Zararı yok...»

Barın viskisi berbattı tabii... Fakat Casey'in bunu düşünecek hali yoktu. Büyük bir hayretle bayağı heyecanlı olduğunu farketti. Halbuki bara girip, bu uçtaki sandalyeye oturalı yirmi dakika olmuştu... Neden heyecanlanıyordu? Ne vardı? Barmene bir içki daha söyledi. Adam, pek konuşkana benzemiyordu ama Casey, bir yolunu bulup onu sorguya çekmeğe karar verdi.

Barmen, viskiyi önüne koyarken, sokak kapısı açılarak içeriye bir kadın girdi. Portakal rengi saçlı, tombul bir kadın... Sarhoş değildi ama pek de ayık sayılmazdı.

Sendeleyerek, bara yaklaştı. «Şu işe bak! Şu işe bak! Ben beyi rahatsız ediyormuşum! Sevsinler!»

Barmenin, bir dubleye bira doldurup, kadının önüne koymasından, onun bu turuncu saçlı mahlûğa çoktan alışmış olduğu anlaşılıyordu.

Kadın, homurdandı. «Duyan da herifi Kont filân zanneder...» Casey'i hayrete düşüren bir çabuklukla birayı başına dikti. Sonra da elinin tersiyle boyaları birbirine karışmış olan ağzını sildi. «Bana kimse böyle muamele edemez! Anlaşıldı mı?»

Barmen, «Yavaş», dedi.

Kadın, dönmüş, otelin holüne doğru gidiyordu. Birdenbire durakladıyarak, döndü. «Vanno onun icabına bakar! Vanno o köpeğin aklını başına getirir!»

Vanno... Casey'e de lâzım olan buydu zaten. Hemen uzun bacaklı bar iskemlesinden kaydı. Sendeleyerek, otelin holüne giren turuncu saçlı kadının peşine takıldı. Kadın, yaşlı adamla konuşmak lüzumunu duymadı bile. Nereye gittiğini biliyordu o... O önde, Casey arkada

karanlık merdivenlerden daracık bir koridora çıktılar. Kadın kapılardan birine giderek, tokmağa yapıştı.

— «Vanno! Vanno! Hayatım, kapıyı açsana...»

Casey, otuz saniye kadar bekledikten sonra kadının yanına gitti. «Haydi, Vanno! Aç bakalım!»

İçeriden bir takım sesler aksetti. Ağır bir vücut, karyolada döndü... Sonra adam kalkarak kapıya yaklaştı... Şimdi kapının arkasında tereddütle bekliyordu... Saniyeler ağır ağır geçti... Nihayet adam karar vermiş olacak ki, kapı hafifçe aralandı. Casey, birdenbire irkildi. Işık arkadan geldiği için Vanno âdeta bir dev gibi duruyordu. Adamın omuzlarına bakar bakmaz, vaziyeti anladı. Uyku ve içkiden şişmiş olan bu yüz yabancıydı ama o geniş omuzlarını nerede görse tanırdı. Karşısındaki, kendisini matrakla okşayan o meçhul şahıstı.

Vanno, Casey'e aldırmayarak, ateş saçan gözlerle kadına baktı. «Sana buraya gelmemeni söylemedim mi? Yanındaki kim? Onu neden getirdin? Yine ne dalavere çeviriyorsun?»

Kadın, ağlıyarak bir şeyler mırıldandı. O arada Vanno da yana çekilmiş ve odadan süzülen ışık Casey'in yüzüne gelmişti... Genç adam Vanno'nun kendisini tanıdığını hissetti...

Artık genç adam bu küçük esrarı da çözmüştü. Gorden'le uşağı esrarengiz ziyaretçi hakkında konuşmuş ve böylelikle onun tam bir tarifini elde etmişlerdi. Tabiî bu, Erie sokağındaki macera için Vanno'ya da tekrarlanmıştı.

Şimdi o da Casey'in kim olduğunu biliyordu... Tabiî işler bu yüzden karışabilirdi.

Casey, yan yan odaya girdi. «Merhaba, Vanno. Seni ziyarete geldim.» Aslında göründüğü kadar cesur değildi o. Barda üst üste iki viski içmiş olduğuna da bayağı seviniyordu. Kadın da onun arkasından içeri daldı ve Vanno da kapıyı kapadı.

Casey, «Doğrusu oturduğun yeri görünce biraz sukutu hayale uğradım», dedi. «Tabiî paranın eski kıymeti yok... Yüz bin dolar da çabucak bitiveriyor.»

Vanno, «Ne istiyorsun?» diye homurdandı. «Seni kim yolladı?»

— «Kimse yollamadı. Bu benim kendi fikrim.»

— «Böyle parlak fikirler insanın başını belâya sokabilir.»

Vanno, öyle fazla zeki bir insan değildi ama kendisine bu kahve rengi şapkalı, yağmurluklu adamın tehlikeli olduğunu söylemişlerdi. Bu da Vanno için kâfiydi.

Adamın, ceketinin düğmeleri açıktı. Casey, Vanno'nun koltuğunun altındaki tabanca mahfazasını gördü. «Yarabbi!» diye düşündü. «Şu adalelere bak... Adam, bunlar kâfi değilmiş gibi bir de tabanca taşıyor... Belki de dünyanın en korkak adamı ben değilim...»

Ağır ağır, «Vanno», dedi. «Gorden'in kirli çamaşırlarını neden

yıkadığını bilmiyorum... Fakat adamın bu iş için fazla para vermediği anlaşılıyor.»

Vanno, kaşlarını kaldırdı. «Gorden de kim?»

— «Sinirli bir adam... Çok sinirli bir adam... Doğrusu ben onun gibi bir insanla iş yapmak istemem. Belki de adam dayanamayıp, uykusunda da konuşuyor Vanno...»

Turuncu saçlı kadın, cırlak cırlak bağırdı. «Hayatım! Bu herif de kim?»

Casey, «Adım: Fırsat», diye atıldı. «Çektiğim kurada Vanno'nun adı çıktı. Soracağım suallerin cevaplarını bilirse, büyük mükâfatı kazanacak.»

Vanno, homurdandı. «Öğrenmek istediğin nedir?»

— «Carter Groot ne oldu?»

Bu hakikaten mühim bir sualdi. Zira Vanno'nun eli koltuğunun altındaki silâha doğru kaydı. Fakat tabancayı çekmeğe vakit bulamadı. İnsan harpte çok şeyler öğreniyordu... Evet... Bunları ya çabucak kavrıyor, ya da bir daha öğrenme fırsatı bulamıyordu...

Şimdi Vanno, yüzünde budalaca bir ifadeyle yerde yatıyordu. Tabancasına doğru uzattığı eli de boştu.

Casey, «Âlâ», diye güldü. «İstirahat etmesini bilen insanlardan çok hoşlanırım.»

Kadın, «Hayatım», dedi. «Bir şey olmadı ya?»

Vanno, kükredi. «Kes sesini!»

— «Polis o değil mi? Polis?»

— «Kes sesini!»

— «Fakat sen sabıkalısın! Sabıkalı!»

Demek mesele buydu. Gorden, avukat olduğu için bunu biliyordu. Adamı yola getirmek için kimbilir onu nelerle de tehdit etmişti. Genç adam, «Hayat pahalılaştı», diye mırıldandı. «Altı ay evvel işe yaramayan bir yer alırsın... Bir müddet sonra bu kıymetlenir. Ve Mrs. Brunner malikâne için tam yüz bin dolar öder... İşte marifet diye buna derler... Mr. Brunner vaziyeti ne zaman anladı.»

Vanno, haykırdı. «Bunu benim üzerime yıkamazsın!»

— «Hah! Senin maşa kullanmasını bildiğinden eminim!»

Vanno tekrar ayağa fırlamıştı ama bu defa vaziyet başkaydı. Yani, tabanca Casey'in elindeydi. «Carter Groot nerede?»

— «Cehennem ol!»

— «Groot'u cehennemde bulur muyum dersin?»

— «Belki.»

— «Bunu iyi bilmen lâzım, Vanno.» Casey'in kafasında tehlike çanları çalıyordu. Bir ses, «Git» diye fısıldamaktaydı. «Artık git! Phyllis haklı. Groot, ölmüş... Onunki sari bir hastalık. Sen de aynı âkıbete uğrarsın!»

İşler yolundaydı artık. Casey, Mrs. Brunner'i ikna edebilecekti. Lance Gorden'in cinayet gecesi çiftlikte olmadığını sadece Mrs. Brunner biliyordu. Kadın bunu polise haber verdiği takdirde mesele hallolacaktı.

Genç adam, Vanno'yla sevgilisini öyle ortada bırakıp, gitmeği istemiyordu. Gözü, köşedeki dolaba ilişti. Bunun anahtarı da vardı. Tabancayı eline geçirdiği için cesareti iyice artan Casey, «Kavga etmenize üzüldüm», diye alay etti. «Neyse... Belki başbaşa kalınca barışırsınız... Şöyle buyurun...»

Casey, anahtarı kilitte çevirirken, Vanno'yla turuncu saçlı kadın bu fikirden hiç hoşlanmadıklarını şiddetli bir lisanla anlatıyorlardı.

* * *

Casey, Big John'ın meyhanesine geldiği zaman bütün ışıklar yanmıştı. Sokak lâmbasının altında da siyah, parlak bir polis arabası vardı... Genç adam, gaza basarak, ilerledi. Blok'un etrafında dolaştı. Bu arada Vanno'dan aldığı tabancayı da yakındaki garajın damına atmağı unutmadı...

Tekrar meyhanenin önüne geldiği zaman polis arabası hâlâ oradaydı. Casey, kendi otomobilini yana çekerek, biran durdu. Sakinleşmeğe çalışıyordu. Bu vaziyet hiç hoşuna gitmemişti... Big John'un meyhanesi polislerin sık sık geldiği bir yer değildi. Genç adam, düşünceli bir tavırla ağır ağır arka kapıya gitti.

Etrafına bakındıktan sonra içeri süzüldü...

Niyeti mutfaktan geçip, merdivenlere gitmekti...

Birkaç adım attı... Tam o sırada masanın arkasından çıkan buruşuk, kurşunî trençkotlu adam karşısına dikildi.

Müfettiş Johnson'du bu.

Adam, «Merhaba Casimir», dedi. «Ben de senin bu taraftan gireceğini tahmin etmiştim...»

17

Bir elinde bir dilim arpa ekmeği, öbür elinde de baharatlı jambon tutan Müfettiş Johnson'un o kadar zararsız bir hali vardı ki, Casey tehlikenin gelip çattığını derhal anladı.

Müfettiş, jambonu dilimin üzerine koydu. «Havalar soğuyunca insanın iştahı da artıyor... Big John senin California'dan geçen Cuma döndüğünü söyledi.»

— «O gün Cuma mıydı? Neyse... Unuttum...»

Johnson, ekmekten koskocaman bir parça kopardı. «Kurşunî bir araban var değil mi, Casimir?»

Casey, omzunu silkti. «Her yerde olduğu gibi California'da da kurşunî otomobiller var...»

— «Ama onlara İllinois plâkası takmıyorlar...»

Casey o zaman Johnson'un parti gecesi meyhaneye iş olsun diye uğramadığını anladı. Müfettiş oteldeki adamı hatırlamış ve üstelik onun izini de bulmuştu...

Johnson'un birdenbire başını çevirmesi üzerine o da döndü. Annesi merdivende, çıplak ampulün altında duruyordu. Omuzlarına eski, mavi bir şal atmış, ayaklarına da yırtık çuha terlikler giymişti. «Casimir...» dedi. Bu bir tek kelimeydi ama kadın bununla bütün düşüncelerini anlatmıştı. «Eve geldin... Buradasın... Fakat korktuğum gibi polis seni bekliyor. Zaten böyle olacağını biliyordum... Başın dertte senin...»

Casey, neşeli bir tavır takınmağa çalıştı. «Merhaba, anne. Ne haber?»

Kadıncağız, dudağını ısırarak, yan gözle Müfettişe baktı. Fakat Johnson, masadan aldığı kahve fincanını başına dikmişti. «Casimir... Karın... karın... yukarıda... Seninle konuşmak istiyor...»

Casey'in yüreği ağzına geldi sanki. Bu kargaşalıkta biran Phyllis'i unutmuştu.

Müfettiş Johnson, ona baktı. «Haydi, yukarıya çık... Yalnız aşağı inerken onu da getir. Kendisiyle tanışmak istiyorum...»

Casey, telâşla merdivenlerden çıkarken, «Tabiî istersin...» diye düşünüyordu. «Tabiî istersin...» Genç adam, annesinin peşinden geldiğinin de farkındaydı. «Keşke Phyllis'den bahsetmeseydi. O zaman ben Johnson'la merkeze giderdim. Phyllis'in başı da derde girmemiş olurdu.»

Annesi uzanarak, mutfağın kapısını açtı. Birlikte içeri girdiler. Kadıncağız, kapıyı dikkatle kapayarak, arkasına yaslandı. «Yalan söyledin, Casimir... Başının dertte olmadığını iddia ettin.»

Casey, «Konferansı bırak şimdi», diye homurdandı. «Karım nerede?»

— «Gitti.»

Casey, biran kulaklarına inanamadı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. «Gitti mi? Nereye? Ne zaman gitti?»

Annesi, inledi. «Ne bileyim? Bana kimsenin bir şey söylediği yok ki... Alış verişe çıkmıştım. Geldiğim zaman evde yoktu... Saatler geçmesine rağmen hâlâ dönmedi.»

— «Sana bir şey söylemedi mi? Veya bir pusula bırakmadı mı»?

— «Hayır...»

Casey, biran herkesi unuttu. Mutfakta bekleyen polisi, Vanno'yu, Gorden'i... Herkesi herkesi... Şu anda onun için Phyllis'den daha mühim kimse yoktu. Halbuki o da kaçıp gitmişti.

Nihayet, annesi usulca, «Müfettiş ne istiyor?...» diye sordu. «Yarım saat evvel geldi... Seni sordu durdu. Başının dertte olduğunu biliyordum. Yoksa eve dönmezdin...» Fakat kadının sözleri bakışlarına hiç uymuyordu. Casey'in boğazına bir şey tıkandı sanki. Annesi âdeta onun için üzülüyor, endişeleniyormuş gibi bakıyordu...

Genç adam, boğulurmuş gibi, «Fakat P—Paula'nın benimle konuşmak istediğini söyledin...» dedi.

— «Seninle konuşmak isteyen bendim, Casimir... Ne oldu?»

— «Polis benim birini öldürdüğümü sanıyor.»

— «Hakikaten birini öldürdün mü?»

— «Ne münasebet!» Annesinin müteredditi halini görünce, fısıldadı. «Yemin ederim! Ben kimseyi öldürmedim... Vakit bulsaydım, masum olduğumu ispat edecektim.»

Fakat artık yaşlı kadının yüzünden ne düşündüğünü anlamak kabil değildi. Tokmağa uzandı. «Gidip, bakayım. Belki Müfettiş daha kahve ister... Hoş vakti var ya... Neticede Paula gibi genç kızların hazırlanıp aşağıya inmesi uzun sürer... Değil mi, Casimir?»

Genç adam, başını annesinin omzuna dayayıp, hüngür hüngür ağlamağı istiyordu. Fakat vakit yoktu. Annesi bu sözlerle ona çabuk olmasını, dış merdivenlerden inerken gürültü etmemesini tembihe çalışmıştı. Kadıncağız, «Para lâzım mı?» diye sordu.

— «Hayır, anneciğim. Eğer Paula gelirse...» Fakat annesi dışarı çıkmıştı bile...

* * *

Soğuk karanlık bir geceydi...

Casey, arabayı o beyaz parmaklıkların önünde durdurarak, zile uzandı. Biraz sonra kapıyı bir gün evvel gördüğü o kırmızı kareli gömlekli, dar kovboy pantalonlu adam açıyordu. Bekçi, hiç sesini çıkarmadan Casey'i eve kadar götürdü... Kaşları yine çatıktı o da başka... Genç adamı eve soktu... Birlikte kapalı kapılardan birine doğru ilerlerlerken, Casey ani bir endişeye kapıldı... O kapının arkasında hiç de hoşuna gitmeyecek bir şey kendisini bekliyordu.

Bir iki saniye sonra yanılmamış olduğunu da anladı.

Bir gün evvel de gördüğü bu şirin, kretonlu, şömineli odada üç kişi vardı... Onu karşılamak için ayağa kalkmış olan Mrs. Brunner. Geniş divanda oturan Lance Gorden... Ve Gorden'e sokularak, ayaklarını altına almış olan Phyllis... Phyllis...

Gorden'in yanında âdeta bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış olan Phyllis...

Uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu. Nihayet, gözleri Phyllis'den başka kimseyi görmeyen Casey'in unutmuş olduğu Mrs. Brunner, konuş-

mağa başladı. «Buyurun, Mr. Morrow. Biz de sizi bekliyorduk. Herhalde kızımın nişanlısı Mr. Gorden'le tanışmıyorsunuz?»

Gorden'in yüzü allak bullak olmuştu. Hiddetle ayağa fırladı. «Sen ha? Zaten tahmin etmiştim!»

— «Lance!»

Casey, henüz kendisine gelememişti. Kendisini Gorden'e karşı koruyacak vaziyette de değildi. Fakat Mrs. Brunner'in sesini duyan adam hemen durakladı... Casey de vaziyeti daha iyi anlamağa başlıyordu artık.

Gorden, «Affedersin», diye homurdandı. «Evinde kavga çıkarmak istemem tabiî. Fakat yaptıklarından sonra...»

— «Zamanı gelince Mr. Morrow yaptıklarının hesabını verecek...»

Casey, «Hele hele...» dedi. «Neler yaptığımı ben de merak etmeğe başladım.» Sözleri kendisini de şaşırtmıştı. Bu suali hepsine sormuştu ama gözleri Phyllis'deydi. Kız biran bakışlarını ondan kaçırdı ama işte o kadar... Casey, bundan daha mühim bir zafer kazanamıyacağını anlamıştı. Şimdi karşısında Phyllis Brunner vardı. Barda karşılaştığı, vizonlu kibar kız... Şimdi de o parfönünü sürmüş, saçlarını yaptırmış, arkasına da Paristen geldiği belli olan şık bir elbise giymişti.

Gorden, kapıya doğru gidecek oldu ama Mrs. Brunner yine onu durdurdu. «Nereye?»

— «Telefona tabiî. Artık bu meseleyi polis halleder.»

— «Bir dakika! Evvelâ Mr. Morrow'un anlatacaklarını dinleyelim.» Şu Gorden de ne zekiydi. Kadının bu sözleri söyleyeceğini bildiği için sanki polise telefon edecekmiş gibi bir tavır takınmıştı.

Casey, dudağını büktü. «Mr. Morrow anlatacaklarını Pazar sabahı anlattı...» Phyllis'e baktı. Gözleriyle, «Evet», diyordu. «Pazar sabahı buradaydım. Bunu sen de anlamıştın değil mi, Phyllis? Dün gece onun için kaçmamızı istedin. Fakat bunu yapmadık. Onun yerine sen kaçtın. Hem de Gorden'e. Neden?» Phyllis, genç adamın bakışlarıyla sorduğu bu suali cevaplandırmadı...

Mrs. Brunner, sakin bir tavırla, «Kızım sizin anlattıklarınızdan tamamiyle farklı şeyler söyledi», dedi. «Kocamın öldüğü akşam kendisini yakalayıp, hapsetmişsiniz.»

Casey, müstehzi bir tavırla güldü. Artık hiçbir şeye şaşmıyordu. «Sadece o kadar mı?»

Gorden, kıpkırmızı kesildi. «Kâfi değil mi? Bu yetişmiyor mu? İstersen Phyllis, cinayet hakkında da malûmat versin?»

Casey, «Cinayet hakkında malûmatı olmasına şaşmam», diye homurdandı. «Fakat sen bunu ne yapacaksın, Gorden? Yoksa hafızanı mı kaybettin?» Meydan okur gibi konuşmasına rağmen eski korkusu canlanmıştı? Casey Morrow'un Darius Brunner'i öldürmediğini kim

biliyordu? Casey, kendisi, kaatil olmadığından emin miydi? Bu korkuyla mücadele etmekten başka çare yoktu. Birdenbire, «Bana Phyllis'in anlattığı hikâyeyi tekrarlamayın!» diye bağırdı. «Onun neler söylediğini tahmin ediyorum. Beni de aynı şeyle tehdit etti zaten. Kendisine yardım etmemi ve bu cinayeti senin üzerine yıkmamı istiyordu, Gorden.»

— «Yalan söyliyorsun!»

— «Tabii! Tabiî yalan söylüyorum! Herkes yalan söylüyor! Belki cinayet de işlenmedi. Belki bu da yalan!...» Birdenbire kıza baktı. «Hayatım. Annene müjdeyi verdin mi?»

Phyllis, büsbütün küçülmüştü sanki. Elbisesinin geniş eteklerıyle oynayarak, menekşe rengi gözlerini Casey'e dikti. Bakışlarıyla ona bir şeyler söylemeğe çalışıyordu sanki... Fakat artık gözleriyle konuştukları anlar çok geride kalmıştı.

Brs. Brunner, «Müjde?» diye tekrarladı. «Ne müjdesi?»

— «Phyllis, demek söylemedin? Oldu mu ya, sevgilim?» Casey, tatlı tatlı güldü. «Bence annenin her şeyi bilmesi doğru olur... Belki o bu kadar acele ettiğimiz için bize kızacak... Belki, «Bu kadar çabuk evlenmeseydiniz», diyecek... Belki o drahoma meselesinden de hiç hoşlanmayacak... Ama ne yapalım? Neticede annen o... Hakikati öğrenmesi de lâzım...»

Bu sözleri tam istediği gibi söylemişti... E, artık şaşalama, bocalama sırası onlardaydı...

Fakat Phyllis'in bembeyaz kesilmiş olan çehresi ona işleri büsbütün berbat ettiğini haber veriyordu.

Kız konuşmağa başlar başlamaz, Casey de yanılmadığını anladı.

Zira Phyllis, buz gibi nazarlarla onu süzerek, «Evlenmek mi?» diye mırıldandı. «Neden bahsettiğinizi anlıyamadım, Mr. Morrow... Aklî muvazenesi bozuk bir insan olduğunuz anlaşılıyor...»

18

Hepsi Casey'e bakıyorlardı. Genç adam onların nazarlarını hissederek rahatsız oldu. Fakat onu en fazla sarsan, bu inanılmıyacak sözleri haykıran Phyllis'in menekşe gözlerinde gördüğü ifadeydi. Casey itiraz etmek için bir şeyler söylemek istediyse de muvaffak olamadı. Konuşacak hali kalmamıştı. Zaten artık sözlerin ne kıymeti olabilirdi? Phyllis Brunner ne yaptığını biliyordu. Kız bu işi iyice düşünerek plânlamış ve sonunda da bu belâyı Casey'in başına sarmıştı.

Gorden birdenbire yumruklarını sıkarak, «Söylemek istediğin

nedir?» diye homurdandı. «Şu evlilik meselesinin içyüzünü anlamak istiyorum. Haydi, konuş! Ne duruyorsun?»

Casey boş gözlerle avukata baktı. «Bunu ben de bilmiyorum. Bir zamanlar bildiğimi sanıyordum ama artık emin değilim...»

Phyllis soğuk bir sesle, «Bir kadın kocasının aleyhinde şehadet edemezmiş galiba», diye lâfa karıştı. «Herhalde bunu düşünmüş olacak.»

Casey pis pis güldü. «Bunun aksini de düşünmek lâzım. Evli bir erkek karısı aleyhinde şehadet edemez. Daha doğrusu kanun bunu kabul etmez. Bu işe ne dersiniz, küçük hanım?»

Genç adamın kafası karma karışık olmuştu. Kimse bu şekilde rahat rahat yalan söyleyemezdi. Halbuki kız hiç tereddüt etmeden tabii bir tavırla konuşuyordu. Casey âdeta büyülenmiş gibi gözlerini ona dikmiş, biran şaşırmasını ve böylece kendi kendisini ele vermesini bekliyordu.

O sırada Mrs. Brunner şöminenin yanındaki koltuğundan kalkarak adamın önüne dikildi ve onun kızı görmesine mâni oldu. «Mr. Morrow... Lütfen sözlerinizi tamamlar mısınız?» Kadın gayet yumuşak bir sesle konuşuyordu. «Anlattıklarınız bir hayli enteresan.»

Casey, «Hepsi bu kadar», diye cevap verdi.

— «Kızımla evlendiğini îma ettiniz sanırım.»

— «Hayır bunu îma etmedim... Kızınız benimle nikâhlandığını iddia etti. Ben o sırada çok sarhoş olduğum için bir şey hatırlamıyorum.»

Gorden dişlerini sıkarak, «Ne zaman oldu bu iş?» diye homurdandı. «Phyllis'le nerede ve ne zaman nikâhlandığını bilmek istiyorum. Bunu tahkik edip öğrenmek çok kolay... Sadece hangi şehirde evlendiğinizi söylemen kâfi... Beni aldatacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun...»

Casey biran düşündü. Kız, Maggie'nin stüdyosunda hâdiseyi anlatırken İndiana'da evlendiklerinden bahsetmişti. Fakat bu arada ne nikâh cüzdanını göstermiş ne de eyaletin hangi şehrine gittiklerini açıklamıştı. Aslına bakılırsa Phyllis'in hikâyesi pek yutulacak gibi değildi ama Casey o sırada çok şaşkın olduğu için buna inanmıştı. Hem kız bu nikâhla onu tehdit edip Darius Brunner'in kaatilini bulmasını istemişti. Herhalde bu da Phyllis'in başka bir numarası olacaktı. İnsan kaatil kovalarken vakit bulup İndiana'nın bütün şehirlerindeki nikâh memurluklarına giderek evlenip evlenmediğini tahkik edemezdi ki. Zaten kız, Maggie'nin stüdyosunda istediği gibi hareket etmediği takdirde cinayeti onun üstüne yıkacağını îma etmişti. İşte şimdi de rahatça yalan söyleyerek işin içinden sıyrılmaya bakıyordu.

Phyllis, «Yalan söylüyor!» diye bağırdı. «Ben evli filân değilim. Bu adamın neden bahsettiğini bile bilmiyorum.»

Gorden kaşlarını çattı. «Polis çağırmamız doğru olur. Bu işi ancak onlar halledebilirler.»

Casey müstehzi bir tavırla gülümsiyerek, «İlk defa senin fikrine iştirak ediyorum», dedi. «Zira bu arada bana bir zarar gelmesini istemem.»

Genç adamın bu sözleri Lance Gorden'i bir hayli şaşırttı. Casey o zaman kendisinden böyle bir şey beklemediklerini anladı. Avukat onu tehdit etmesine rağmen hiç de polis çağırmak niyetinde değildi. Gorden'in tereddüt ettiğini gören Casey atıldı. «Evet, biran evvel polise telefon et! Hem bu arada arkadaşın Vanno'yu da dâvet etmeyi unutmayın. Zavallı Vanno birkaç saat evvel yanından ayrıldığım zaman hayatından pek memnun değildi... Vanno'yu hatırlıyorsun değil mi? Hani beni dövmesi için yolladığın eski dostun... Hem o gün elinde bir de matrak vardı.»

Lance Gorden kıpkırmızı kesildi. Yardım ister gibi dönüp Mrs. Brunner'e baktı fakat kadın oralı bile olmadı. Mrs. Brunner, vakti gelmedikçe konuşmak niyetinde değildi. Şimdilik sadece dinliyor ve bekliyordu.

Casey sert bir sesle, «Vanno», diye tekrarladı. «Bu arada bulabilirsen Carter Groot'u da getir. Ne o?.. Carter Groot'dan bahsetmem hoşuna gitmedi galiba? Halbuki ben bu bahsi çok seviyorum. Seninle oturup uzun uzun o mahut rapordan bahsedebilirim.»

Gorden hiddetten deliye dönmüştü. Mrs. Brunner'e bağırmaya başladı. «Sen bu herifle konuştun. Sana neler söyledi? Neden sesini çıkarmıyorsun? Neden vaziyete müdahale etmiyorsun?»

Kadın soğuk bir edayla, «Bana bağırmasan iyi olur, Lance», dedi.

— «Fakat o yalan söylüyor. Phyllis de onun yalan söylediğini anlattı. O kızı kaçırdığı için...»

Casey, «Dur bakalım», diye avukatın sözünü kesti. «Phyllis'i kaçırmam da bana biraz hayali gibi geliyor. Böyle bir şey yapmış olsaydım onu kimseye göstermez gizli bir yere saklardım.»

Gorden yumruklarını sıktı. «Saklamışın tabii. Ama o senin elinden kaçmaya muvaffak olmuş.»

— «Yok canım. Bu pek gülünç bir iddia. Cumartesi gecesi Phyllis' le ben bir parti verdik. Birçok çocukluk arkadaşım dâvetliydi. Bu arada hepsi Phyllis'in çok neşeli olduğunu gördüler. O içti, danslar etti, güldü. Onun için hepsi kendisini kaçırmadığıma yemin edebilirler. Hem dahası var. Dâvetlilerden biri de bir polis müfettişiydi. Üstelik kolay kolay her şeye inanmayan bir polis. Kendisi cinayet masasından...» Başını çevirip Phyllis'e baktı. «Keşke seni o arkadaşımla tanıştırsaydım. O zaman bu kadar yalan uydurmana lüzum kalmazdı.»

Casey kızın gözlerindeki korkuyu görerek rahatladı. Phyllis'in yüzü allak bullak olmuştu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmaya çalışarak endişeli endişeli Casey'e bakıyordu.

Genç adam vaziyete hâkim olduğunu hissediyordu. «Hiçbiriniz polis çağıracak vaziyette değilsiniz. Hepinizin saklamaya çalıştığı bir şeyler var. Fakat ısrar ederseniz, size mâni olacak değilim.»

Casey kendi kendine, «Ne tuhaf», dedi. «İnsan bir hâdiseden veya şahıstan korktuğu zaman kaçıyor ve bunu gitgide gözünde büyütüyor... Halbuki biran gelip kaçma imkânı kalmayınca işin hiç de zannettiği kadar korkunç olmadığını anlıyor. İşte hepsi karşımdalar. Phyllis âdeta dehşete kapılmış vaziyette... Deminden beri atıp tutan Lance Gorden ise bir hayli korktu... Bunu anlamak için bembeyaz kesilmiş yüzüne bakmak kâfi... Halbuki ben hayatımdan memnunum.» Yok, yok kendisini kandırmaya kalkması mânasız olurdu. Bu kadar kısa zamanda Phyllis'in tesirinden kurtulabilmesi imkânsızdı. Kıza baktıkça derin bir üzüntü duymaktaydı. Fakat bir taraftan da gözlerini ondan ayıramıyordu.

Casey hırslandığı için birden cesaret bulmuş, kafasında birbirine bağladığı hâdiseleri biraz anlatınca, Gorden de onun her şeyi bildiğini sanmıştı.

Avukat kendini zorlayarak, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Casey o zaman ne cevap vermesi lâzım geldiğini hissederek, «Senin gibi ben de kendi menfaatimi kollamaya çalışıyorum», diye mırıldandı. «Ne kadar fazla koparabilirsem o kadar iyi olur.»

— «Mr. Morrow...»

Casey, Mrs. Brunner'i âdeta unutmuştu. Fakat kadın onun sözlerini dikkatle dinlemişti. «Bu akşam söylediğiniz garip sözlerden bir mâna çıkarmaya çalıştım. Anladığıma göre siz buraya sadece şantaj yapmak için gelmişsiniz.»

— «İsterseniz buna şantaj deyin... Veya başka isimler de bulabilirsiniz. Meselâ tazminat kelimesi çok münasip... Veya zarar ziyan... Yahut evlenme vaadiyle kandırıldığım için sus payı. Açıkçası beni fazla uğraştırdınız ve çok yordunuz. Onun için bunu birinize ödeteceğim.»

— «Ya para vermeyi reddedersek?»

— «O zaman büyük bir rezalet çıkartırım. Neler yapabileceğinizi tahmin ediyorum. Onun için beni tehdide kalkışmayın. Bunu deneyenler zararlı çıktılar. Belki benim ufak tefek hatâlarım olmuştur. Ama düşünecek olursanız Gorden'in vaziyeti çok kötü. Onun gizlemeye çalıştığı şeyler kusur değil suç... Hem istediğim parayı vermezseniz başka bir usule baş vuracağım.» Dönüp Phyllis'e gülümsedi. «Bütün gazeteler «Evinden Kaçan Milyoner Kızla Geçirdiğim Bal Ayı» adlı yazı serisini almağa çalışacaklar. Sakın üzülmeyin Mrs.

Brunner, sadece mesut anlarımızdan bahsedeceğim... Bu yazıları basacak olan gazetenin tirajı birdenbire yükselecek. Bundan eminim. Hem...»

— «Kaç para istiyorsun?»

Bu suali Phyllis sormuştu. Kızın yüzü hiddetten bembeyaz kesilmişti, gözleri de ateş saçıyordu. O deminki masum küçük kız tavrını da bırakmıştı. Yalanları ortaya çıktığı için hiddetinden kuduruyordu.

Casey tebessüm etti. «Sen ne verebilirsin?»

— «Beş bin.»

— «O geçen haftaydı şekerim. O zamanlar son derece masum bir insandım fakat artık gözüm açıldı. Bunu da sana borçluyum zaten. Beş bin dolar kâfi gelmez... Senin hakkında bildiklerimi unutmam için çok para isterim... Hele sevgili nişanlının suçlarını da gizleyeceksem miktar daha da artar...»

Phyllis kendisine güçlükle hâkim' oluyordu. «Pekâlâ... Onbin.»

— «Yetişmez yavrum. Bu kadar ucuza satılmam.»

— «Onbeş bin...»

Casey gülmeye başladı. «Biraz daha çık... Aldatıp bıraktığın insana karşı biraz daha cömert olabilirsin... Hem bu parayı verdikten sonra beni bir daha görmeyeceksin... Sadece bunu düşünecek olursan bana hak verirsin.»

Phyllis titrek bir sesle, Yirmi bin», dedi.

— «Seni fazla yormıyayım... Otuz bin dolardan aşağısını kabul etmem.»

— «Pekâlâ, kabul.»

Gorden, «Bu çok saçma bir şey», diye atıldı. «Bu adamın elinde bir delil yok. Zaten polise gidecek vaziyette de değil. Bu kadar para verilir mi?» Avukat kendisini toplamıştı anlaşılan. Veya para lâfı olunca aklı başına gelmişti.

— «Ben otuz bin doları kabul ettim. Parayı ver.»

— «Fakat, Phyllis...»

— «Avukatım değil misin? Parayı vermeni söylüyorum. Hemen bu adamı sustur. Nasıl olsa babamın serveti bana kaldı. Otuz bin doları oradan çekebilirsin. Allahaşkına, hesabını görüp bu adamı sav. Kendisi ile bir daha karşılaşmak istemem. Casey Morrow adlı biri olduğunu bile unutacağım.»

Kız susunca, odada derin bir sessizlik oldu. Sonra Phyllis, hırsla yerinden fırlayıp dışarı çıktı ve kapıyı da vurdu. Birdenbire garip bir hisse kapılan Casey onun peşinden koşmak istedi. Bu kız kendisine çok kötü bir oyun oynamıştı. Buna rağmen genç adam ondan ayrılmayı bir türlü istemiyordu. Milyonerin şımarık kızı onun hisleri ve hattâ hayatıyla oynamış, bıkınca kaldırıp attığı bir eşya gibi

Casey'i de başından savmaya kalkmıştı. Phyllis parasıyla her şeyi satın alabileceğini sanıyordu galiba?... Bütün bunlara rağmen o kapıdan çıkar çıkmaz Casey kendisini yalnız hissetti. Bu ehemmiyetsiz kadın ve erkekle konuşmanın ne mânası vardı ki?...

Gorden mânasız bir sesle, «Bu çok saçma», diye tekrarladı. Avukat hâlâ kendisinin saçmaladığının farkında değildi galiba.

Casey omzunu silkti. «Kızın dediğini duydun.»

— «İyi ama şu anda ben otuz bin doları nereden bulayım? Herhalde cebimde bu kadar para taşıdığımı zannetmiyorsun.»

— «Senin bulduğun paraları ne yaptığını ben gayet iyi biliyorum. Bu bahsi açman doğru değil. Sonra hoşuna gitmeyecek şeyler duyabilirsin... Bunları bırak da işimizi halledelim.»

— «Bu saatte böyle yüklü bir meblâğı temin etmek imkânsız.»

— «Bunu sen düşün. Ben paramı isterim.»

Mrs. Brunner gayet sakin bir tavırla söze karıştı. «Belki Mr. Morrow çek kabul eder.» Kadın sanki bir ahbabının hatırını sorarmış gibi nazikti.

Gorden hayretle, «Sahiden ona para verecek misin?» diye sordu. «Bir, iki bin olsa ziyanı yok fakat otuz bin dolar çok büyük para... Yazık değil mi? Hem...»

— «Bu vaziyette yapılacak başka bir şey yok, Lance. Çaresiz bunu ödeyeceğiz.»

Casey, «Hiç olmazsa siz vaziyetin tehlikesini anladınız, Mrs. Brunner», diye güldü. «Maalesef avukatınız sizin kadar zeki değil. Belki de kocanızın paralarının başkasına gitmesini istemiyor. Bir bakıma da haklı sayılır. Kendisi Brunner servetinin tadını almış...» Avukata bakarak dudağını büktü. «Çok müteessirim ama Mr. Morrow çek kabul etmiyor. Mr. Morrow sadece banknotlarla iş görür. Zaten otuz bini alır almaz da meçhul bir setme hareket edecek. Bana hak vereceğinden eminim, Gorden.»

— «Fakat parayı temin edebilmek için vakite ihtiyaç var.»

— «Bankalar saat onda açılıyor.»

— «Fakat Brunner'in servetine el süremeyiz. Veraset meselesi henüz halledilmediği için buna imkân yok.»

— «Bunlar beni alâkadar etmez.» Casey sol tarafta duran küçük masaya giderek cebinden çıkarttığı kâğıdın üzerine Phyllis'le beraber oturmuş olduğu apartmanın adresini yazdı. Dairenin bir aylık kirasını peşin vermiş olduğu için anahtar hâlâ cebindeydi. Parayı almak için Gorden'le buluşacaklarına göre, hiç olmazsa kendi bildiği bir yerde beklemesi iyi olacaktı. Üstelik dairenin sokak kapısından başka yangın merdivenine açılan bir de arka kapısı vardı. Böylece oraya girip çıkmak çok kolaydı. Zaten Gorden'den korktuğu yoktu. Şimdilik vaziyete Mrs. Brunner hâkimdi. Kadın kızının gazetelerde

rezil edilmesinden çok çekiniyordu anlaşılan. Fakat bir kaatille iş yaparken dikkatli olmak lâzımdı. Bu arada Darius Brunner'in öldürülmesini hatırlayan Casey kendi kendine güldü. Bu cinayet bile artık ehemmiyetini kaybetmişti. Kimsenin ölen adama aldırdığı yoktu.

Casey adresi avukatın eline tutuşturdu. «Yarın akşam saat on buçukta bir tren var. Buna yetişip yetişememem tamamiyle sana bağlı. Yol hediyemi alır almaz ortadan kaybolacağım... Parayı bu adrese sen getireceksin. Yine arkadaşını yollamaya kalkma. Kendisinden hoşlanmadım. Üstelik böyle bir şeye kalkışırsan senin için iyi olmaz.»

Gorden, «Başka emrin var mı?» diye homurdandı.

— «Hayır, teşekkür ederim. Yolda okuyacağım kitapları kendim alırım. Sen sadece hediyemi getir kâfi.»

— «O halde anlaştık. Başka konuşacak bir şey olmadığını sanıyorum. Gidip nişanlımla meşgul olayım. Kızcağız çok üzüldü.»

Casey, «Bu beni alâkadar etmez», diye cevap verdi. Fakat avukatın, Phyllis'den «Nişanlım» diye bahsetmesi onu çok rahatsız etmişti.

Gorden kapıyı açıp çıktı. Şimdi odada yalnız Phyllis'in annesi kalmıştı. Casey'in o kendinden emin hali de kaybolmuştu. «Ah bir kadeh içki olsa», diye düşündü. «Fakat burada bana içki ikram ederlerse muhakkak içine arsenik karıştırırlar.» Yapılacak bir şey yoktu. Biran evvel buradan uzaklaşmalıydı. Bu sessizlik sinirlerini bozmaya başlamıştı. Genç adam kapıya doğru yürüdü.

— «Bir dakika, Mr. Morrow!»

Casey dönüp baktı. Kadın şöminenin yanında duruyordu. Casey ilk defa onun çok bitkin olduğunu farketti. Mrs. Brunner âdeta çökmüştü. Hattâ bu geceki konuşma onu birdenbire ihtiyarlatmıştı. «Mr. Morrow... Sizinle biraz görüşmek istiyorum... Lütfen kapıyı kapatır mısınız?»

Casey gidip Gorden'in açık bıraktığı kapıyı örttükten sonra kadına yaklaştı. «Buyrun, sizi dinliyorum.»

— «Lütfen oturun.»

Casey kadının işaret ettiği koltuğa yerleşti. Mrs. Brunner de onun karşısına geçip bir sigara yaktı. Kadın hiçbir şey söylemeden bir müddet genç adama baktı. Casey onun kafasından geçenleri okuduğunu hissetti. Sanki Casey Morrow'un karakterini, başına gelenleri, arzu ve emellerini eskiden beri biliyordu. Mrs. Brunner, güzel gri gözlerini Casey'in yüzünden ayırmadan, «Siz Phyllis'e âşıksınız», diye mırıldandı. «O evlenme hikâyesinin de doğru olduğuna kaniim.» Kadın sual sormuyor, sadece hakikatlerden bahsediyordu.

Casey hafifçe gülümsedi. «Bu hususta bir şey söyleyemiyeceğim, Mrs. Brunner. Zira o sırada hakikaten sarhoştum ve ne yaptığımı da katiyen hatırlamıyorum.»

— «Anlattıklarınıza inanıyorum, Mr. Morrow. Fakat bazı...» Kadın susup içini çekti.

— «Ben size sadece Phyllis'in sözlerini tekrarladım. Bu nikâh hâdisesinin doğru olup olmadığını tahkik etmek aklıma bile gelmedi. Zaten bunu yapacak vaktim de olmadı.»

Mrs. Brunner, üzgün bir tavırla başını salladı. «Phyllis böyle bir şey yapabilecek karakterdedir. Zaten kendisini fazla şımarttık. O biraz âsî bir çocuktur.»

Çocuk! Phyllis'in çocuklukla ne alâkası vardı ki? O çocukluktan kurtulalı çok olmuştu. Üstelik yaptıklarına da şımarıklık veya âsîlik de denilemezdi. Phyllis başkalarına ehemmiyet vermeyip, sadece kendisi için yaşayan egoist bir kadındı. Casey tam bu hususta fikrini açıklıyacağı sırada kadın onun konuşmasına mâni oldu. «Neler söyleyeceğinizi tahmin ediyorum. Fakat bunları bir tarafa bırakalım. Bütün mesele Phyllis'e âşık olmanızda... Dün beni görmeye geldiğiniz zaman bunu anlamıştım.»

Casey, «Bu o kadar mühim değil», diye cevap verdi.

— «Yok.. Yok saklamaya çalışmayın. Siz Phyllis'i çok seviyorsunuz. Âşık olan bir erkek hisleriyle hareket etmeye başlar ve bu yüzden hakikatleri fark edemez... Daha doğrusu kafasını kullanamaz.»

Genç adam, «Ben kafamı kullanmasını zaten bilmem», diye mırıldandı. «Onun için bunun bir ehemmiyeti yok. Benim gibi bir insanın âşık olması bir şeyi değiştirmez. Hislerim bu işte bir rol oynamıyor. Bu gece Gorden'le bir anlaşmaya vardık. Sözünü tutmazsa yandı demektir. Polisten kaçmaktan ve kaatil kovalamaktan bıktım. Biraz rahat etmek istiyorum. Gorden parayı getirmezse ölümlerden ölüm beyensin. Bütün bildiklerimi gazetecilere ve polise anlatırım. Ondan sonra kimin haklı kimin haksız olduğu da meydana çıkar... Bu arada Phyllis'i de koruyacak değilim, Mrs. Brunner. O yalanlarıyla beni kandırıp polisle başımı belâya soktu. Parayı alamazsam ben de hakikati söyleyerek onu müşkül vaziyette bırakacağım. Sizi üzmek istemezdim ama mecbur kaldığım takdirde benden her şeyi bekleyin.»

Casey bu sözleri söylerken bir taraftan da annesinin mutfağında bekleyen Johnson adlı polis müfettişini düşünüyordu. Mrs. Brunner'in karşısına oturup katî bir tavırla konuşmak kolaydı ama bu tehditleri yerine getirebilmek çok zor hattâ imkânsızdı.

Kadın hafif bir sesle, «Neler hissettiğinizi anlıyorum», dedi. «Ben de birkaç defa aldandığım için size hak veriyorum.»

Casey hayretle onun yüzüne baktı. «Lance Gorden'i mi kasdediyorsunuz?»

— «Galiba.» Kadın susup başını önüne eğdi. Bu bahsi açmak onun gibi mağrur bir insana çok zor geliyordu anlaşılan. Uzun bir

sessizlikten sonra Mrs. Brunner, «Bana bir sigara verir misiniz?» diye fısıldadı.

Adam cebinden paketini çıkarıp uzattı ve gümüş çakmağıyla da sigarayı yaktı. Kadın arkasına yaslanarak gri gözlerini karşıki duvara dikti. «Hâlâ anlıyamadınız, değil mi, Mr. Morrow? Güzel bir kız sizden istifade ettiği için hırslandınız. Fakat bunun sebebini düşünmek aklınıza bile gelmedi. Galiba kocamın öldürüldüğünü unuttunuz. Biraz kafanızı yorsaydınız, hakikati fark ederdiniz.»

Casey, «Cinayeti unutmuş değilim», diye itiraz etti. «Bunu unutacak vakit olmadı ki... Zaten bu korkunç hâdiseyi hatırlamamaya çalışmamın da bir faydası yok.»

— «Ben de unutmadım ve asla unutmıyacağım.» Kadın birdenbire sustu. Hislerini belli etmek onun ağırına gidiyordu. Alicia Brunner asil bir ailenin kızıydı, hiddet, sevgi, keder ve kin gibi hisleri göstermenin doğru olmadığını ona daha küçük yaştayken öğretmişlerdi. Bu yüzden kadın konuşmakta küçlük çekiyordu.

Biran Casey onun özür dileyeceğini zannetti. İşte buna tahammül edemezdi. Fakat kadın böyle bir şey yapmadı. Kendisini zorlayarak sözlerine devam etti. «Aslında sizinle konuşmamam daha doğru olurdu. Fakat bu vaziyet karşısında size bazı şeyler borçlu olduğumu anladım. Zannedersem bunları bilmeniz doğru olur... Para istediğiniz zaman, ben de Lance gibi polise telefon etmeği düşündüm. Fakat sonra bundan vazgeçtim. Çünkü siz haklıydınız. İnsanlar bâzı şeylerin ortaya çıkmaması için seve seve para verirler. Hele çok sevilen şahıslar da bu işe karışmışlarsa, o zaman yapılacak başka bir şey de yoktur.» İçini çekerek sustu.

Casey hayretle, «Ne demek istediğinizi anlıyamadım», diye mırıldandı.

Mrs. Brunner acı acı güldü. «Evet, buna inanmak çok güç. Fakat herhalde Phyllis'in ne kadar sinirli olduğunu farketmişsinizdir. Phyllis muvazenesiz bir insandır. Daha bunu o çok küçükken anlamıştık. Yedi yaşındayken hayvanlara eziyet etmesini pek severdi. Hattâ evdeki kediyi havuzda boğmaya kalkmıştı. Bu hale çok üzüldük. Fakat hastalığının geçeceğini ümid ederek, onu senelerle tedavi ettirdik. Phyllis'in yaptıklarını uzun uzun anlatarak sizi sıkmıyayım, Mr. Morrow. O bir müddet düzelir gibi oldu... Babası da ben de ne kadar sevindik bilemezsiniz. Kocam, sıkılmaması, sinirlenmemesi için ona bol bol harçlık verirdi. Fakat nedense hiçbir şey Phyllis'i tatmin etmiyordu.»

Casey son derece sersemlemişti. Konuşmak için ağzını açmasına rağmen bir kelime söyleyemedi.

— «Belki de kocamın şehre taşınmasına sebep olan kalp krizinin yalan olduğunu tahmin etmişsinizdir... Aslında o sırf buradan uzak

laşıp kendisini emniyete alabilmek için şehirde apartman tutmuştu.»

Casey'in kalbi deli gibi çarpmağa başladı. O ana kadar kadının sözlerini pek mühimsememiş ve kadının, sinirli olduğu bahanesiyle Phyllis'i temize çıkarmaya çalıştığını sanmıştı. Fakat bu sözleri işitince Leta Huntley'in söylediklerini hatırladı. Boğuk bir sesle, «Phyllis mi...» diyebildi.

— «Maalesef öyle. O, bir gün Mr. Brunner'i öldürmeye kalkıştı. Tabiî bu öyle plânlanmış bir şey değildi. Çocukça bir teşebbüstü. Fakat, kocamla konuştuk ve Phyllis kendisine gelene kadar kalp krizi bahanesiyle onun şehirde oturmasına karar verdik. Phyllis gidip babasını orada rahatsız edemiyecekti. Zaten Petersen de tembihliydi. O sırada Phyllis evden kaçtı. Kendisini bulana kadar bir hayli sıkıntı çektik. Evden giderken benim birkaç parça mücevherimi de götürmüştü. Onları satarak bir müddet geçinmiş...»

Kadın susup kaşlarını çattı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. «O sırada Lance'dan şüphelenmek aklıma bile gelmedi. Fakat şimdi düşünüyorum da... Belki de Phyllis, Lance'dan da istifade etti...» Acı, acı güldü. «Halbuki ben Lance'in iyi bir koca olacağını ve Phyllis'i çekip çevireceğini ümid ediyordum. Eğer Lance bu cinayetde kızıma yardım etmişse...»

— «Fakat Phyllis babasını çok seviyormuş!»

— «Olabilir, Mr. Morrow. Belki Phyllis sizi de sevmişti. Fakat bu onun size kötülük etmesine mâni değil ki. Zaten size bunu anlatmaya çalışıyorum. Ne olur ona kızmayın! Zira Phyllis ne yaptığını bilmiyor. Ondan nefret etmemeye çalışın. Daha çok gençsiniz. Hayatınızı mahvetmemelisiniz. Phyllis bir hayal âleminde yaşıyor. Yaptığı kötülüklerin farkında bile değil. Hem şuursuz bir insana kızmak mânasız olmaz mı?»

Casey Morrow, kendisine acıyan insanlara itimad etmezdi. Böyle biriyle karşılaştığı zaman da hemen şüphelenirdi. Tam itiraz etmeye hazırlanırken kadının gözlerindeki hüzünü farkederek sustu. Zaten Casey, Mrs. Brunner gibi kibar kadınlarla konuşmaya da alışık değildi.

Bir şey söylemiş olmak için, «O kadar genç değilim», diye mırıldandı. «Zaten gençliğimi de hatırlamıyorum... Bana kalırsa gençlik sadece bir rüyadan ibaret...»

Alicia Brunner içini çekti. «Çok haklısınız. Galiba kimse gençliği bilmiyor. Yaşlandıkça dünyanın eskiden daha güzel ve rahat olduğunu düşünüyoruz. İnsanların da bir zamanlar daha iyi ve müşfik olduğuna inanıyoruz. Halbuki aslında bu doğru değil. Bizler kendimizi kandırmak için elimizden geleni yapmaktayız. Yoksa ortada güzel, rahat, iyi veya müşfik diye bir şey yok. Bana kalırsa hepimiz kötü-

yüz... Aramızda pek fazla fark yok. Sadece içimizden bazıları talihli... Hepsi bu kadar.»

Casey, «Bâzılarımızın da çok akıllı olduğunu unutuyorsunuz», diye mırıldandı.

— «Evet, içimizde akıllılar da var... Ha! Aklıma gelmişken sorayım. Tabancanız var mı, Mr. Morrow?»

Genç adam bu konuşmadan bir hayli sersemlemişti zaten. Fakat kadının sualini duyunca büsbütün şaşırdı. Mrs. Brunner onun yüzündeki ifadeyi görünce, «Demek tabanca taşımasını sevmiyorsunuz», dedi.

— «Hayır, silâh taşımak hoşuma gitmiyor. Harpte bu gibi şeylerden nefret ettim.»

— «Fakat, bâzan insan kendini müdafaa etmek için nefret ettiği usullere de baş vurur.

Kadın kalkıp yazı masasına gitti ve üst çekmeyi açarak bir Luger çıkardı. Casey'e dönerek, «Bu benim kocamın tabancasıydı», diye izah etti. «Eve hırsız girebileceğini düşündüğü için daima dolu olmasına dikkat ederdi. Herhalde bunu kullanmasını bilirsiniz.»

Casey gülümsedi. «Tabancalar hakkında biraz malûmatım var. Fakat insan bunu cebine koydu mu başı belâya girebilir.»

— «Bir bakıma haklısınız. Fakat kocam bu tabancayı bana bırakacağına şehirdeki dairesine götürseydi herhalde bugün sağ olacaktı. Zaman zaman bunu düşünerek üzülüyorum.»

Casey kadının ağlamak üzere olduğunu hissederek durakladı. O Mrs. Brunner'in kocasını sevmediğini sanarak yanılmıştı. Böyle bir hatâya düştüğü için de kendi kendisine kızdı.

Alicia Brunner, «Bu akşam burada birçok şey öğrendim», diye ilâve etti. «Lance'a baktım. Siz gözlerinizi kızımdan ayıramadığınız için vaziyetin farkında değildiniz. Halbuki Lance'in halini görmenizi isterdim, Mr. Morrow. Lance sizden korkuyor... Korkak insanları köşeye sıkıştırmak çok tehlikelidir. Hele Phyllis'le evlenmiş olduğunuza inandıysa sizi ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacaktır... Korkarım plânlarınızı tatbik etmeniz biraz güçleşecek.» Tabancayı uzattı. Fakat Casey bunu almak istemiyordu.

Kadın dudağını büktü. «Silâhı almanızı ben de istemiyorum. Bana kalırsa para düşünmekten vazgeçip ilk uçakla bu şehirden uzaklaşmanız doğru olur. Fakat, benim nasihatime aldırmıyacağınızı biliyorum. Yolunuz açık olsun.»

Casey'in tereddüdü kalmamıştı. Luger'i aldı. «Teşekkür ederim», dedi. «Tabanca için çok teşekkür ederim.»

* * *

19

Kar yağacaktı...

Her şey, her şey havanın daha bozacağını ve bir müddet sonra karın başlıyacağını haber veriyordu... Zaten bunu, şehrin üstüne, eski, kurşuni bir battaniye gibi çöken bulutlardan, bodrum pencerelerini zangırdatan rüzgârdan da anlamak kabildi...

Fakat, evvelâ yağmur yağacaktı. Şimdi olduğu gibi yağmur yağacak sonra da bu sulu sepken halini alacaktı. Tabiî bu yüzden o yumuşak karların altında bir tabaka buz olacaktı. Arabaların kazaya uğramasına, elleri kolları paketlerle dolu yaşlı kadınların düşmesine sebep olacak kalın bir tabaka buz...

Biraz sonra hava da kararacaktı. Lâkin Casey hâlâ Lance Gorden'i bekliyordu.

Uzun bir bekleyişti bu. Otuz seneye değecek bir bekleyiş...

Genç adam, kısacık divana uzanarak, gözlerini tavana dikmiş, — dünü, — bilhassa Phyllis'in mutfakta makarna pişirdiği, kapısı kitli yatak odasında uyuduğu günleri düşünmüştü... Big John'un meyhane-barında geçirdiği saatler de vardı tabiî. Fakat şimdi bunları hatırlamağı istemiyordu Sonra... Mrs. Brunner'in kütüphanesinde geçen dakikaları da unutmamalıydı.

Artık Mrs. Brunner'in kendisine anlatmağa çalıştığı şeyin ne olduğunu biliyordu ama bunun da şimdi bir faydası yoktu. Belki Phyllis'in kendisine yaptıklarının bir sebebi vardı. Şöyle mantıkî ve makul bir sebebi... Fakat Casey şu anda meseleyi mantık zaviyesinden tetkik edecek halde değildi. O hâdiseleri aşk, nefret ve açlık bakımından inceliyordu.

Sonra... genç adam fazla düşünüyordu. Haddinden fazla...

«Şu mezbeleye bak... Şu iğrenç mezbeleye... İşte Casey Morrow böyle yaşıyor... Sahilde geçirdiği o çılgınlık günleri hariç tabiî... Fakat bundan sonra vaziyet değişecek. Otuz bin dolar az para değil... Bu, mükemmel bir başlangıç sayılabilir... Eğer otuz bin dolar kâfi gelmezse, Casey Morrow daha fazlasını da bulur...»

Tehlikeli bir düşünceydi bu.

Fakat tehlikenin, tekrar para istediği takdirde meseleyi silâhla halle kalkacak Gorden'le, Darius Brunner'i kimin öldürdüğünü merak etmekten vazgeçecek Müfettiş Johnson'la bir alâkası yoktu... Hayır... Bu düşünce tehlikeliydi zira geri gittiği takdirde tekrar Phyllis'le karşılaşabilirdi. Halbuki onu hiçbir zaman, hiçbir zaman görmeyecekti. Buna mecburdu.

Phyllis'i görmemeliydi.

Ve üstelik, Phyllis'i düşünmemeliydi.

Divan'dan kalkarak boş bira şişesine bir tekme attı. Şişe odanın

öbür tarafına yuvarlandı. Pis bir bira şişeşi... Bütün hayatı böyle ekşi ekşi bira mı kokacaktı? İşin fenası bu son şişeydi... Köşedeki mezeciden alış veriş ederken altı şişe biranın kâfi geleceğini düşünmüştü. Fakat işin fenası böyle bir bekleyiş için bütün şehrin birası bile yetişmezdi. Zaten içkiyi fazla kaçırmaması, aklını başına toplaması lâzımdı. Mutfağa geçerek, sokaktan gelir gelmez masanın üzerine bırakmış olduğu arpa ekmeğiyle kaz ciğerine bir göz attı. Fakat hiç aç değildi... Bu arada bakışları ekmeğin hemen yanında duran Luger'e takılmıştı. «Allah Allah!» dedi. «Bu Gorden denilen adam da ne yapmak niyetinde? Bankalar iki saat önce kapandı...»

Mrs. Brunner ona, «Korkuya kapılan bir insan tehlikeli olabilir», demişti. Casey, kendi kendisine gülerek, tabancayı aldı. «Ben de korkuyorum... Al sana korkan iki erkek...»

Biran durakladı. «Madem mutfağa kadar geldim, arka kapıya tekrar bakayım...» Kapı hâlâ kitliydi tabii... Kirli, tozlu pencereden aşağıdaki geçidin bir kısmı gözükmekteydi. Burası çöp doluydu... Lâkin ortalıkta kimseler yoktu... Hoş Gorden de arka geçitten gelecek değildi ya... Gorden, birini soğuk kanlılıkla öldürmek niyetinde de olsa, yine ön kapıdan girer, bu arada ayaklarını paspasa iyice silmeği de unutmazdı. Hattâ belki de adam, şemsiyesini kapayarak, yağmur sularının iyice akması için bunu şöyle bir sallayacaktı.

Homurdandı. «Canım, bu Phyllis Brunner denilen mahlûk da kim oluyor? Alt tarafı o da bir kadın değil mi? Bu o kadar mühim mi yani? Kadınlar bu kadar kıymetli mi?...» Başını salladı. «Tabii bu kadın Maggie'yse o zaman vaziyet değişir... Evet... Üzerinde durulacak bir düşünce bu... Maggie, hoş bir insan... Bir şeyler var onda... Ama, bu ilk bakışta belli olmuyor. Yalnız meziyetleri öyle bir iki sene sonra kaybolacak şeyler değil... İnsan Maggie'yle neşeli, eğlenceli günler geçirebilir... Belki Maggie, bir değişiklikten hoşlanır. Belki bundan sonra Pasifik kıyısında resim yapmak ister... Allah biliyor ya ona kocaman kalçalı bir sürü çıplak kadın bulabilirim...»

Casey birdenbire dikleşti... Artık dikkatle etrafı dinliyordu. Evet... Ön kapının kilidine bir anahtar sokulmuştu...

Anahtar kilitte kolaylıkla döndü... Fakat kapı açılmadı... Casey bekledi. Lâkin kapıyı aralıyan bile olmadı... Genç adam, elektrikleri mahsus yakmamıştı. Zira vaziyeti önceden düşünmüştü. Kapı açıldığı takdirde, meçhul ziyaretçinin silüetinin ortaya çıkacağını biliyordu. Çünkü ışık arkadan gelecekti. Ne olursa olsun holde daima elektrik yanardı... Fakat şimdi bu dümdüz, duvar gibi karanlığı hiçbir şey bozmuyordu. Casey kapıya sokularak, dikkatle dinledi. Birinin nefes aldığını duyar gibiydi. Sonra bunun kendi nefesleri olduğunu anladı... Aynı şekilde birinin kalbinin de deli gibi çırpındığını duyuyordu. Bu da kendi kalbiydi tabii...

Dairenin kapısı, içeri doğru açılırdı. Casey, elini tokmağa attı. Kapıyı birdenbire kendisine çekiverdi. Böylece holün ışığının kendisini aydınlatmasına da mâni olmuştu. Usulca eğilip baktı. Fakat hol boştu... Evet... Boştu ya... İzahı müşkül, acaip bir hâdiseydi bu. Lâkin, biri anahtarı kilitte çevirmişti... Bu meçhul şahsın pek uzaklarda da olmaması lâzımdı.

Genç adam, birdenbire bir şeyin farkına vardı. Ve bu yüzden de ihtiyatlı davranmağı unutuverdi.

— «Phyllis!» diye haykırdı. «Phyllis!»

Kullandığı koku, o baş döndürücü, baharlı parfön etrafı sarmıştı âdeta. Artık genç adam hole fırlamış karanlıkları, gölgeli köşeleri arıyordu. Sonra merdivenin başına doğru yürüdü ve... durakladı. Zira sahanlıkta Lance Gorden belirmişti. Elinde bir tabanca vardı... Casey'in başına doğru nişan almıştı.

Lance Gorden, tereddüt bile etmedi. Derhal ateş etti... Casey'i tanır tanımaz, tetiği çekti... İşaret parmağı, iyice gerildi... Bir kere... İki kere... Üç kere... Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey! Gorden'in yüzünde acaip bir ifade belirmişti... Sanki hastalanmıştı adam... Bir adım gerileyerek, merdivenin trabzonuna sıkı sıkı sarıldı. Bu arada çehresi de bir hikâye anlatıyordu... Hakikati geç, çok geç anlayan bir insanın hikâyesiydi bu. Artık bunun kendisine bir faydası da dokunmayacaktı. Zira artık Casey de kendi tabancasını hatırlamağa başlıyordu. Üstelik silâhı boş da değildi...

Aslında Casey, mutfaktan elinde tabancayla fırladığını unutmuştu. Elinde bir şey olduğunun bile farkında değildi. Bu ani hücum, kafasında bir tek fikre yer bırakmıştı... Şimdi bu küçücük holde kendisini öldürmeğe katî şekilde karar vermiş bir adamla karşı karşıyaydı. Bu tehlikeli vaziyetin değiştirilmesi, ne olursa olsun değiştirilmesi şarttı. Elindeki cisim öyle mühim de değildi... Casey hiç düşünmeden bunu kaldırdığı gibi Gorden'in kafasına attı. Gorden yuvarlandı. Bu düşme çok şiddetli mi olmuştu? Adam nereye kadar yuvarlanmıştı. Artık bunlar sadece Gorden'i alâkadar edecek meselelerdi... Zira Casey, tekrar koşarak apartmanına dalmıştı. Şimdi mutfak kapısının anahtarıyla uğraşıp duruyordu. O böyle didinirken, hole çökmüş olan derin sükûtu ani ve şiddetli bir silâh sesi yırttı. Bunu yine ağır bir sessizlik takip etti.

Casey, silâh sesiyle derin sükût arasındaki uzun, ölçülemiyecek kadar uzun o saniye sırasında vaziyeti düşündü. Ancak o zaman Gorden'in yüzündeki acaip ifadenin ne mânaya geldiğini anladı... Evet... Düşünülecek olursa mesele hakikaten basitti... Genç adam, durakl ıyarak dikkatle holü dinledi... Belki biri hakikaten telâşla ön merdivenlerden iniyordu... Veya Casey, birinin merdivenlerden inmesi lâzım geldiğine inandığı için böyle bir ses duyduğunu sanmıştı.

Artık mutfak kapısını açmıştı ama kiracılar hole üşüşmeden önce vaziyeti anlaması lâzımdı. Dönerek, hole koştu. Fakat nasıl bir sahneyle karşılaşacağını gayet iyi biliyordu. Artık orada kimse tabancayla kendisini beklemiyordu... Zaten tabanca ortadan kaybolmuştu... Yalnız, Lance Gorden, sahanlıkta sırt üstü yatıyordu. Ölmüştü... Phyllis'in kullandığı koku cesedin üstüne sinmişti âdeta.

* * *

Maggie, fısıldadı. «Aman Yarabbi! Aman Yarabbi! Casey! Allahaşkına otur!»

Casey, çabucak dönerek hayretle ona baktı... Maggie'nin orada ne işi vardı?... Sonra hatırladı... Burası Maggie'nin stüdyosuydu... Kendisi de odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu... O halde o korkunç hâdise de bir rüya değildi... «Demek», diye düşündü. «O karanlık, ıslak geçitlerden bir hırsız gibi ilerledim... Gölgelere karışarak, koştum... Kapı aralarına sinerek, polis arabalarının sirenlerini hakikaten dinledim... Üstelik bunlar benim için çalınıyordu... Tabiî Lance Gorden de hakikaten sahanlıkta hareketsiz yatmaktaydı...»

Genç adam, birdenbire haykırdı. «Üstelik üzerinde parmak izlerim var... Tabancam kayboldu ama üzerinde parmak izlerim var...»

— «Belki Gorden'i başka bir tabancayla öldürmüşlerdir, Casey... Belki boş yere endişeleniyorsun...»

Genç adam, gülümsedi. Maggie, vaziyeti hâlâ anlıyamamıştı. Lance Gorden, Casey'in tabancasıyla öldürülmüştü... Çünkü böyle olması lâzımdı... Bu ta başlangıçta düşünülmüştü... Her şey plâna göre gelişmekteydi...

Maggie, «Sana içki vereyim...» dedi. İşte bu mantıkî bir sözdü.

Genç adam, her zaman olduğu gibi yine Maggie'yle karşılaşmıştı. Tabiî holdeki kapılar açılmağa, şüphe dolu gözler kendisine dikilmeğe, ithamlar parmaklar dairesini işaret etmeğe başlayınca o da derhal arka kapıdan dışarı fırlamıştı. Şapka ve paltosunu almak için vakit de bulamamıştı... Fakat bu buz gibi soğuk dünyada yağmurun, karın ne ehemmiyeti vardı?

Maggie onu azarlar gibi, «Al şunu iç», diye homurdanarak genç adamın eline yarısına kadar viski dolu bir su bardağını sıkıştırdı. «Şu ceketi de çıkar... Baksana sırsıklam olmuş... Dişlerin de birbirine vurup duruyor.»

Casey, ceketini çıkarmadı ama viskiyi bir nefeste yuvarladı. Oh... Şimdi bütün vücudüne hoş bir sıcaklık yayılmıştı... Yalnız Maggie, titremesine, dişlerinin vurmasına soğuk havanın değil başka şeylerın sebep olduğunu anlıyamamıştı. «Maggie... Maggie... Tabanca ateş

almayınca, Gorden'in yüzünde öyle acaip bir ifade belirdi ki... Yarabbi! Ne korkunç vaziyet!»

— «Belki tetik sıkışmıştı...»

— «Belki de tabanca boşaltılmıştı fakat Lance Gorden'in bundan heberi yoktu... Maggie! Maggie! Anlamıyor musun? Onun artık Gorden'e ihtiyacı kalmadı. Adama kirli işlerini yaptırdı... Benden olduğu gibi Gorden'den de istifade etti... Sonra da ikimizi birden başından atmağa karar verdi... E, artık işler yolunda. Babası öldü... Para artık Phyllis'in... Gorden, ortadan kalktı... Ben de yakında elektrikli sandalyeye oturacağım... Ne âlâ değil mi? Söyle, Maggie... Herhalde budala çok gördün ama benim gibisine rastlamadın...»

— «Casey, Allahaşkına otur!»

— «Benim gibisine bir daha da rastlayamıyacaksın, Maggie! Anlıyor musun? Ben gelmiş geçmiş budalaların en gülüncüyüm! Duyuyor musun? Ben gülüncüm, gülünç!»

Casey, hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Bir çocuk gibi başını önüne eğerek, hıçkırmağı, bütün derdini olduğu gibi anlatmağı arzu ediyordu. Ama artık bunun için vakit yoktu... Herhalde polisler sokakları doldurmuşlardı. İzini arıyorlardı... Hattâ belki de bunu bulmuşlardı bile. Bu kısacık müddet zarfında lâzım olan şeyi yapmalıydı... Bir daha eline fırsat geçmeyeceğini biliyordu... Evet, düşündüğünü yerine getirecekti... Ondan sonra olacaklar ise hiç mühim değildi.

— «Casey!»

Maggie; onun ne tasarladığını anlamıştı galiba... Genç adamın kolunu sıkı sıkı yakalamasından belliydi bu. «Casey! Ona gitme artık! Budalalık etme!»

Casey, güldü. Eliyle Maggie'nin çenesini kaldırarak, «Fakat», diye mırıldandı. «Ben budalanın biriyim... Deminden beri sana bunu anlatmağa çalışıyorum, Maggie.»

— «Fakat bu işi yapanın Phyllis olduğunu nereden biliyorsun? Onu görmemişin ki...»

— «İşte ben de bu yüzden Phyllis'i görmek istiyorum... Emin olmam lâzım, Maggie.»

— «Sonra?»

Bâzı sualler cevap verilemiyecek kadar saçma oluyordu. Hoş, artık bu mesele o kadar mühim miydi? Artık mavi gözlü Müfettiş Johnson'un Casey Morrow'u yakalaması gün meselesiydi... Şu yer yüzünde kimse, — hiç kimse —, genç adamın anlatacağı acaip hikâyeye de inanmıyacaktı... Er geç ölecekti Casey. Genç adam, Maggie'nin çenesini biran öyle tuttu. Sonra da parmakları usulca kadının yuvarlak yanağına doğru kaydı.

Casey, «Yalnız bir tek şeyi anlıyamıyorum», diye fısıldadı. «Seni

anlıyamıyorum, Maggie... Sen bu işe nasıl karıştın? Neden bana sırt çevirmedin? Neden hâlâ bana yardıma çalışıyorsun?»

Maggie Doone, akıllı bir kadındı. Erkeklerle ne zaman münakaşa edilmeyeceğini de bilirdi ...Hafifçe ağzını çarpıtarak, güldü. «Hayatım pek renksiz, pek hareketsiz... Halbuki ben hâtıra defterime şöyle heyecanlı maceralar yazmak istiyorum...»

* * *

Artık her şey sona ermişti, daha doğrusu sona ermek üzereydi. Bu yüzden Casey, korku denilen şeyi unutmuştu. Artık bu hissi hatırlamıyordu bile. Yoldan rahat rahat ilerleyerek, arabayı bıraktığı yere gitti. Apartmandan bir buçuk blok ötedeydi bu. Genç adam, otomobile çabucak binerek, o eski, tuğla binanın önünden de geçtl. En ufak bir endişe bile duymamıştı. Sokak da tenhalaşmış âdeta «lâkaytlaşmıştı.» Meraklılar, çoktan sıcak odalarına dönmüşler polis arabaları ise sirenlerini çala çala karanlıklara karışmışlardı.

Muntazam vücutlu, haris Lance Gorden'in sonu böyle gelmişti işte...

Yolda fazla bir şey olmadı. Genç adam arabayı hızla sürüyordu ama süratin farkında da değildi. Artık sulu sepken, bayağı kar halini almıştı. Rüzgârla yağan, şehrin sokak ve caddelerinde hemen eriyiveren, Harlem Avenue'nun ötesindeki kırları sabaha kadar dayanmıyacak beyaz bir örtüye sarıveren yumuşak bir kar halini...

Fakat Casey artık sabahı düşünmüyordu... Kurşuni arabası beyaz parmaklıklı çiftliğe yaklaşmadan çok önce Phyllis Brunner'in hayali gözlerinin önünde belirmişti.

Çiftlikte karşısına kimse çıkmadı... Onu durdurmağa, ne istediğini sormağa kalkan da olmadı... Casey, bunu tabii karşıladı. Evet... Böyle olması lâzımdı. Artık ona her şey önceden hazırlanmış, dikkatle plânlanmış gibi geliyordu. Kendisi de bu şekilde hareket ederek «Kader» denilen şeyin emirlerini yerine getirmiş oluyordu.

Yukarki kattaki yanyana birkaç pencere hariç, ev zifiri karanlıktı.

Casey, «Evet...» diye düşündü... «Phyllis'in odasının pencereleri bunlar.»

İstediği zaman ne kadar da sessiz sedasız olabiliyor, nasıl da usulca yürüyordu? Kendi kendine, «Yaşamama müsaade etselerdi», dedi. «Muhakkak hırsız olurdum... Bu işe kabiliyetim olduğu anlaşılıyor. Zaten hırsızlık çok kolay... Biri muhakkak ya bir pencereyi açık bırakır, ya kapıyı kilitlemeyi unutur... Evet... Herkes hatâ yapabilir. Hattâ Phyllis Brunner bile...»

Karanlıkların arasından yavaşça ilerleyerek, merdiveni buldu.

Orada biran durarak, dikkatle etrafı dinledi... Bir mezar bile bu kadar sessiz olamazdı.

Zenginlerin evlerinin bir iyiliği merdivenlerin gıcırdayıp, inlememesiydi. Merdivenlerde öyle kırık tahta filân yoktu... Koridorlara uzun tüylü halılar serilmişti... Kapılar da usulca açıldıkları zaman rezeler sanki içerdekilere haber vermek ister gibi gıcırdamıyorlardı.

Phyllis, yukarı kattaki yatak odasında, aynalı tuvaletinin önüne oturmuş, ipek gibi pırıl pırıl parlayan saçlarını fırçalıyordu. Sırtında, gözleri gibi dumanlı mor bir gecelik vardı... Bulut gibi bir şeydi bu... Kız, gümüş fırçasını muntazam hareketlerle indirip, kaldırıyor, bir taraftan da aynadaki hayaline bakıyordu. Birdenbire eli havada donmuş gibi kaldı... Zira birdenbire aynada Casey'in hayali belirmişti. Casey, yavaşça yana çekilerek, fırçayı Phyllis'in elinden aldı.

— «Casey...»

Bu acı bir feryat değil, sadece boğuk bir fısıltıydı... Bir iç çekişini andıran bir fısıltı.

Genç adam ona baktı. Hiçbir iblis, hiçbir ifrit onun kadar güzel olamazdı. «Kullandığın koku nedir?» diye mırıldandı. «Ne biçim şey bu? Herhalde adı, «Ölüm Busesi» veya buna benzer bir şey...»

Phyllis, ona bakmağa mecbur kaldı... Evet... Aksi aynaya vurmuştu ama bu bir hayal olabilirdi... Emin olmak için ağır ağır döndü... Artık fena halde korkmağa başlamıştı... Halinden, tavrından, güzel gözlerindeki ifadeden bunu anlamak da kabildi.

Nihayet, «Burada ne işin var?» diye fısıldayabildi. «Ne oldu? Ne var? Lance nerede?»

Casey, acı acı güldü. «Zannedersem Lance Gorden hâlâ kendisini bıraktığı yerde... Kafasındaki kurşunla sessiz sedasız yatıyor... Sanki uyuyormuş gibi bir hali var...»

— «Yalan»

— «Fakat hiç üzülme, Phyllis! Sakın endişelenme... Onu senin öldürdüğünü hiçbir zaman öğrenemiyecekler... Nasıl olsa tabancanın üzerinde benim parmak izlerim var... Öyle değil mi? Plâna uygun şekilde hareket etmedim. Yani, tetiği çekmedim Phyllis ama parmak izlerim silâhın üzerinde... Bu da yetişir tabii... Sonra benim Lance Gorden'den daha şanslı olduğumu da unutma... Zira benim tabancam onunki gibi boş değildi...

Casey, gümüş saç fırçasını bırakarak kristal parfüm şişelerinden birinin kapağını açtı. Kapağa bağlı olan ve koku sürmek için kullanılan o uzun, kristal şişi burnuna götürdü... O baş döndürücü, sihirli kokuyu müstehzi bir tebessümle içine çekti. Şimdi odaya derin bir sessizlik çökmüştü... Nihayet genç adam, alaycı bir tavırla, «Belki de memnun olmam, hattâ öğünmem lâzım», dedi... «Zira hiç olmazsa bir

müddet daha yaşamama müsaade ettin... Beni derhal ortadan kaldırmağa kalkmadın.»

Phyllis, inledi. «Neler söylüyorsun? Sözlerinin bir kelimesini bile anlamadım... Ne demek istiyorsun, Casey? Neyi îma ediyorsun? Ben bütün akşam evdeydim... Hiçbir yere de çıkmadım...»

Casey, başını salladı. «Devam, devam... Susma, Phyllis... Anlattığın masallarla beni çok kandırdın... Şimdi, son dakikada bundan neden vazgeçiyorsun? Anlat, dinliyorum... Bana bir hikâye söyle, hayatım...»

— «Fakat ben hakikati söyliyorum, Casey...»

— «Hakikati? Hah! Güleyim! Sen «hakikatten» ne anlarsın? Sen «doğruluk» denilen şeyi nereden bilirsin?»

Zaten hakikati kim biliyordu? Casey, sabırla bekledi... Kızın aslında bu suali cevaplandırmasını istiyordu... Evet, artık Phyllis veya başka biri ona her şeyi açıklamalıydı... Bunun zamanı gelmişti...

— «Ne oluyor?» diye düşündü. «Bütün bunların sebebi nedir? Bu cinayetler neden işlendi? Para için mi? Ben, Casey Morrow birkaç bin dolara satılacak kadar alçaldım mı? Hayır, hayır... Hakikat bu olamaz... İşte, hakikat karşımda... Bu korkuyla irileşmiş gözlerde, aralanmış dudaklarda...»

Kız, «Senin ne düşündüğünü biliyorum», diye haykırdı. «Dün gece yüzünden, ta işin başından beri sana yalan söylediğimi sanıyorsun! Öyle değil mi? Casey, Casey! Görmüyor musun? Anlamıyor musun? Dün gece yalan söylemek zorunda kaldım. Zira evlendiğimizi ağzından kaçırdın... Benimle evli olduğun ortaya çıktıktan sonra hayatının bir kuruş bile değeri yoktu. Duyuyor musun? Benimle evlendiğin için Lance Gorden artık sana da yolunun üzerinden kaldırılması lâzım gelen bir mânia yeni bir engel nazarıyla bakacaktı, işte o kadar...»

Casey, homurdandı. «Tabiî sen de bu yüzden beni bırakıp kaçtın... Bu yüzden hemen Gorden'ciğine koştun?»

— «Hemen harekete geçmem, onu derhal bulmam lâzımdı... Buna mecburdum...»

— «Tabii, yavrum, tabii... Ona hemen koşman, polis geldiği zaman bülbül gibi şakımaması için kendisine türlü yalanlar söylemen lâzımdı... Lance Gorden'in, Brunner'i neden öldürdüğünü, bu cinayete kendisini kimin teşvik ettiğini anlatması herhalde hiç iyi olmazdı... E, güzelim? Ona neler vadettin bakalım?... İstersen bu sualime cevap verme de ben meseleyi muhayyilemin yardımıyla halledeyim.»

— «Ah... Casey... Bu doğru değil...»

Fakat genç adam, hikâye dinlemekten bıkmıştı artık. Sert bir tavırla, «Kâfi!» diye haykırdı. «Yalan söyleme! Ben sadece o tabancayı ne yaptığını öğrenmek istiyorum! Silâh nerede? Onu nereye bıraktın.

Beni iyi dinle, Phyllis! Eğer bu sefer de yalan söylersen, yemin ediyorum, seni öldürürüm!»

Genç adamın, parmakları tekallus etmiş, mafsallarının üzeri bembeyaz kesilmişti. Sıkı sıkı tuttuğu uzun, kristal şiş ışıkları meşum bir şekilde aksettirmekteydi.

Evet... Tabii Phyllis'i öldürecekti... Oraya başka ne için gelmişti sanki? Phyllis, ahlâksızın, yalancının biriydi... Düşmanlarını başkalarına öldürtüyor, sonra da onların birbirlerini temizlemeleri için elinden geleni yapıyordu. Evet... Phyllis, öldürülmeği hak etmişti... Fakat şimdi Casey, ani bir uyuşukluğa yakalanmış, hareketsiz duruyordu. Gayesine yaklaşan insanların kapıldığı sersemlikti bu. Gözleri Phyllis'de bekliyordu... Neden beklediğini de bilmiyordu. Neticede Phyllis Brunner'in öldürülmeğe lâyık olduğu şüphe götürmez bir hakikatti.

Saniyeler uzadı... Uzadı...

Nihayet, genç kızın dudakları oynadı.

Phyllis, «Tabanca?» diye tekrarladı. Mor gözlerinde acaip bir pırıltı yandı, söndü. «Tabanca?... Fakat, tabancan olduğundan haberim bile yoktu, Casey...»

20

Phyllis, acı acı haykırınca, ev sanki bir ölüm sessizliğine büründü. Casey, yerde yumuşak, mor bir yığın gibi duran genç kızın başına dikilmiş, dikkatle ona bakıyor, bir taraftan da sessizliğin bozulmasını bekliyordu. Genç adama aradan uzun, çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi ve nihayet koridordan ihtiyatlı ayak sesleri aksetti... Sonra da kapı, usulca aralandı.

Mrs. Brunner, gelmişti... Kadın, sessizce odaya süzüldü... Evvelâ, elinde kanlı kristal şişle donmuş kalmış olan Casey'e baktı, sonra da yerde yüzü koyun yatan Phyllis'e baktı... Casey'in gözleri ise namlusu göğsüne doğru çevrilmiş olan Luger'den başka bir şeyi görmüyordu. Neredeyse kahkahalarla gülecekti... Luger komik değildi tabii. Ölüm saçacaktı bu silâh... Odaya giren Azraildi... Ama genç adam yine de gülmek istiyordu... «Demek mesele bu kadar basitti», diye düşünmekteydi. «Bu kadar basit... Tahminlerimde yanılmamışım... Fakat Phyllis değil, Mrs. Brunner'in üzerinde durmam lâzımmış. Brunner'i ortadan kaldırmak için Lance Gorden'i kullanan o... Gorden'i öldüren o... Beni elektrikli sandalyeye oturtmağa hazırlanan da yine o... Evet... Piyesin yıldızı Phyllis değil, Mrs. Brunner'miş.»

Kadının tabancayı tutan ufak, eldivenli eli hiç titremiyordu. Sakin sakin, «Kımıldamıyacağınızı umarım, Mr. Morrow», dedi.

Casey, kımıldamadı tabiî. Sadece usulca elini açtı. Kanlı, kristal şiş parmaklarının arasından süzüldü ve uzun tüylü, parlak renkli halıya saplandı.

— «Öldü mü o?»

Kadının sesi gayet ifadesiz, gayet hissizdi. Sanki kendisi de seneler önce ölmüştü...

Casey, fısıldadı. «Bilmiyorum...»

— «O halde işi tamamlayın...»

Casey'in ağzı bir karış açık kaldı. Genç adam, bir müddet kendini toplayamadı. Sonra da güç duyulur bir sesle, «Yarabbi!» diye mırıldandı. «Yarabbi! Kendi annesi!»

— «Pek mi şaştınız, Mr. Morrow?» Mrs. Brunner'in sesi soğuk bir rüzgârdı sanki...

— «Tevekkeli Phyllis eve dönmekten korkuyordu...»

— «O kadar şaşmayın canım... Neticede siz ona deli gibi âşıktınız ama kendisini öldürmekten de kaçınmadınız...»

Casey, bazı şeyleri hatırlamağa başlamıştı... Phyllis hakkındaki ilk haberi verdiği zaman Mrs. Brunner'in takındığı tavır... Evvelâ Gorden'i müdafaaya çalışışı... Casey'i ikna edemeyince, kendisini kurtarmak, hemen temize çıkmak için adamın kirli çamaşırlarını ortaya seriverişi...

Fakat Casey Morrow asıl kadının her sözüyle bütün şüpheleri Phyllis'in üzerine çekişini hatırlıyordu... Evet, bütün bu mühim hakikatler, Luger'in namlusunun göğsüne çevrilmiş olduğu şu dakikada aklına gelmişti.

Ağır ağır, «Herhalde», dedi. «Şimdi sıra bende... Yanılmıyorum ya, Mrs. Brunner?»

Kadın, kaşlarını kaldırdı. «Acele etmeyin... Sırası gelince kanun sizin icabınıza bakacak... Biz de bu arada sakin sakin Şerifin gelmesini bekleyeceğiz... Yukarı çıkmadan evvel Şerife telefon ettim... Bu işi müsaadenizi almadan yaptığım için özür dilerim.»

— «Birçok şeylere aldırmadığınız anlaşılıyor, Mrs. Brunner... Daima istediğiniz gibi hareket ediyorsunuz... Ya tahminlerinizde yanılsaydınız?»

Kadının dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm uçuştu. Sonra Mrs. Brunner, derin bir nefes alarak öne doğru bir iki adım attı. O zaman Casey'in burnuna Phyllis'in meşhur esansının tatlı kokusu geldi. «Yanılacağımı pek sanmıyorum, Mr. Morrow. Neler yapacağınızı önceden tahmin etmek o kadar kolay ki... Hattâ, o pis apartmanınızdan döndüğümden beri sizi beklediğimi söyleyebilirim... Lance'a o kadar benziyorsunuz ki... Hisleriyle hareket eden, çabucak korkan bir budala... Onun, hafiyenin kocama verdiği raporu gördüğü za-

man ne yapacağını gayet iyi biliyordum... Bugün de nasıl hareket edeceğini önceden tahmin ettim...»

Casey, homurdandı. «Tabii bu arada kendisine biraz cesaret de verdiniz...» Kaşlarını kaldırarak, kadını süzdü «E? Şimdi ne olacak? Ne yapacağım? Kaatil olduğumu, üçünü de soğuk kanlılıkla öldürdüğümü mü itiraf edeceğim?»

Mrs. Brunner, sakin sakin, «Bir tek cinayeti itiraf etmeniz kâfi, Mr. Morrow», diye cevap verdi.

— «Pekâlâ... Sizin tabancayla işlediğiniz cinayet ne olacak? Biliyorsunuz, polisler böyle şeyleri iyice tahkik ve kontrol ederler...»

Kadın sakindi... Çok sakin... Zaten Casey'in de buna dikkat etmesi lâzımdı... Mrs. Brunner bu sükûnetini kaybetmeğe veya sinirlenmeğe başladığı takdirde, ne yapıp yapacak ve süratle hareket edecekti. Buna mecburdu... Neyse... Hiç olmazsa gözle kaş arasında Phyllis'in önüne geçip durmuştu... Fakat Şerif gelinceye kadar kendisini hiç de emniyette addedemiyecekti...

Mrs. Brunner, istihkarla dudağını büktü... «Ne yazık ki hisleriyle hareket eden bir insansınız... Sonra çabuk da kızıyorsunuz... Eğer tabancayı yere atıp, vahşice bir kinle Phylis'in üzerine saldırmasaydınız, ben de silâhı kapıp sizi böyle zararsız hale sokamazdım... Şerif ne demek istediğimi daha iyi anlıyacak tabiî.» Biran durdu. Sonra da mânalı mânalı ilâve etti. «Belki kaçıp kurtulmağı düşünürsünüz... O zaman ben de mecburen...»

İşte o kadar... Kadın her şeyi ne mükemmel şekilde ayarlamış, hazırlamıştı. Şimdi sıra bunu polislere anlatmağa gelmişti... Şerifle adamların Mrs. Brunner'in hikâyesine inanacakları da meydandaydı... Mrs. Brunner dururken, Casey Morrow'u kim dinlerdi? Ona kim inanırdı? Kadın da bunu biliyordu zaten... Hali, tavrı, duruşu, başını kaldırışı ve tabiî Luger'i tutuşu onun bunu gayet iyi bildiğini ortaya koyuyordu. Mrs. Brunner'in sırtında yine siyah elbiseler vardı... Matem elbiseleri... Kadın, bir müddet şık ve zarif siyah esvaplar giyecekti tabiî... Neticede kocasının, kızının ve bir iki günlük damadının yasını tutacaktı... Pahalı bir yas olacaktı bu ama artık Mrs. Brunner'in bol parası vardı.

Kadının bakışları yerde yatan Phyllis'e doğru kaydı.

İşte bu Casey'in hiç işine gelmezdi. Hemen «Parasızlık, fakirlik çok feci bir şey olmalı» diye homurdandı. «Morowskiler bile bu kadar düşmediler... Bu kadar alçalmadılar...»

Lâkin kadın artık onun sözlerini dinleyecek halde değildi. Şimdi dikkatle yerde mor bir yığın meydana getirmiş olan Phyllis'e bakıyordu. Gözlerinde belirip sönen kıvılcım, Casey'e vaktin geldiğini haber verdi. Aynı anda pencereden süzülen ışıklar duvarı süpürüp geçti. Bir araba çakıllı yola sapmıştı. Belki Şerif'ti bu... Fakat artık o da çok

geç kalmıştı Kadın, hayretle hafifçe haykırırken, Casey de kendisini gümbürdeyen tabancanın üzerine attı...

* * *

Ortalık karanlıktı... Sonra yavaş yavaş aydınlanmağa başladı. Casey, evvelâ o müthiş acıyı duydu. Sanki kızgın bir şiş sağ tarafına saplanmıştı. Genç adam inledi... Nihayet tavanın, duvarların ve mavi gözlü, kurşuni şapkalı bir adamın farkına vardı. Bu mavi gözler yüzüne dikilmişti.

Müfettiş Johnson, «Merhaba, Casimir», dedi. «Kurşunlardan birinin uçmasına mâni olduğun anlaşılıyor.»

Casey, sağ kolunu oynatmağa çalışır çalışmaz, kızgın şiş daha da derinlere indi sanki. Genç adam, küfürü basarak tekrar etrafına bakındı. Evet, odadaki hakikaten Johnson'du. Kendisi sırt üstü Phyllis'in karyolasında yatıyordu. Müfettiş de başına dikilmişti.

Casey, «Sen ne zaman Şerif oldun?» diye homurdandı.

Johnson, başını salladı. «Şerif filân olmadım... Olmağa da niyetim yok... Beni bu partiye hususî, yaldızlı bir dâvetiyeyle çağırdılar... Maggie Doone adlı bir kadın merkeze telefon etti... Hemen buraya koşmadığım takdirde budalanın birinin başının belâya gireceğini haber verdi... Budalaya mâni olmamı istiyordu... Ben de kendisini kıramadım tabiî. Maggie Doone'u tanıyor musun?»

Casey, cevap yerine tekrar küfür etti. Müfettiş, güldü.

— «Gece benden kaçmasaydın, iyi ederdin, oğlum... Seni bir sürü dertten kurtarabilirdim...»

— «Tabiî... Tabiî...»

— «Doğru söyliyorum... Bütün niyetim sana şu aşk mektubu hakkında birkaç sual sormaktı.»

Gösterdiği aşk mektubu değildi tabiî... Bu, Casey'in Carter Groot' un defterinden koparıp, merkeze gönderdiği sahifeydi. Johnson, dudağını büktü. «Sen de ne usta hafiyesin ha? Arkanda öyle iz bırakıyorsun ki... Seni takip çok kolay...»

Ne tuhaf... Müfettiş güldüğü zaman mavi gözleri öyle değişiyordu ki. Casey, «Belki ben ölmek üzereyim», diye düşündü. «Onun için Johnson dostça davranıyor...» Ondan sonra teker teker o odada olanları hatırlamağa başladı. Genç adam doğrulup etrafına bakmak istedi ama Müfettiş koca elini uzatarak, onun omzuna bastırdı. Maamafih Casey o arada görmek istediği tek şeyi görmüştü.

Johnson, onu azarlar gibi «Can kurtaran arabası gelinceye kadar yerinden kımıldama», diye homurdandı. «Polonyalı mültecileri öldürmenin kabil olmadığını biliyorum... Ama sen Azraile yardıma kalkar-

san o başka... Zaten şu ara elimizde bol ceset var... Artık seninki istemez, oğlum.»

Casey, «Mrs. Brunner...? diyecek oldu.

Johnson, aksi aksi cevap verdi. «Mrs. Brunner, emin ellerde. Eğer sen Sherlock Holmes'lüğe kalkmasaydın, bu meseleyi daha da önce hallederdik... Malûm, malûm... Sen benim kafasızın biri olduğumu sanıyorsun... Ama bazan en aptal polisler bile bir şeyler öğrenirler. Hem de senin bilmediğin şeyleri... Carter Groot'un cesedini dün Fox gölünden çıkardığımızdan herhalde haberin yok... Adam bir hayli ağırlaşmıştı... Zaten vücudü 38 liğin kurşunlarıyla doluydu...»

Casey, geçen günleri düşünmeğe çalıştı. Kolay bir iş değildi bu. Maamafih uğraştığı takdirde düşünebiliyordu...

— «O 38 lik tabancayı nerede bulacağını biliyorum, Johnson...» Daha ziyade yüksek sesle düşünüyormuş gibi bir hali vardı. «Victor Vanno adlı bir adamı yakalamağa çalış... Onu bulursan, ben de sana adam hakkında bildiklerimi anlatırım.»

— «Ben yine senden ilerdeyim.»

Johnson, boş yere övünmüyordu. Casey, dikkatle o mavi gözlerin içine baktı... Mavi gözler de onu süzmeğe devam ettiler... Johnson, «Bilmediğin bir şey daha var», dedi. «Senin, Carter Groot'un nasıl işlere baktığından haberin yok... Adam sadece bir tek tip tahkikatı üzerine alıyordu... O boşanma işleriyle meşguldü.»

Casey, ağzının bir karış açılmış olduğunun farkındaydı. Fakat artık ağzını kapayacak halde de değildi... Johnson'un sözlerinin ne mânaya geldiğini dakikalar geçtikçe daha da iyi anlıyordu. Nihayet, «Gorden?» diye fısıldayabildi.

Johnson, kaşlarını kaldırdı. «Tabii. Başka kim olabilir? Evet, Mrs. Brunner, Lance Gorden'in ablası yaşındaydı ama olsun... Bu o kadar mühim mi? Mrs. Brunner'in, o uydurma hayır cemiyetleri meselesini devam ettirebilmek için Lance Gorden'e ihtiyacı vardı. Adam da kirasını ödeyebilmek için kadının istediklerini yapmak mecburiyetindeydi... Ne güzel bir çift teşkil ediyorlardı değil mi?... Fakat günün birinde Darius Brunner işin farkına vardı. Her ikisini birden başından atmağa karar verdi... Gerisini dünkü gazetelerde okudun.»

Evet... Dünkü gazetelerde okumuştu... Yarınkilerde de okuyacaktı... Şimdi ışık Johnson'un parmaklarının arasında bir sağa bir sola çevirdiği şeyin üzerinde oynuyor, âdeta dansediyordu. Casey, buna bakar bakmaz başı dönmeğe başladı... Zira bu kristal şişin üzeri hâlâ kanlıydı... Casey'in kanı bulaşmıştı buna... Genç adamın şişi çabucak soktuğu kolu da derinden derine sızlıyordu.

Johnson, onun ne düşündüğünü anlamıştı.

— «Hiç de böyle tatlı bir oyun görmedim... Kaatili tuzağa düşür-

mek için hazırlanan uydurma bir cinayet sahnesi... Yarabbi! Ne adamsın! Kadın hem seni, hem de kızı öldürebilirdi.»

Casey, hemen itiraz etti. «Ama öldürmedi... Ben de muvaffak oldum... Yani kaatili tuzağa düşürdüm.»

Müfettiş, hoşnutsuz bir tavırla yüzünü buruşturarak kristal şişi cebine koydu. «Piyesler... Roller... Sen neden yine Hollywood'a gitmiyorsun?»

Casey, gözlerini kapadı. Artık hâdiseden bahsetmeği istemiyordu. Yalnız, ta başından başlamağı, vakaları gözlerinin önünden geçirerek birbirine bağlamağı, hikâyeyi bütünüyle, olduğu gibi görmeği istiyordu. Artık hiçbir şey muallâkta kalmamalıydı...

Mrs. Brunner ve Lance Gorden...

Gorden ve Mrs. Brunner...

İşte hikâye buydu... Hakikat buydu...

Yani... Phyllis'in bu işle hiç alâkası yoktu...

O sadece çok korkmuş ve kaçmağa çalışmıştı... Herkesin başına gelebilecek bir şeydi bu...

Fakat, Gorden'in Mrs. Brunner'le alâkası vardı..., Phyllis'le değil...

Ve... Phyllis sağdı, yaşıyordu.

İşin en harika tarafı da buydu...

Casey tam zamanında Luger'i kimin bildiğini hatırlamıştı.

Genç adam, titreyerek gözlerini açtı.

Müfettiş gitmişti. Şimdi başucunda Phyllis, duruyordu. Yüzü bembeyaz fakat gözleri kuruydu. Islak bir havluyu Casey'in alnına koymak için dikkatle katlıyordu... Bu biraz saçmaydı tabiî... O sırada türlü derdi olan Casey'in, garip bir tesadüf eseri sadece başı ağrımıyordu... Fakat genç kızın da bir şeyler yapması lâzımdı.

Dünya, dönüp dönüp Phyllis'in başına yıkıldığı zaman kız, muhakkak bir şeyler yapacaktı. Ya dansedecek, ya makarna pişirecek, ya da ıslak havluları katlayacaktı... Casey, bu kadar olsun anlayışlılık gösterebildiği için kendi kendisini tebrik etti... Zamanla, Phyllis'in sol eline halkayı takmış olması ona istediği kadar zamanı olduğunu müjdeliyordu. Evet zamanla evlendiği bu kadını tanıyacaktı. Şimdilik sadece şu kadarını biliyordu: Phyllis, mağlûbiyeti kabul edecek insanlardan değildi. Felâket karşısında korkmayacak, yılmayacaktı... Kadınlığı tutup, hüngür hüngür ağlamayacaktı...

Ve tabiî, Phyllis ağlamak için tam o dakikayı buldu. Havluyu fırlatarak, Casey'in yanına çöktü. Başını onun omzuna dayayarak, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

Casey, «Ne yazık ki öbür kolumu kullanamıyorum», diye içini çekti. «Ne aksilik.»

SON

AKBABA YAYINLARI

Size yalnızlığınızı unutturacak en tatlı, en yakın ve en iyi arkadaştır!

Sevgili Okurlarımıza:

AKBABA Yayınevi üç dal üstünden kitap yayınlarına başlamıştır:

⊙

1 — Sanat yayınları: Şiir, yerli roman, romanlaştırılmış biyografi, hâtıra ve seyahat edebiyatı...

⊙

2 — Mizah edebiyatı: Mizah hikâyeleri, mizah romanları, fıkralar, nükteler, hicivler...

Bu seriye bütün dünya mizahı girecektir.

⊙

3 — Tercüme romanlar: Bu romanlar, bütün dünya dillerine çevrilmiş romanlar arasından dikkatle seçilecek ve en başarılı kalemler tarafından titiz bir dikkatle dilimize çevirilecektir.

⊙

AKBABA Yayınevi kültür hayatımıza yapacağı yeni hizmetle iftihar eder.

Romanlarımız

Yayınevimiz, tercüme romanlar serisine dört romanla birden başladı:

⊙

1 - Gel evlenelim!

2 - Kör Şeytan!

3 - Vahşi gelin!

4 - Gölgeli yollar!

Bu romanlar, rastgele alınmış, rastgele dilimize çevrilmiş, rastgele basılmış romanlar değildir. Dördü de

Dünya dillerine çevrilmiş

ve satış rekoru kırmış en güzel eserler arasından seçilmiş ve aslına uyularak tam tercüme yapılmıştır.

⊙

Her kitap 5 Lira

Bu Romanlar!

★ Bu romanları, Dünya dillerini en iyi bilen kalemler çeviriyor.

★ Bu romanlar aslından tek satır atılmaksızın, aynen Türkçeleştiriliyor.

★ Kapakların orijinal filmleri Amerika'dan getirtilerek, kendi öz renkleri ile basılıyor.

★ En yeni harflerle, en parlak Avrupa mürekkebi ile basılıyor ve dizgi yanlışı kalmaması için üç kere tashihten geçiriliyor.

★ Satışa, üç tarafı kesilerek, tertemiz çıkarılıyor.

BU ROMANLAR

Size macera romanlarının en derin heyecanını, aşk romanlarının en tatlı lezzetini verecek, kendisini sevdire sevdire okutacaktır.

AKBABA YAYINEVİ

Sizlere en ünlü dünya yazarlarının en seçme eserlerini vermekle iftihar eder.

Adres: AKBABA Yayınevi

Divanyolu, Klodfarer caddesi,
No: 8 - 10, İSTANBUL.